

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

ပန်းဝေဝင့်နတ်သမီး

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှုကိရိယာများ

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း

- ပထမအကြိမ်၊

၂၀၁၂ ခုနှစ်အတွက်

ထုတ်ဝေသူ

- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂)

ရွှေစာပေတိုက်

အမှတ် (၃၃)၊ ကျောက်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးနှင့်

- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၀၀)

အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ရွှေပဒေသာအောင်ဆု

အမှတ် (၃၃)၊ ကျောက်လမ်း

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊

ရန်ကုန်မြို့။

ပြန်စာ

- ၁၃၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

- ၅၀၀ အုပ်

အခန်း (၁)

ပြုစုသူ...

ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း မယ်ဝတ္ထုတို့ရဲ့တိုင်းဌာနေသူလေး
ဝင်းဝါးစိုပြည်သောအသား၊ ရှည်လျားကျောညှတ်သောမျက်
အောင်က မျက်နှာကျလှလှလေးနှင့် မျက်လုံးရွှေလက်လက်ကို
ထားပါ၏။

ရွှေပဒေသာဆုတံဆိပ် နေရပါက တော်ဝင်အောင်လှမှာ
ပေးမယ့် ယခုတော့ ပုဂ္ဂိုလ်တို့၊ နေပူပူအောက်မှာ ပြေးကာ
တောဝမ်းရေကိုရှာဖွေနေရပါသည်။
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည်လည်း ပုဂ္ဂိုလ်တော်နှင့်ပင် လုပ်ကိုင်ရှာဖွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြယ်စင်မျိုးဝေ

၀၉၅-၀၃

ပန်းစောင့်နတ်သမီး / ကြယ်စင်မျိုးဝေ။ - ရန်ကုန်

ရွှေစာပေ ၊ ၂၀၁၂ ။

၃၃၆ - စာ ၊ ၁၂-၃ x ၁၀ စင်တီ ။

(၁) ပန်းစောင့်နတ်သမီး

၆ နို့ ကြယ်စင်မှူးဝေ

စားသောက်နေရတာပီပီ မြပန်းညက်တို့မိသားစုဟာလည်း ပုဗ္ဗ
တောင်ကိုအမှီပြုပြီး နေရပါတယ်။

အမေက မုန့်ဟင်းခါးရောင်း မြပန်းညက်က ခေတ်သစ်
မယ်ဝဏ္ဏလေးပေါ့။ စကားဝါပန်းသည်။ လက်တစ်ဖက်က ယ်
စကားကုံးကိုင်ထားပြီး လက်တစ်ဖက်ကတော့ ငှက်ပျောကြေ
ပူးသီးကြော်၊ ပဲကြော်၊ ပုစွန်ကြော်၊ ကြက်သွန်ကြော်တွေ ထည့်
ထားသည့်အကြော်စုံခြင်းကြီးနှင့်။

တစ်နေ့ကုန်တော့လည်း ထောင့်ငါးရာ နှစ်ထောင်ထေ
ကျန်ခဲ့တာပါပဲ။ အိမ်မှာ အမေနှင့် မောင်နှမသုံးယောက်၊ မိသား
စု လေးယောက်ရဲ့ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်လေးထွက်ကို ဖြည့်တင်းဖို့အတွက်
အမေနှင့် မြပန်းညက်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဝင်ငွေက တစ်နေ့ကို
ထောင်ပတ်ဝန်းကျင်။

အင်း... ဈေးရောင်းမကောင်းတဲ့နေ့တွေမှာတော့ သူ
အမိနှစ်ယောက်ပေါင်းမှ အမြတ်ငွေက တစ်ထောင်၊ နှစ်ထောင်
လုပ်ကိုင်စားသောက်ရတာ မလွယ်။ ပုပ္ပားတစ်တောင်လုံးမှာ
သည်၊ ဈေးသည်၊ မုန့်သည်တွေဆိုတာ ခါချဉ်အုံကို တုတ်နဲ့
ထားသလို။

မြပန်းညက်ရဲ့အသွင်က သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားထူထူ၊
ရှုပ်အင်္ကျီလက်ခေါက်ထားပြီး လုံချည်တိုတို။ ဘဝသမားမို့ ရှိတဲ့
အလှလေးတွေ ပျောက်လုလု၊ မြပန်းညက်ကလည်း ဒီလိုအဆင်
မျိုးပဲကြိုက်ပါသည်။ မရှိဆင်းရဲသည့်ဘဝမှာ ကိုယ့်အလှကို ဗန်း
ပြထားလျှင် တကယ့်ကိုအန္တရာယ်ပေါ့။

ဒီတော့ ရွက်ပုန်းသီးလေးလို မြုပ်နေလေ ကောင်းလေ။
ရှုပ်အင်္ကျီပွင့်ကြီးနှင့် ချည်လုံချည် ဗိုသီဗတ်သီက သူမရဲ့အလှတွေ
ကို ကောင်းကောင်းဖုံးဖိထားလိမ့်မည်။

“ဘုရားဖူးကားတွေ လာပြီဟေ့”

တပ်လှန့်နှိုးဆော်သံနှင့်အတူ မြပန်းညက်တို့သူငယ်ချင်း
တစ်စု ကိုယ့်ရောင်းစရာပစ္စည်းများကိုကိုင်ရင်း အသင့်ပြင်လိုက်
ကြပြန်သည်။ ဘုရားဖူးကားကြီးတွေ လေးငါးစီး ဝေါခနဲဆိုက်
လာသဖြင့် ဘုရားဖူးတွေ အယောက်သုံးလေးရာလောက် ပြိုကျ
လာခဲ့လျှင် သူမတို့ အနားသို့ကပ်လျှောက်လိုက်ပြီး ဈေးရောင်း
ကြသည်။

“စကားဝါပန်းလေးတွေ မွှေးတယ်နော်၊ တစ်ပွင့်မှ တစ်
ဆယ်တည်း။ တစ်ရာဖိုးယူရင် (၁၂)ပွင့်ရမယ်နော်”

“အကြော်စုံပူလေးရမယ်၊ ငှက်ပျော်ကြော်၊ ဗူးသီးကြော် ပဲကြော်၊ ဗယာကြော်... အချဉ်ရည်လေးနဲ့ရမယ်”

“ရေခဲချောင်း၊ သံပုရာပေါင်း၊ နာနတ်ပေါင်းတွေ ရမယ်”

ဈေးသည်ပေါင်းစုံရဲ့သမုဒ္ဒရာဝမ်းတစ်ထွာအတွက် ကြိုးစားကူးဝတ်နေကြသံတွေ။

မြပန်းညက်ရဲ့ သနရှုပ်လေးကြောင့် ဈေးရောင်းရတာတော့ အဆင်ပြေပါသည်။ မျက်နှာချိုချိုလေးနှင့် ချစ်စရာကောင်းမလေးမို့ ပန်းရော အကြော်တွေပါ အနည်းနှင့်အများတော့ ရောင်းရပါသည်။

သည်စဉ် မောင်လေးဝေဟင်၏အသံ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မြပန်းညက် အသံလာရာသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်၏။

“ပုပ္ပားရောက် အမှတ်တရအင်္ကျီတွေ... တစ်ထည်မှ ထောင့်ငါးရာ”

“ဟင်! ဝေဟင်၊ နင်ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”

နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ပေမယ့် အလှအယက်ဈေးရောင်းရင်း ကလေးတွေ တောင်ပေါ်က ချော်ကျဲမှာ ရန်ဖြစ်ကြမှာ စိုးသဖြင့် မြပန်းညက် သူ့မောင်လေးကို ဈေးမရောင်းခိုင်းခဲ့ပါ။

အသက် (၁၂)နှစ်အရွယ်မို့ မခိုင်းရက်လို့ စိတ်မချလိုပါ။ အမေနှင့် သူမတို့နှစ်ယောက် အလုပ်လုပ်တာနှင့်ပင် စားလောက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ဝေဟင်ကလည်း နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်မို့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှဝင်ငွေရအောင် ဈေးရောင်းချင်သည်။ အမေနှင့်မမရှာတာက စားဖို့ရလျှင် သူရှာသည့်ငွေကို ကျောင်းစရိတ်မှာ သုံးလို့ရသည်ပေါ့။ သို့သော် မမက သူပင်ပန်းမှုကိုမကြည့်ရက်။ သည်တော့ သူ့ဈေးရောင်းတာမြင်လျှင် စိတ်ဆိုး၏။ ဒေါသထွက်၏။

ယခုလည်း မမနှင့်တိုးနေတာကြောင့် ဝေဟင် လူအုပ်တဲမှာ တိုးဝှေ့ခြေရာဖျောက်ရင်း ပြေးတော့သည်။ ဒီနေရာမှာ အစ်မနှင့်တိုးတော့ ဟိုနေရာရွေ့ရောင်းမှာပေါ့။

အထည်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်မှအင်္ကျီတွေကို ကော်မရှင်စားနှင့် ရောင်းပေးရသည့်အလုပ်မို့ သူ့အလုပ်ဟာ အရင်းမစိုက် လှေထိုးလိုက်ဆိုသလိုပါပဲ။ တစ်ထည်ရောင်းရလျှင် ငွေသုံးရာပေးသည်မို့ တစ်နေ့ကို ငါးထည်ပဲရောင်းရဦးတော့ ဝင်ငွေ (၁၅၀၀)။

ဝေဟင်မှာ နောက် စိတ္တတေစ်ခုက ရှင်ပြုချင်တာပါပဲ။ သူများတွေ ကိုယ့်အရွယ် ရှင်ပြုနေကြပြီမို့ သူလည်း ရှင်ပြုချင်

သည်။ ဒီတစ်နေ့ ဈေးရောင်းလိုက်ရင်တော့ သူ့ရှင်ပြုရတန်ကောင်းပါရဲ့။

အမေနားလည်အောင် အမေ့ကိုကူပြောခိုင်းဦးမှပါပဲလေ။ ဒါ အစ်မစကား နားမထောင်ဘူးဆိုပေမယ့် ခိုးဆိုးပေတော့နေတာမှမဟုတ်ဘဲ။

အမေကတော့ သူ့ရှင်းပြချက်ကို လက်ခံပါသည်။ ခက်နေတာက အစ်မပါပဲ။ သူကရော အသက်ဘယ်လောက်ကြီးသေးလို့လဲ။ (၁၆)နှစ်အရွယ်လေးနဲ့မလိုက်အောင် မိသားစုတာဝန်တွေကို ထမ်းရွက်နေလိုက်တာ။

ဒီနေ့ အင်္ကျီကိုးထည် ရောင်းလိုက်ရသဖြင့် ဝေဟင် ပျော်ရွှင်စွာဖြင့် အမေမုန့်ဟင်းခါးရောင်းနေသည့်ဆီသို့ ခြေ မြေမကျ မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြင့် ရောက်သွား၏။

“အမေ၊ သား ဒီနေ့ အင်္ကျီရောင်းရတာ ငွေ (၂၇၀၀) တောင်ရတယ်ဗျ။ ရော့! အမေ့စုဘူးထဲထည့်။ ခြောက် ဒါထက် အမေ၊ မမနဲ့သား သွားတိုးသေးတယ်။ အမေ မမကိုရှင်းပြပေးပါဦး။ သားက မဟုတ်တာလုပ်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ။ မမကို အစိုးရိမ်ကြီးလွန်းပါတယ်ဗျာ။ သားကိုများ ခြောက်နှစ်သားလေး ကျ

နေတာပဲ”

“ဪ... သားက စိတ်ဆတ်တော့ မင်းအစ်မက ရန်ဖြစ်မှာတွေ လိမ့်ကျမှာတွေ ပူတာပေါ့ကွယ်။ သူက သူပဲ ပင်ပန်းချင်ပင်ပန်းပါစေ၊ မင်းကိုမခိုင်းရက်ဘူးလေ”

သားအမိနှစ်ယောက် ဆိုင်မှာ လူရှင်းနေသဖြင့် စကားအခြေအတင်ပြောနေကြစဉ် မြပန်းညက် ရောက်ရှိလာသဖြင့် ဝေဟင်မှာ ဆုတ်ခနဲတုန်သွားရ၏။ အမေ့ထက် အစ်မက လက်သံပြောင်သည်လေ။ မြပန်းညက်လည်း အကြော်တွေပန်းတွေ ကုန်လာပါ၏။ အချိန်ကလည်း ညနေစောင်းပြီလေ။

“ဝေဟင်၊ နင်တော့ နေဦး။ အိမ်ကျမှ သမမယ်”

“အစ်မရယ်၊ စိတ်လျော့... စိတ်လျော့၊ ကျွန်တော်က မကောင်းတာလုပ်နေတာမှမဟုတ်ဘဲဗျ။ မအေနဲ့အစ်မကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အသက်ရှူပေါက်ရအောင် ကူညီနေတာပဲ”

“မရှူဘူးဟေ့... မရှူဘူး နင်ဖောက်ပေးတဲ့အပေါက်က အသက်မရှူရလို့ သေချင်လည်းသေ။ ဟိုတစ်ပတ်က ဈေးသည်လေးနှစ်ယောက် ရန်ဖြစ်ရင်း လေ့ကားပေါ်က လိမ့်ကျတာ နင်မကြားဘူးလား”

“ဪ... အစ်မရာ၊ ဒီကောင်တွေက ဈေးရောင်းလို့ ရန်ဖြစ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ နမော်နဲ့မို့ ပြုတ်ကျတာပါဗျ။ စိတ်ချ၊ အစ်မကို ကျွန်တော်ကတိပေးတယ်။ ဘာမှမဖြစ်စေရဘူးလို့။ ဒီ တစ်နေ့တော့ ရောင်းပါရစေ အစ်မရာ။ အမေ... ပြောပါဦးဗျ။ ဆရာမကြီးကို”

“အောင်မယ်! နင့်ကများ ငါ့ကို မခန့်လေးစားနဲ့”

မြပန်းညက် ဝေဟင်ကိုထိပ်ခေါက်ဖို့ လိုက်လျှင် ဝေဟင် အမေ့ဈေးဆိုင်ကိုပတ်ပြီး အော်ပြေးလေ၏။ အနီးအနားမှ ဆိုင် နီးချင်းတွေမှာလည်း သူတို့မောင်နှမတွေကိုကြည့်ပြီး ရယ်မော လို့။ ဒေါ်မြဝေ မနေသာတော့ချေ။

“ကဲ... တော်ပြီ ငါလည်း ဈေးသိမ်းတော့မယ်။ ဟင်း ရည်နဲ့မုန့်ဖတ်ကျွန်တာ ညစာစားလိုက်ကြစို့။ အိမ်မှာ မီးငယ်လေး တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေရှာရောမယ်။ ပြန်ကြရအောင်”

သားအမိသုံးယောက် လက်တွန်းလှည်းဖြင့် ပစ္စည်းပစ္စယ များကိုသယ်ကာ အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

သူမတို့ အိမ်ကလေးရှေ့မှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကစားနေသည့်မြသရဖီလေးကို တွေ့ရသည်။ ငါးနှစ်သမီးမို့ ပါး

စုံလေးဖောင်းဖောင်းနှင့် ဆံပင်နီနီနုနုလေးများက သူကလေးကို အရုပ်လေးတစ်ရုပ်လို ချောမွေ့လှပစေသည်။ တကယ့် ကလေး ချောလေး။

“ဟော! မေမေပြန်လာပြီ၊ မမကြီး ပြန်လာပြီ၊ ကိုကို ပြန်လာပြီ”

လက်ခုပ်လေးတီးရင်း သူတို့ဆီပြေးလာတော့၊ မြပန်း ညက် ညီမလေးကို အားပါးတရပွေ့ချိုပြီး ပါးဖောင်းဖောင်းလေး ကို မွှေးပစ်လိုက်သည်။

“အား... ရင်ထဲကို အေးသွားတာပဲ သမီးလေးရယ်”

ညီမလေးပေမယ့် အငယ်ဆုံးလေးမို့ အစ်မနှင့်အစ်ကိုက တအားချစ်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးဟာ အလိမ္မာတုံးလေးပါ။ သူများကလေးတွေလို မဆိုပါ။

“မီးမီး ထမင်းဆာနေတာ၊ မေမေ မုန့်ပိုလာသေးလား”

“ဝိုတယ် သမီးလေး၊ ခုပဲကျွေးမှာ။ ပုန်းညက် ညီမလေး ကို အောက်ချုတ်။ မုန့်အရင်ကျွေးလိုက်ပါကွယ်”

ကလေးကိုအောက်ချပေးပြီးမှ သားအမိတွေ အိမ်ပေါ် သို့တက်ကြ၏။ နောက် မြသရဖီလေးကို မုန့်ပြင်ကျွေးလိုက်သည်။

၁၄ ကြယ်စင်မှူးစေ

သမီးလေးဟာ မုန့်ဟင်းခါးသည်သမီးပီပီ မုန့်ဟင်းခါးကို အလွန်
ကြိုက်ပါသည်။ သားအမိလေးယောက် ကျန်နေသည့်မုန့်လေး
ကို ခွဲဝေထည့်ပြီး မနက်ကကျန်သည့်ထမင်းကြမ်းခဲလေးကိုလည်း
ခွဲဝေထည့်၏။

ပြီးမှ ဟင်းရည်ဆမ်းကာ စားလိုက်ကြသည်။ ဒါ သူမ
တို့ရဲ့ညနေစာပေါ့လေ။

အခန်း (၂)

နေရာသီ နေဘယ်လောက်ပူပူ ကန္တာရထဲက အိုအေစစ်
လေးလို ပုပ္ဖားတောင်ကြီးကို လှမ်းပြီးမှမျှော်လိုက်ရသည်နှင့် ဘုရား
ဖူးတွေအားလုံး အမောပြေသွားတာမင်း။ ပုပ္ဖားတောင်ကြီး ဘယ်
လောက်ပင် မတ်မတ်၊ ခွန်အားအပြည့်နှင့် တက်ပစ်လိုက်မည်။

အင်း... ဒီပုပ္ဖားတောင်ကမှ တကယ့် ကိုယ့်အားကိုယ်
ကိုး ကိုယ်ကြိုးစားပြီး တက်ရမည့်နေရာ။ ဒေါ်မေသူ ကျန်သည့်
ဘုရားစေတီများနှင့်နှိုင်းယှဉ်ပြီး ကြည့်မိတာပါ။ ကျိုက်ထီးရိုးစေ
တီမြတ်၊ နောက် စစ်ကိုင်းတောင်၊ မန္တလေးတောင်ပေါ်ရှိ ဘုရား
စေတီများကတော့ ကားနှင့်တက်လို့ရသေးသည်။ ဒီပုပ္ဖားတောင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကလပ်ကတော့ ဘယ်လိုမှ ဓာတ်လှေကားတွေ ကားတွေနှင့် သွားလို့မဖြစ်သည့်နေရာ။

ဒေါ်မေသူတို့မှာ မိသားစုသုံးယောက် လာခဲ့ကြပေမယ့် သားဖြစ်သူ သူရိန်ဘုန်းဆက်ကတော့ လူငယ်ပီပီ ရှေ့မှတလွှား လွှားနှင့် သွားချေပြီ။ ကင်မရာတစ်ဖက် ဟန်းဖုန်းတစ်ခုနှင့်၊ ရှုခင်း လှသမျှဆန်းသမျှရိုက်ရင်း ရှေ့ကသွားချေပြီ။

“ဟဲ့! သား၊ မေမေတို့ကိုစောင့်ဦးလေ”

“ဟာ... မေမေကလည်း မေမေမှာ အားကိုးအားထား ကြီးတစ်ယောက်လုံး ပါနေသားပဲ။ ဖေဖေရေ ကြည့်ရှုပြီး သား မေမေကိုခေါ်ခဲ့ပေတော့”

မိဘနှစ်ပါးကို မျက်စိမှိတ်ပြပြီး နောက်သို့လှည့်မကြည့် တော့သည့်သားကို ဒေါ်မေသူ မကျေမနပ်နှင့် ပွဲစိစိရေရွတ်တော့ ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးသူရက သားကိုပြုံးပြုံးကြီးကြည့်ရင်း ခွင့်လွှတ် စကားဆို၏။

“သွားပါစေ မေသူရ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ငယ်ငယ် တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဘုရားဖူးသွားရင်း တွေ့ကြတာမဟုတ်လား။ သားလည်း ဖူးစာရှင်လေးဘာလေး တွေ့ရင်တွေ့မှာပေါ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကိုဟာလေ၊ ပေါက်ကရတော်တော်ပြော။ သားက ခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်တောင် မပြည့်သေးဘူး”

“မပြည့်ပေမယ့် အရွယ်ရောက်နေပါပြီကွာ၊ မင်းသားကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

ဦးသူရပြောတော့ ဒေါ်မေသူ ကိုယ့်သားကိုယ် ယခုမှ မြင်ရသလို လှမ်းကြည့်မိ၏။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ခြောက်ပေလောက်ရှိ မည့်အရပ်မှာ ဗလတွေတာတွေနှင့်ဖို့ တော်တော်ကြည့်ကောင်းနေ ရသည့်ကြားထဲ မျက်နှာကလည်း မအော့ထံမှ အချောအလှတွေ ယူထားလေတော့ ကောင်မလေးများရဲ့အကြိုက် ကိုရိုးယားမင်း သားတစ်ယောက်လို ချောမွေ့သန့်စင်နေပါ၏။

ဝတ်ထားတာကလည်း ခေတ်နှင့်အညီ။ မင်းသားတစ် ယောက် ကြော်ငြာရိုက်နေသလို။ စတိုင်ဘောင်းဘီမီးခိုးရင့်နှင့် တန်ဖိုးကြီးစပို့ရှပ်အဖြူက သားရပ်သွင်ကို ရှင်းသန့်ဝင်းပနေစေ ပါ၏။

“သွားပါစေ မေရယ်၊ မေသူ ကိုယ့်ကိုအားကိုး။ ကို တွဲခေါ်မှာပေါ့။ မေသူမောရင် ကို ထမ်းခေါ်မှာပေါ့”

“အမယ်... အမယ်၊ ကိုပုံစံနဲ့ မေသူ့ကိုထမ်းဖို့ပဲပြော

ရွှေပဒေသာစာပေ

နဲ့၊ တွဲခေါ်နိုင်ရင်တောင် ကံကောင်း...ဟင်း”

“အေးကွ၊ တဖြည်းဖြည်း မေသူက ဝလာပြီ။ ကိုယ်က အင်တာနေရှင်နယ်ဘော်ဒီလေးနဲ့၊ လိုက်တောင် မလိုက်ဖက်ဘူး။ မေ့ကိုထားခဲ့ပြီး ကိုယ် ငယ်ငယ်တုန်းကလို သဲလိုက်ကဲလိုက်ဦး မှနဲ့တူတယ်”

ဦးသူရ၊ ဒေါ်မေသူ့ကိုစနေလျှင် ဒေါ်မေသူက လမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လျှောက်ရင်း စကားပြန်မပေးတော့ချေ။ ဒေါ်မေသူ စိတ်ကောက်သွားပြီမို့ တောင်ပေါ်သို့ သူ့ကိုပင်မစောင့်တော့ဘဲ လူအများနှင့်အတူ အမြန်တက်နေလျှင် ဦးသူရ တဟားဟားရယ်ရင်း နောက်မှမီအောင် လိုက်ရသည်။

“တို့မေသူလေးက အလန်းကြီးရှိပါသေးတယ်။ ကိုယ် သာ အဘိုးကြီးဖြစ်နေတာ”

“ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်သိလည်း ပြီးရော”

ဤကဲ့သို့ မိဘနှစ်ပါး တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ငယ် မူပြန်ရင်း တောင်ပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်းတက်နေကြစဉ် သူရိန် ဘုန်းဆက်ကတော့ ဦးထုပ်နှင့်မျက်မှန်နှင့် အလန်းစားကိုယ့်ရှုပ်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဝိုင်းရှိုးနေသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်နေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရပါတ်။

ခုခေတ်ကောင်မလေးတွေများ ဝိုင်းကောင်းကျောက်ပိ ကို မရှိဘူး။ ပုံစံကြည့်ရတာ ဒီကောင်မလေးတွေဟာလည်း ရန် ကုန်ဘက်မှလာသည့် ဘုရားဖူးအုပ်စုပဲဖြစ်ရမည်။ တကယ့်ကို အပျံ့စားအလန်းစားတွေ၊ ခေတ်လွန်ဒီဇိုင်းတွေ၊ သူတို့တွေကပဲ ယောက်ျားလေးချောချောကို ဖက်တော့ပွေ့တော့မတတ် နောက် နေလိုက်ကြတာ။

“ဟာ! ဦးလေးကြီးက ချောလှချည်လား။ နိုင်ငံမှား ရောက်လာတာ ထင်တယ်နော်”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကိုပုံကြည့်ရတာ ဂူဂွန်ဖျိုလိုလို စပိုင်လိုလို”

“မဟုတ်ဘူး... ဟိုတလောက မြန်မာပြည်လာတဲ့ မင်း သား မပြန်သေးတာဖြစ်ရမယ်”

“ဦးလေးကြီး... မီးတို့နဲ့တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တယ်၊ အမှတ်တရလေ။ ပုပ္ပားတောင်ကြီးကို တစ်သက်မမေ့အောင်ပေါ့”

“ဆောရီးပါဗျာ၊ ကျွန်တော်အရေးကြီးလို့ပါ”

မချောလေးယောက်ကို လက်မြှောက်ဆလဲပြရင်း ပုပ္ပား

ရွှေပဒေသာစာပေ

တောင်ကလပ်သို့တက်သည့် သံလှေကားတွေမှာ သူ့အပြေးတက် သွားလျှင် အပေါ်မှပြန်ဆင်းလာသည့်ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက် နှင့် သွားတိုးမိလေ၏။

“အား...”

ရုတ်တရက်မှီ သူ့ရိန်ဘုန်းဆက် ပက်ခနဲယိမ်းယိုင်သွား လျှင် ကောင်မလေးကပင် လျင်မြန်စွာ ဆွဲထားဖော်ရလေ၏။ အဲ... သူကလေးရဲ့ စကားကုံးကလေးကတော့ လွင့်စင်ကျသွား လေသည်။

“ဆော... ဆောရီး ချာတိတ်ရယ်... ကိုယ် အလော တကြီး ပြေးတက်မိသွားတယ်”

“ရ... ရပါတယ်ရှင်”

သူ့စကားပါပန်းလေးများကို တစ်ပွင့်ချင်းလိုက်ကောက် နေသည့် ကောင်မလေးကို သူ့ရိန်ဘုန်းဆက် မှင်သက်မိစွာကြည့် နေမိ၏။ ပန်းသည်မလေးပါလား။ သူ့ပခုံးလောက်ရှိသည့်အရပ် နှင့် လှပသည့်ချာတိတ်မလေးတစ်ယောက်။ သနပ်ခါးပါးကွက် ကြားနှင့်ပင် လှပသည့်မျက်လုံးမျက်တောင် နှာတံလေးတွေက အဆင်ပြေပြေ။ ဆေးသားမတင်သည့်နှုတ်ခမ်းလေးက ပုံဆန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေး။ ဆံပင်ကလည်း ခါးကျော်လို့ ဖြာဖြာဝေဝေ။

ခေတ်သစ်မယ်ဝဏ္ဏလေးလား။ သူ့ကိုရိန်လည်း မတွေ့၊ ဘာမှလည်းမပြော၊ မော့ပင်မကြည့်သည့် သူ့ဆင်းရဲမလေးကို သူ့ရိန်ဘုန်းဆက် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူက ပန်းချီဆရာတစ် ပိုင်းမို့ ကောင်မလေး ပန်းကောက်နေသည့်ပုံလေးကို ရှုထောင့် အမျိုးမျိုးမှ ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်လိုက်မိသည်။ ကောင်မလေးက သတိထားမိပုံပင်မပေါ်။

ပန်းတွေက ပြုတ်ကျထားသည်မို့ အရင်လိုမလှတော့။ ကောင်မလေး ဒီပန်းတွေ ရောင်းရပါဦးမလား။ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သူ့ရိန်ဘုန်းဆက် ကောင်မလေးကို တားလိုက်သည်။

“ချာတိတ်... နေပါဦး။ အဲဒီပန်းတွေ ကိုယ်ဝယ်ပါမယ်။ ကိုယ့်ကိုရောင်းပါ”

“ဪ... ရပါတယ်ရှင်၊ နေပါ”

သူမကိုတိုက်မိလို့ အလျော်ပေးသည့်အနေဖြင့် ဝယ်မယ် ထင်လို့ပေးလားမသိ။ သူမလေးက အတင်းပင် အောက်သို့ဆင်း ပြေးမည့်ဟန်ပြင်နေလျှင် သူ့ရိန်ဘုန်းဆက် မနေသာတော့ပါ။ ယခုလို ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ချိုး ဖျတ်ခနဲပျောက်သွားမှာကို သူ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မလိုလား။ သည်ငှက်ကလေးက အမွေးအတောင်လှပသည်မို့ သည့်ထက်ပိုပြီး မှတ်မှတ်ရေရှိချင်တာအမှန်။

“ဟေ့! နေဦး ချာတိတ်၊ ကိုယ်တကယ် ပန်းတွေလိုချင် လို့ပါ။ ဒီနားလေးမှာ အမောဖြေရင်း ကိုယ့်ကို ပန်းတွေသိပေး နော်”

“ရှင်!”

တကယ်တော့ မြပန်းညက်တို့မှာ အပ်ချည်လုံးနှင့် အပ် လည်း ပါတာပါပဲ။ တချို့ပန်းဝယ်သူက ပန်းလေးတွေကို သိပြီး ကားမှာချိတ်ချင် ပန်ဆင်ချင်ကြသည်လေ။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်”

သူကလေးက ပန်းပွင့်လေးတွေကို အပ်ချည်ကြိုးနှင့် သိပေးလေတော့ သူက သူမအနားမှာ ထိုင်လိုက်သည်။ ရှုပ်အင်္ကျီ ပွပွလေးနှင့် ချည်လုံချည်ကိုဝတ်ဆင်ထားပေမယ့် ကြည်စင်သည့် အသားအရေက သူမ၏ဘဝပေးကုသိုလ်။

သူဌေးသမီးလေးတွေလို ဝင်းဥ နုထွတ်မနေနိုင်ပေမယ့် လှပ သည့်အသားအရေက ပြစ်မျိုးမှဲ့မထင်။

“ရော... ဒီမှာ ကိုယ့်လိပ်စာကတ်။ ဖုန်းနံပါတ်တွေ

လည်း ပါတယ်”

“ရှင်!”

ပန်းသည်မလေးတစ်ယောက်ကို လိပ်စာကတ်တွေ ဖုန်း နံပါတ်တွေပေးနေတော့ သူကလေးက အူကြောင်ကြောင်မော့ ကြည့်၏။

“ချာတိတ်ကို မြင်မြင်ချင်းခင်မိလို့ပါ။ ဘဝက ရေစက် တွေ အထုံတွေ ပါခဲ့တယ်ထင်တယ်။ ချာတိတ်နာမည်က ဘယ်သူ လဲ၊ ဘယ်မှာနေလဲ”

“ရှင်!”

ဒီတစ်ခါလည်း သူမ ထိတ်လန့်သွားပြန်ပြီ။ သူရိန်ဘုန်း ဆက် ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ကိုယ်က ရန်ကုန်ကပါ။ ချာတိတ်ကို ဘာမှမလုပ်နိုင် ဒုက္ခမပေးနိုင်ပါဘူး။ နာမည်နဲ့နေရပ်မေးတာက မင်းကိုခင်တော့ ရင်ဘတ်ထဲမှာ မှတ်ထားလိုက်ချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ မင်းဓာတ်ပုံ လေးတွေလည်း ပို့ပေးချင်တယ်လေ”

“ရှင်... ဓာတ်ပုံ”

“ဪ... စောစောက မင်း ပန်းကောက်နေတဲ့ပုံလေး

ကို ကိုယ်ရိုက်လိုက်မိတယ်လေ။ အဲဒါ ပို့ပေးချင်လို့ပါ”

သူက ဒီလောက်ထိ ရှင်းပြနေတော့ မြပုန်းညက် အားနာသွားသည်။ ရပ်ဝေးမှာနေတဲ့ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို နာမည်ပြောပြတာ အန္တရာယ်တော့ မရှိလောက်ပါဘူးလေ။

“ကျွန်မနာမည် မြပုန်းညက်ပါ။ ပုပ္ဖာရွာမှာပဲ နေတယ်”

“မြပုန်းညက်! နာမည်က လန်းလှချည်လား”

သူက မြပုန်းညက်ကို ရှုန်းရွှန်းစားစားကြည့်နေလျှင် သူမမနေတတ်တော့ချေ။ ပန်းတွေကိုသာ တစ်ပွင့်ပြီးတစ်ပွင့် ငှဲ့သီနေမိတော့သည်။

သူရိန်ဘုန်းဆက်ရင်ထဲမှာလည်း အံ့အံ့သြသြပါ။ ငါတက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ပါ။ မိန်းမချောလေးပေါင်းများစွာကို မြင်ဖူးခဲ့ပါတယ်။ ဘယ်တုန်းကမှ ရင်မခန့်ခဲ့ဖူးတဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးက ခုမှတာဖြစ်တာလဲ။

လတ်ဆတ် ချိုမြသည့် ရင်ခန့်သံအစစ်က သူ့ရင်ကို တဒုန်းဒုန်းတီးခတ်လို့၊ လောကကြီးကိုပင် မေ့ချင်ချင်။

“အားလုံး (၁၃၀၀)ဖိုး ကျပါတယ်ရှင်း တစ်ရာဖိုးကို ဆယ်ပွင့်နဲ့ အားလုံးအပွင့်တစ်ရာသုံးဆယ်ကျော်ပါတယ်”

“ထောင့်ငါးရာဖိုးပေါ့ကွာ”

သူ တစ်ထောင်တန်နှစ်ရွက်ကို ပေးလိုက်တော့ ချာတိတ်တ အကြွေတွေ ရေတွက်နေလေသည်။

“မအမ်းနဲ့တော့၊ ယူထားလိုက်”

“မဟုတ်တာ၊ ကျွန်မ အတိအကျပြန်အမ်းမှာပါ။ ခဏနော်၊ ဟိုဆိုင်မှာ အကြွေသွားဖျက်ဦးမယ်”

သူကလေးက ငှက်ကလေးလို ရုတ်ခနဲ ထပျံမည်ပြင်တော့ သူ အလန့်တကြား သူမ၏လက်ဖျားလေးကို ဆွဲထားမိသည်။ အို! နူးညံ့လိုက်တာ။ ဒါ နောင်တစ်နေ့မှာ ချမ်းသာမယ့် လက်မျိုး။

“နေပါတော့ဆို၊ ကိုယ့်ကိုလိပ်စာအတိအကျပေးပါ မြပုန်းညက်။ ပုပ္ဖာရွာဆိုတာနဲ့ ဓာတ်ပုံတွေရောက်မှာမဟုတ်ဘူးလေ။ မင်း အဲဒီလိပ်စာနဲ့ စာတွေတာတွေလည်း ထည့်ဖူးလာဖူးလို့လား”

“ကျွန်မမှာ ရပ်ဝေးမိတ်ဆွေတွေတာတွေ မရှိဖူးပါဘူး။ ဒီလိပ်စာနဲ့စာထည့်လို့ ဓာတ်ပုံထည့်လို့ ရမရ... မသိပါဘူးရှင်။ ကျွန်မ...”

သူမ၏လက်ကလေးကို ရှုန်းနေသည်မို့ သူရိန်ဘုန်းဆက်

လွှတ်ပေးလိုက်ရလျှင် ရင်ထဲမှာ ဘာတွေ ဟာနေမှန်းမသိ။ သူကလေးနဲ့ ဒီထက်ပိုပြီး ရေရာသီကျွမ်းချင်တယ်။

သူကလေး အမ်းသည့်အကြွေများကို ပြီးစလွယ်ယူလိုက်ရင်း သူရိန် ကိုယ့်လက်မှ အဘွားပေးထားသည့်ပုလဲလက်စွပ်လေးကို ချွတ်ယူလိုက်သည်။

“စောစောက မင်း ကိုယ့်ကိုဆွဲလိုက်လို့ ကိုယ် သံလှေကားပေါ်က ပြုတ်မကျတာ။ ကျေးဇူးဆပ်တဲ့အနေနဲ့ ဒီလက်စွပ်လေး လက်ခံပါကွယ်”

“ရှင်! ကြံ့ကြံ့ဖန်ဖန် အစ်ကိုရယ်၊ ဒီလိုပဲ အမှတ်တမဲ့ လန်ဆွဲ ဆွဲလိုက်တာပါ။ ဘာမှမကြီးမားပါဘူး။ အစ်ကိုပြုတ်ကျလည်း မသေပါဘူးရှင်။ မဟုတ်တာ”

ပန်းစကားကုံးလေးကိုဆွဲကာ သူကလေး အပြေးတစ်ပိုင်း ထွက်ခွာသွားလေတော့ သူရိန်ဘုန်းဆက်ရင်ထဲမှာ ဆွေးလျကျန်ခဲ့ရသည်။ ပစ္စည်းလည်းမမက်၊ ငွေလည်းမမက်တဲ့ တကယ့်ဖြူစင်ရိုးသားသူလေးပဲ။

သူရိန်ကြည့်နေစဉ် ဖေဖေနှင့်ခေမေတို့စုံတွဲ တက်လာတာ မြင်လိုက်ရသဖြင့် သူ မေမေ့ကိုလှမ်းတွဲခေါ်ဝင်လိုက်သည်။

မေမေက သူ့ကိုမျက်မှောင်ကြီးကြွတ်ကြည့်လျက်...

“အလိုတော်! ဒါက ဘာစတိုင်လဲ၊ စောစောက အတက်တုန်းကတော့ သူ့အပြင် ပဲရွှေကြော်ဖြစ်တာ နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ လေဟုန်စီးတော့မယ့် ငှက်ကြီးဒုန်းစပ်ရပ်နဲ့။ အခုကျ မျောက်ငါးပိကိုင်မိတဲ့ရပ်နဲ့”

“ဘယ်လိုတွေဖြစ်သွားတာတုန်း သားရဲ့။ ဘာလဲ၊ ကင်မရာ တောင်အောက်ကျသွားလို့လား။ ဟန်းဖုန်းပဲ ပျောက်လို့လား ပြောပါဦး”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေရော၊ ဒီလိုပဲ သွားရင်းလာရင်း သံဝေဂ ရစရာလေးတွေရှိလို့ သား ဒီပုံဖြစ်သွားတာပါ။ ကဲ၊ ဆက်တက်ကြစို့။ သား တောင်ကလပ်ပေါ် မရောက်သေးဘူး”

“သံဝေဂ ရတယ်ဆိုရင်လည်း သာဓုပါတော်၊ သာဓုပါ”
တောင်ထိပ်မှာ လေတဝှူးတူးတိုက်ခတ်နေသည်မို့ ဆံပင်လေး တလွင့်လွင့်။ နေကာမျက်မှန်လှလှကြီးနှင့် မေမေ့မျက်နှာလှလှကိုကြည့်ရင်း ဖေဖေက သတိပေးစကားဆို၏။

“သာဓုခေါ်တာ ကြည့်ခေါ်နော် မိန်းမ။ မင်းသားက အသည်းကွဲနေတာလားမှမသိတာ”

၂၀ ကြယ်စင်စုစု

“အို! ကိုကလည်း မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း
တော့ မေသူ့သား အသည်းမကွဲနိုင်လောက်ပါဘူး”

“မေသူ မသိပါဘူးကွာ၊ သားက ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက
ပုဂံရာဇဝင်ထဲက ကိုဗျတ္တလုံ မယ်ဝဏ္ဏလေးနဲ့များ သွားတွေ့
သလားမှမသိတာ”

မိဘနှစ်ပါး ကြည်စည်နောက်ပြောင်နေကြသည်ကို သွား
မြဲလေးနှင့် ငြိမ်ခံနေရရင်း သူရိန်ဘုန်းဆက် မေမေတို့နှင့်အတူ
ပုပ္ပားတောင်ကလပ်ပေါ်သို့ လေးကန်စွာ တက်ခဲ့ရပါတော့လေ
သည်။

မြပုန်းညက်တဲ့လားကွယ်...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၃)

မှန်ဆိုင်ထွက်မည်အမေ့ကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးနေရင်း
မြပုန်းညက် အမေ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ ခါတိုင်းလို လန်းဆန်း
တက်ကြွမနေ။ သူမတို့ကို ငါးနှစ်လုံးလုံး အဖေမရှိတော့ကတည်း
က တစ်ယောက်တည်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကျွေးမွေးခဲ့ရပါသည်
အမေ။ အသက်ကလည်း ငါးဆယ်ကျော်လာပြီမို့ ရောဂါတွေ
ဝင်လေပြီလား။

“အမေ နေမကောင်းဘူးလားဟင်၊ အမေ နေမကောင်း
ရင်လည်း သမီးပဲ ဈေးထွက်လိုက်မယ်လေ။ ဟုတ်တယ်၊ အမေ
ကြည့်ရတာ မဲလန်းဆန်းဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရပါတယ် သမီးရယ်၊ ခေါင်းလေးနည်းနည်းမူးနေတာပါ”

“ဟာ! အမေကလည်း ဘယ်နည်းနည်းရမှာလဲ။ အမေက တော်ရုံတန်ရုံဆို ရုပ်ပျက်တာမဟုတ်ဘူး။ အခု တော်တော် နေမကောင်းလို့ ရုပ်ပျက်တာ။ အမေ နားလိုက်ပါ။ သမီးပဲ ဒီနေ့ ဆိုင်ထွက်လိုက်မယ်”

“ဖြစ်လို့လား သမီးရယ်၊ တော်ကြာ ပန်းဖောက်သည်တွေ ပျက်ကုန်ပါ့မယ်”

“မပျက်ပါဘူး အမေရယ်၊ ဆိုင်ရှေ့မှာပဲ စကားခုံးလေး တင်ထားလိုက်မှာပေါ့။ လျှောက်ရောင်းတာလောက် မရောင်းရပေမယ့် တစ်နေ့ကုန်ရင် အပွင့်တစ်ရာကိုးဆယ်တော့ ကုန်သွားမှာပါ”

“အေးအေး... ဒါဆိုလည်း အမေ အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေကြည့်မယ်။ ငါ့သမီး ဖြစ်တယ်နော်”

ကိုယ့်သားသမီး ကိုယ်အားနာနေသည့်အမေ့အတွက် ပြပုန်းညက် ရင်ထဲနှင့်ရသည်။ အမေရယ်...

“ရပါတယ်ဆို၊ အမေ သွေးဆေးလေး လျက်ပြီး အိပ်

လိုက်နော်။ သမီး အဆင်ပြေအောင် လုပ်သွားမယ်”

“အေးအေး...”

စကားပင် များများမပြောနိုင်တော့ဘဲ အမေ အိပ်ရာထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားလျှင် ပြပုန်းညက် မုန့်ဟင်းခါးရောင်းထွက်ဖို့အတွက် ပစ္စည်းများကို လက်တွန်းလှည်းပေါ်သို့ တင်လိုက်သည်။ ထိုစဉ် ဝေဟင်နှင့်ညီမလေး ဖြသရဖိတို့ပါ မျက်နှာသစ်ပြီး သူမအနားသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

“ထမင်းကြမ်း ရှိတယ်၊ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဝေစား။ မမ မုန့်တစ်ပွဲထည့်ခဲ့တယ်။ မုန့်နဲ့ထမင်းနဲ့ ရောနယ်စားကြနော်။ သမီးလေး၊ အမေ နေမကောင်းဘူး။ အိမ်ပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး နေ။ အမေခိုင်းတာလည်း လုပ်ပေးနော်”

အမေက အိပ်ရာထဲမှ လှမ်းပြီးပြောလိုက်သည်။

“သမီးရေ၊ ညီမလေးကို ဆိုင်ခေါ်သွားလိုက်။ အိမ်မှာသူ ဘယ်ငြိမ်ငြိမ်နေနိုင်မလဲ။ အမေ ကောင်းကောင်းအိပ်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“သမီးက ကိုကိုနဲ့လိုက်မှာ၊ ကိုကိုက မီးကို မုန့်ဝယ်ကျွေးမှာတဲ့”

“မမကြီးလည်း ဝယ်ကျွေးမှာပါ။ မမကြီးနဲ့လိုက်ခဲ့။ နင့် အစ်ကိုက နမော်နဲ့နဲ့၊ တော်ကြာ ပျောက်ကျန်ခဲ့မယ်”

“မပျောက်ပါဘူး မမကြီးရဲ့၊ ကိုကိုနဲ့ပဲ လိုက်မယ်”

“ကဲ့! ဒါဆိုလည်း လိုက်သွား။ ဝေဟင် ညီမလေးကို သေသေချာချာခေါ်သွားနော်”

“စိတ်ချပါ မမရဲ့၊ ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ကို ထားခဲ့ပြီး မြပုန်းညက် သစ်သား တွန်းလှည်းကို တွန်းခဲ့သည်။ သူမ ဆိုင်ခင်းကျင်းပြီးတော့ မိုးလင်း နေချေပြီ။ တောင်ပေါ်သို့မတက်မီ ကားတွေဆိုက်သည့်နေရာနား မှာ အထည်ဆိုင်ကြီးတစ်ခုနား ကပ်ထွက်နေရတာပါ။

မြပုန်းညက်တို့ဆိုင်က သန့်ရှင်းရေးကို အထူးဂရုပြုပါ သည်။ လမ်းဘေးဆိုင်လေးဆိုပေမယ့် အအုပ်အဆောင်းတွေနှင့် စနစ်ကျလို့ ဝယ်ယူစားသုံးကြပါသည်။ ဆိုင်တွေက အပြိုင်အဆိုင် အများအပြားမို့သာ အများကြီးမရောင်းရတာ။

မြပုန်းညက် ဈေးရောင်းနေရင်းမှ အမေ့ကိုသွားသတိရ မိသည်။ အမေ နေမှကောင်းရဲ့လား။ အိုလေ၊ အိပ်ပျော်သွားရင် နေကောင်းသွားမှာပါ။ ငါတို့လိုဆင်းရဲသားတွေဟာ ရောဂါကြီး

ကြီးမဖြစ်တတ်ပါဘူး။

နံနက်ရှစ်နာရီလောက်ကျတော့ သူ့ဆိုင်ရှေ့မှ လူငယ် တစ်ယောက် ဖြတ်သွားရင်း ဆိုင်ကိုလွန်တော့မှ ပြန်လှည့်လာကြ သည်။

ဟင်! မနေ့က အစ်ကို။ သူ မပြန်သေးဘူးလား။

“မြပုန်းညက်၊ မုန့်ဟင်းခါးလည်း ရောင်းသလား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ အနံ့မနေမကောင်းတာနဲ့ ကျွန်မ ဆိုင်ထွက်တာ”

“အတော်ပဲ၊ ကိုယ်တို့လည်း ဆာနေတာ။ မုန့်ဟင်းခါး လေးပွဲထည့်၊ အကြော်တွေဘဲဥတွေပါထည့်။ ငါးဖယ်ဆုပ်ရော ထည့်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

သူပြောသည့်အတိုင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပြင်ပေးလိုက်ပြီး မြပုန်းညက် မျက်နှာဘယ်နားထားရမှန်းမသိ ဖြစ်နေရ၏။ သူတို့ က ကြည့်နေကြတာကို။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားနဲ့ တောသူမကို ဒီလောက်တောင် ကြည့်ရောတဲ့လား။ သို့သော် သူရိန်ဘုန်းဆက် ဆိုသည့် လိပ်စာကတ်ကို ပေးခဲ့သည့်အစ်ကိုက ပိုပြီးဆိုးပါသည်။

ကျန်သူတွေက အကဲခတ်ရုံ။

“မင်းဥစ္စာ ပူးသီးနုနုလေးပါကွာ၊ မကြံစည်စမ်းပါနဲ့”

“ဟေ့ကောင်တွေ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဖြူထည်လေးကို ဝေဒနာတွေ မပေးချင်ပါနဲ့ကွာ၊ ခမြာလေး သနားပါတယ်”

“မင်းဘာသာ ဘုရားဖူးစရာရှိတာဖူး၊ လိပ်ဥတူးဖို့ စိတ် ကူးမနေနဲ့”

“ဒီကောင်က ဒီပုပ္ဖာတောင်ကြီးအကြောင်း စာတမ်း ပြုစုဖို့ ကြံစည်နေတာကွ”

“သူက ကိုဗျတ္တကြီးနဲ့ မယ်ဝဏ္ဏကို ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားနေ တာ”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် နှိပ်ကွပ်နေကြတော့ သူရိန်ဘုန်း ဆက် လက်သီးဆုပ်ပြ အံကြိတ်ပြရ၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေဖို့ သူ ကိုယ့်တပ်ကိုယ်မနိုင်။ ဖေဖေနှင့်မေမေကတော့ မနေ့ကပဲ အဘိုးအဘွားရှိရာ စစ်ကိုင်းသို့ ကားနှင့်သွားခဲ့ချေပြီ။

သူသာ ကံကောင်းထောက်မလို့ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တွေ့ပြီး ပုပ္ဖာမှာ ကျန်ခဲ့တာပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

‘မနက်ဖြန်မှ သား စစ်ကိုင်းကို လိုက်လာခဲ့မယ်၊ ဒီနေ့ ကျန်ခဲ့ဦးမယ်နော်’ ဆိုပြီး ကျန်ခဲ့တာ။ သူရင်ဖွင့်ကောင်းလို့ ဒီနေ့ ဒုက္ခရောက်နေရပါချေပြီ။

သူ့ရင်ထဲ အံ့သြဝမ်းသာဖြစ်ရသည်။ မြပုန်းညက်ကို နောက်ထပ်တွေ့ရမည်လို့ သူမမျှော်လင့်ရဲခဲ့။ ရှာဖွေကျန်ခဲ့ပေမယ့် တွေ့တော့လည်း ပြောစရာစကားမရှိ။

မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ နာနာဖိစားရင်း သူ့နှုတ်တွေ ဆွံ့အ နေခဲ့သည်။ ကိုယ့်သက်လယ်က တကယ့်ကို အရိုင်းတုံးလေး။ သူများလို မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာတွေတာတွေမသိ။ ရုက်ကိုးရုက် ကန်းလေးဖြစ်နေပေမယ့် သူ့အလုပ်သူဆက်လုပ်နေတာပါပဲ။ မုန့် ဝယ်စားသူတွေကို ပြင်ပေးနေလေ၏။

သူ့ဘော်ဒါတွေ စားပြီးချိန် ဆိုင်မှာလည်း တစ်ယောက် ၈ နှစ်ယောက်စသာ ကျန်တော့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ ထရပ် ကြချေပြီ။

“ကဲ! ဘယ်လိုလဲ သူရိန်၊ ဒီနေ့ ပုပ္ဖာတောင်ကို ဆက် တက်ဖြစ်ဦးမှာလား၊ ဒီမှာကျန်ခဲ့မှာလား”

“ငါ မနေ့က တက်ပြီးပြီကွ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“တက်ပြီးလည်း နောက်တစ်ခေါက် ထပ်တက်လေ။ နှစ်ခေါက်တက်လို့ မင်းကို ဘယ်သူမှ တရားမစွဲဘူး”

“အကျိုးရှိမယ့်အလုပ် လုပ်စမ်းပါကွာ”

သူရိန်ဘုန်းဆက် မနေသာတော့။ မုန့်ဟင်းခါးကို ဖိပ်ဆွဲ နေလို့မဖြစ်တော့ပါ။ သူ ထရပ်လိုက်ရသည်။ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်က တစ်နေကုန်ထွက်မှာလား။ နောက်နှစ်နှာရီဝန်းနာရီကြာရင် ဒီနေရာ မှာ ရှိဦးမှာလား။ မရေရာသောအတွေးများနှင့်ပင် သူ မြပုန်းညက် ကို နှုတ်ဆက်လိုက်ရသည်။

“အစ်ကို တောင်တက်လိုက်ဦးမယ်၊ အင်း... ပန်း သီ ထားပေးဦးနော်။ ထောင့်ငါးရာဖိုးလောက်။ အပြန်ကျမှ ဝင်ယူ မယ်။ မနွမ်းအောင် ထုပ်ထားပေး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

မုန့်ဖိုးနှင့်ပန်းဖိုး ပေးခဲ့ပြီး သူရိန်ဘုန်းဆက် နောက်ဆံ တင်ငင်နှင့် ထွက်ခွာသွားရသည်။ မြပုန်းညက်အသွင်က သူ့ မျက်စိထဲမှာ အထင်းသား။ အလှဆုံးအရွယ်မို့ စိုပြည်ဝင်းပသည့် ကောင်မလေးဟာ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားလေးနှင့်ပါ။ ချည်ထည် ဝမ်းဆက်လေးနှင့်ပင် သူမ၏ ပြေပြစ်သောကောက်ကြောင်းက

ရွှေပဒေသာစာပေ

အထင်းသား။ ဆံပင်ရှည်လေးကို ကျစ်ဆံပြီးနှစ်ဖက် ထိုးထား၏။

မြပုန်းညက်ကလည်း သဘောကောင်းသည့် သူဌေးသား အစ်ကိုကို တိတ်တခိုးလှမ်းငေးမိသည်။ မွေးကတည်းက ရွှေဖွန်း တိုက်မွေးခဲ့သူမို့ထင်။ စိုပြည်နုဖတ်သည့်အသွင်မှာ ရုပ်က ချော လျာသန့်သန့်။ နှုတ်ခမ်းမွေးရှိန်းရှိန်းနှင့် စိမ်းဖန့်လို့။ ဝတ်စားထား တာကလည်း ခေတ်စတိုင်။ ဘောင်ဆီအနက်နှင့် စပို့ရှပ်အဖြူ မို့ ထင်းခနဲ။

အို! သူက မိုးပေါ်ကလူပါ။ ငါက မြေပြင်ကပန်းကလေး။ ဘာမှဆိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ ကြည့်ရုံတောင် မကြည့်တော့ဘဲ မြပုန်း ညက် ကိုယ့်မုန့်ဟင်းခါးကိုယ် ဆက်ရောင်းနေလိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၄)

ဝေဟင်၊ ညီမဖြစ်သူ မြသရဖီလေးကို လက်ဆွဲလျက် လူတွေအများကြီးထဲမှာ တိုးဝှေ့သွားနေရသည်။ အထည်ဆိုင်မှာ အင်္ကျီတွေ သွားယူရဦးမည်။ အချစ်ဆုံးညီမလေးကို ခေါ်လာရ လို့ သည်နေ့ ဝေဟင် တော်တော်ပျော်နေပါသည်။

ကြည့်စမ်းပါဦး။ ညီမလေးကလည်း ဘာဘီရုပ်လေးလို ချစ်စရာကောင်းလိုက်တာ။ တစ်ပေလောက် ရှည်မည့်ဆံနွယ်နီနီ လေးတွေကို ချိုစောင်းမှာ နှစ်ဖက်မြင့်မြင့်လေး ခွဲစည်းပေးထား ပြီး သနပ်ခါးပါးကွက်လေး လိမ်းပေးထားသည့်အပြင် ဂါဝန်အနီ လေး ဝတ်ပေးထားသဖြင့် ညီမလေးဟာ လှမှလှ။ ကလေးချော

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချောလေး။

“ကိုကို မုန့်အရင်စားကြမယ်လေ”

သွားလှလှညီညီလေးတွေ ပေါ်အောင် မျက်နှာချိုသွားရင်း ဝေဟင်ကိုမော့ကြည့်ပူဆာနေပုံက ယခုပဲ ဝယ်ကျွေးလိုက်ချင်စရာ။

“ညီမလေးက ဘာစားချင်တာလဲ၊ ပြော... ကိုကိုမှာ ပိုက်ဆံတစ်ရာရှိတယ်”

“ဟင်း... နို့ကိုပိုက်ဆံလေးနဲ့ ဘာသွားလုပ်ရမှာလဲ။

မီးမီးက ကော်ဖီသောက်ပြီး မုန့်စားလိုက်ချင်တာ”

နာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ညီမလေးပြောနေလျှင် ဝေဟင် ရယ်နေရပါ၏။

“မိကြီးကျယ်လေး၊ အဲဒါ သူဌေးတွေ စားတာကွ။ ကိုကို တို့က ဆင်းရဲသား။ မုန့်ကြီးမုန့်ကျယ်တွေကို မစားချင်နဲ့နော်”

“ဟင့်အင်း... ကော်ဖီသောက်ရလည်း မုန့်ဝယ်ကျွေး”

“ငွေတစ်ရာနဲ့ ဘယ်မုန့်ရမလဲ ညီမလေးရဲ့”

“အိကြာကွေးလေ... အိကြာကွေး”

“နေဦး ညီမလေး၊ ကိုကို ဈေးအရင်ရောင်ဦးမယ်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြီးတော့မှ ညီမလေး ကြိုက်တာ ဝယ်ကျွေးမယ်နော်... နော်”

ကလေးကိုချွေးပြီး ဝေဟင် ကိုယ်ယူရောင်းနေကျ အန်တီနုတို့ဆိုင်မှာ သွားပြီးတိုးဝေ့ရသည်။ ကိုယ့်လိုပဲ ယူရောင်းသည့်ကောင်လေးတွေ ကောင်မလေးတွေက အများအပြား။ ကိုယ့်အလှည့်ကိုစောင့်ပြီး ပုပ္ပားတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်ထားသည့် အမှတ်စာရအင်္ကျီဆယ်ထည် ယူလိုက်သည်။ နောက် အထည်မှာ အနာပါမပါနှင့် အပြစ်အနာအဆာများကို ရှာကြည့်စစ်ဆေးပြီး သူဒီဘက်ကိုလှည့်လိုက်လျှင် ညီမလေးကို ရှာမတွေ့တော့ပါချေ။

“ဟင်!”

ဝေဟင်ခေါင်းတွေ ပုတ်လောက် ကြီးသွားပြီး၊ အင်္ကျီတွေကိုယ့်ကားယားနှင့် လူတောထဲ ပြေးလွှားတိုးဝေ့ကာ မြသရဖီကို ရှာလေ၏။

“ညီမလေး... ညီမလေး”

“မြသရဖီ... မြသရဖီရေ”

ခြေထောက်ကလည်း ပြေး၊ ပါးစပ်မှလည်း ခေါ်ရင်း သူ ပြာယာခတ်နေလေသမျှ ရင်ထဲမှာ မီးတောင်ကြီးလို ပူလာရလေ၏။ ဒီပုပ္ပားတစ်ဝိုက်မှာက ဘုရားဖူးကားကြီးကားငယ်တွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခရီးသွားကားတွေက အပြည့်။

ဘုရား... ဘုရား... မျက်စိတစ်မှိတ်၊ လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်း ငါ့ညီမလေးကို သူများခိုးသွားပြီလား။ ကလေးသူငယ်တွေ ကလည်း ပေါ်ပါဘိ။ ဝေဟင်မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ စီးကျလာ ပေပြီ။

“ညီမလေးရေ... ညီမလေး”

အင်္ကျီနီနီလေးကို မှန်းဆပြီး တိုးဝှေ့ရှာဖွေနေရပေမယ့် အနီရောင်ဆင်တူတာကိုတောင် မမြင်ရ။ ဝေဟင် စိတ်ပူရလွန်း လို့ လူက ဖော့ချွေးတို့နှင့် ရွဲနှစ်လျက်။ သည်စဉ် သူတို့အိမ်နား မှ အစ်ကိုဘဏ္ဍာကို တွေ့လိုက်ရလျှင် သူ အမောတကောမေးမိ သည်။

“အစ်ကို၊ သရဖီကို မတွေ့မိဘူးလားဟင်။ ဂါဝန်အနီ လေးနဲ့လေ”

“စောစောက မြင်လိုက်တယ်ကွ၊ ကားလှလှလေးနားမှာ။ သရဖီအနားမှာ မင်းတို့ပါတယ်မှတ်လို့ ငါလည်း သေချာမကြည့် မိဘူး။ ခါတိုင်းက သရဖီအနားမှာ မင်းတို့ရှိနေတတ်တာမို့”

“အမယ်လေး၊ ကိုယ်ကျိုးတော့ နည်းပါပြီဗျာ။ မဖြစ်ဘူး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အစ်မကိုပြေးပြောပြီး ဝိုင်းရှာမှ။ အစ်ကိုဘဏ္ဍာ ကျွဲကြည့်ရှာပေး ပါဦးဗျာ။ ဟိုအလှူခံမလ္လာပ်က စက်နဲ့ သွားအော်ပေးပါဗျာ။ နော် ... နော်”

ဝေဟင် ကိုဘဏ္ဍာကို တောင်းပန်အကူအညီတောင်းပြီး မြပုန်းညက်၏မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်ရှိရာသို့ ပြေးလေသည်။ မုန့်ဆိုင်မှာ လူတွေကျနေပေမယ့် မြပုန်းညက် ဝေဟင်၏ပုံစံကိုကြည့်ပြီး ရင် ထဲမှာ ဒိန်းခနဲမြည်ဟီးသွားသည်ထင်လိုက်၏။

“ဝေဟင်... ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

မမ၏စိုးရိမ်တကြီးအသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် ဝေဟင် ချိုးပွဲချ ငိုချေပြီ။

“မမ... မမ... ညီမလေး ပျောက်သွားလို့၊ လုပ်ပါဦး”

“ဘာ!”

မြပုန်းညက်နားထဲ ဗုံးတစ်လုံးပေါက်ကွဲသွားသလို ထင် လိုက်ရစဉ် သူမတို့ဆိုင်ရှိရာသို့ အိမ်နားမှ အရီးခင်တုတ် အပြေး အလွှား ထမီမနိုင်ပဝါမနိုင်အပြေးရောက်လာပြီး...

“ဟဲ့! ပုန်းညက်၊ အမယ်လေး... ကိုယ်ကျိုးတွေတော့ နည်းကုန်ပါပြီ။ မြန်မြန်... မြန်မြန်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အရိုး... အမေ... အမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မြပုန်းညက်တစ်ကိုယ်လုံး မီးထဲရောက်သွားသည်လား။ အချစ်ဆုံးညီမလေးက ပျောက်နေရသည်။ ယခု အမေ...

“နင့်အမေ မှူးလဲသွားတာ ခုထိသတိမရသေးဘူး”

“ဟင်! ဝေဟင်... ဝေဟင်... နင် ညီမလေးကိုတွေ့အောင် ရှာလာခဲ့။ ငါ အမေ့ဆီပြေးမယ်”

မုန့်ဆိုင်ကို ဘေးမှဒေါ်လှမူဆီ အပ်ခဲ့ပြီး ပိုက်ဆံသေတ္တာလေးကို သွေးရှူးသွေးတမ်းပိုက်ရင်း မြပုန်းညက် အိမ်သို့အပြေးပြန်ခဲ့တော့ လမ်းတောက်လျှောက်မှာ ခလုတ်အတိုက်တိုက်။ ခြေမတွေကွဲလည်း သူမ ဂရုမစိုက်နိုင်။

“အမေ... အမေရယ်၊ ဘုရားမလို့ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့”

မျက်ရည်တွေကလည်း ဘာကြောင့်မသိ။ တသွင်သွင် စီးဆင်းနေသည့်နှယ်။ တားမရဆီးမနိုင်။ မျက်ခုံးတွေကလည်း လှုပ်လျက်။ အတိတ်ဆိုး နိမိတ်ဆိုးတွေလား။

“အမေ”

ပါးစပ်မှ တစာစာအော်ရင်း သူမအိမ်ရှေ့ရောက်တော့ အိမ်ပေါ်မှာ လူအုပ်ကြီးက ရောက်နှင့်လျက်။ တောရွာရဲ့ထုံးစံအရ

တစ်အိမ်အိမ်မှာ အကြောင်းပေါ်လျှင် ဝိုင်းကြဝန်းကြမခြေ။

“အမေ... အမေ့ကို ဆေးရုံပေးကြပါ။ ဦးလေး... ဦးလေးဘာအောင်”

သူမကိုမြင်လျှင် လူအုပ်ကြီးက စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့်လိုက်ကြပြီး နေရာဖယ်ပေးကြသည်။ ဦးဘအောင်က အမေ့ခေါင်းရင်းမှာ ထိုင်လျက်။ အမေက အိပ်လယ်ခန်းမှာ စန့်စန့်ကြီး။ ပြင်ဆင်နေကြပေပြီ။

“ဦးလေး... အမေ့ကို... အမေ့ကို ဘယ်လိုပုံစံထားကြတာလဲ။ မလုပ်ကောင်းမထားကောင်းတဲ့ပုံစံကြီး”

မြပုန်းညက် အမေ့အနားသို့ အပြေးလေးရောက်သွားပြီး အမေတကော အမေ့ကိုဖက်လိုက်လျှင် အမေ့လက်တွေ အေးစက်နေပါပြီကော။

“စိတ်ကိုလျှော့ပါ သမီးရယ်၊ လူဆိုတာ သေမျိုးကြီးပဲလေ။ မယ်မြခမြာ ဒုက္ခတွေကြီးလှပါတယ်ကွယ်။ ဝဋ်ကျွတ်သွားတယ်လို့ပဲ တရားနဲ့ဖြေပေါ့”

“ဦးလေးရယ်၊ ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ ဦးလေးရယ်။ ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမတွေ ဘယ်သူ့ကိုအားကိုးရမှာလဲ။ ဘယ်သူ့ကို

အမေခေါ်ရတော့မှာလဲ။ ကျွန်မတို့ရဲ့ပြုစုလုပ်ကျွေးခြင်းကို မခံရဘဲ အမေ ဒီလိုပဲ ဘဝကိုအရှုံးပေးသွားရမှာလား။ သေသေချာချာကြည့်ပေးပါဦး ဦးလေးရယ်။ အမေသေတာမှဟုတ်ချဲ့လား။ အမေ တကယ်သေတာဟုတ်လို့လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ မယ်မြ မူးလဲသွားကတည်းက အသက်ပြန်မလာတော့တာ။ ဦးလေးတို့ ဟိုဘက်လမ်းက ဆေးမှူးလေး သွားပင့်ပါသေးတယ်။ လဲကျသွားကတည်းက အသက်ပြတ်သွားတာ။ သားတွေသမီးတွေသိမှာစိုးလို့သာ ဟန်ဆောင်နေတာ။ မယ်မြ တရောင်ရှောင်ဖြစ်နေတာ ကြာပါပြီကွယ်”

“အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာ အမေရယ်၊ သမီးတို့မောင်နှမ သုံးယောက်ကို သောင်ပြင်လွှတ်ခဲ့ပြီနော်”

အမေ့ရုပ်အလောင်းကိုဖက်ရင်း မြပုန်ညက် ရင်ကွဲပက် လက်ဖြစ်နေရစဉ် ဝေဟင်နှင့် ကိုဘသာတို့ ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဝေဟင်အသွင်က ချက်ချင်းပင် အိုစာနေခဲ့ပြီး လူက ငိုရလွန်းသဖြင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့သာ ကျန်တော့၏။ အမေ့ကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် ပရိဒေဝနှင့် ညီမအငယ်ဆုံးလေးကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရသည့် တစ်ပြိုင်နက် ဝေဒနာနှစ်ရက ဝေဟင်ရင်ထဲ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်

နေရပေပြီ။

“အစ်မ”

ဒီစကားတစ်ခွန်းသာ ပြောလိုက်နိုင်ပြီး ဝေဟင် အမေ့ ခြေအစုံဘေးမှာ ရွှေခနဲလဲကျသွားခဲ့ပေပြီ။ အရွယ်နဲ့မမျှသော သောက ပရိဒေဝက မြပုန်းညက်သို့လည်း ကူးစက်ခဲ့ပေပြီ။ ညီမလေးကို ရှာမတွေ့တော့ပြီဟူသည့်အသိက အမေ့အတွက် သောက ပရိဒေဝကို ထပ်မံပူးပေါင်းလိုက်သည့်အခါ သူမရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးလည်း မီးထဲအဖုတ်ခံရသည့် အရှင်လတ်လတ်ငါးတစ်ကောင်ထက် မလျော့သည့်ခံစားရမှုမျိုးနှင့်။

တသွင်သွင် စီးကျနေရှာသည့် မျက်ရည်များကိုလည်း မသုတ်နိုင်မဆီးနိုင်။ လူးလို့မိုင်ကြွေးဖို့တောင် မတတ်နိုင်တော့။ ရက်စက်လိုက်တဲ့ကံကြမ္မာကြီးရယ်။ ရိုင်းစိုင်းလိုက်တဲ့ကံကြမ္မာကြီးရယ်။

အမေ့ကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရချိန်မှာပဲ ညီမလေးကိုပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဆုံးရှုံးစေသတဲ့လား။ ကိုဘသာ၏ရှင်းပြချက်တွေက သူမနားထဲသို့ မဝင်တစ်ချက်ဝင်တစ်ချက်။

“ငါတို့လည်း အသံချွေစက်ခဲ့အော်ပါတယ်၊ ငါ့သူငယ်ချင်း

တွေနဲ့အတူလည်း အဲဒီအနီးတစ်ဝိုက်ကို လိုက်ရှာပါတယ်ဟယ်။ နင့်ညီမက ကိုယ်ပိုင်ကားအကောင်းစားတွေနားမှာ လျှောက်ကြည့်နေတာတဲ့။ လူတွေကလည်း မိဘ မလှမ်းမကမ်းမှာရှိနေတယ်မှတ်လို့ အမှတ်တမဲ့တဲ့။ ပြီး နင့်ညီမက တသွေးတမွှေးလေးဆိုတော့ ဒီကကလေးလို့တောင် မမှတ်ကြဘူးတဲ့။ မြို့ကပါလာတဲ့ကလေးမှတ်နေကြတာ။ ကားအကောင်းစားကြီးတစ်စီးပေါ် ပါသွားတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ။ ရောင်းစားဖို့တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူးဟယ်။ ကလေးက ချောချောလေးဆိုတော့ မွေးဖွဲ့ခေါ်သွားတာပဲ ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

မြပုန်းညက် ဘယ်လိုမှမကြားနိုင်တော့ပါ။ သူမရင်ထဲ စူးအောင်နာကျင်လွန်းသဖြင့် အမေနှင့်သာ အတူလိုက်ပါသွားချင်မိတော့သည်။ သူမ မခံစားနိုင်တော့ပါ။ တမလွန်ခေါ်ဆိုတာ အဝေးကြီး အရှည်ကြီးလား။ အမေနဲ့အတူလျှောက်လှမ်းရလျှင် ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ သူမရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်သံတွေ။

“အမေရေ... အမေ... သမီးတို့ဒုက္ခတွေကို ငဲ့ကြည့်ပါဦး”

အမေနှင့်သေကွဲကွဲပြီး ညီမလေးနှင့် ရှင်ကွဲကွဲရတဲ့ဒုက္ခ

တို့ မြပုန်းညက် မခံစားနိုင်တော့ပါ။ ဝေဟင်ကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း သတိမေ့မေ့သွားတာလား။ မိန်းမောသွားတာလား။

သူမ ကြည့်နေစဉ်မှာပဲ ဝေဟင် သွေးရှူးသွေးတန်းကြီးထဲပြီး အမေ့ခြေအစုံကိုပွတ်သပ်ပြီးခိုက်ရင်း ရင်ကွဲသံနှင့် အော်တာတို့ ကြားလိုက်ရ၏။

“အမေ သားတို့ကိုပစ်ထားခဲ့ပြီလား။ အမေနဲ့အတူ သားတို့ကိုခေါ်သွားပါတော့။ ညီမလေးလည်းမရှိတော့ဘူး အမေရဲ့။ သားကိုရိုက်စမ်းပါ။ သားကိုသတ်ပစ်လိုက်ပါ အမေရယ်။ သားအပြစ်တွေပါ အမေရဲ့။ သားအပြစ်တွေပါ”

ကြားရသူအပေါင်း မြင်ရသူအပေါင်းမှာလည်း မျက်ရည်ဆည်နိုင်။ အဖြစ်ဆိုးလိုက်ကြတဲ့မောင်နှမလေးတွေရယ်။

ဝေဟင်ကိုကြည့်ပြီး မြပုန်းညက် အသိတရားတစ်ချက် ဝင်သွားရသည်။ ငါ အားလျော့နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါက အကြီးဦးမှာ တာဝန်တွေရှိသေးတယ်။ ငါ အားမာန်တင်းရမယ်။ စစ်သားတွေလိုပဲ ငါတို့တိုက်ပွဲမှာ တစ်ဗိုလ်ကျရင် တစ်ဗိုလ်တက်ဇာပေါ့။ အမေ့တာဝန်တွေကို ငါ ဆက်ပြီးထမ်းဆောင်ရမယ်။ ငါ့မောင်နဲ့ငါ့ညီမအတွက် ငါပျော့ညံ့တွေဝေနေလို့မဖြစ်ဘူး။

လောကခံ ဘယ်လောက်ကြမ်းမလဲ... .

ကံကြမ္မာကြီးက ဘယ်လောက်ခိုင်းစိုင်းရက်စက်မလဲ... .

မြင်းမိုရ်တောင်ကြီး ပြုလဲသွားတဲ့အတွက် ကမ္ဘာမြေပြင် နှစ်ခြမ်းကွဲပြီး ပင်လယ်ရေတွေ ပွက်ပွက်ဆူသွားစမ်းပါစေ... .

ဘဝကို အရှုံးမပေးဘူး... .

ငါပျော့ညံ့နေတာကို အမေကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး... .

အမေရယ်... သမီးကတိပေးပါတယ်။ အမေ့ရဲ့သားနဲ့ သမီးငယ်ကို ပုနီးညက်စောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ဝေဟင်ကို ဆောက် တည်ရာရစေပြီး ညီမလေး သရဖီကို မတွေ့တွေ့အောင် ပြန်ရှာ ပါမယ် အမေ။ အမေ တမလွန်က စိတ်ချမ်းသာပါတော့နော်။

အမေ့လက်ကလေးအပေါ် ပြိုကျသွားတဲ့မျက်ရည်စက် တွေကို သက်သေထူပြီး သမီး ကတိပေးပါတယ်... .

ဘယ်တော့မှ ဘဝကိုအရှုံးမပေးပါဘူး... . လို့။

ဒီနေ့ဟာ ကမ္ဘာပြိုတဲ့နေ့... .

အမေ့ကိုဆုံးရှုံးရခြင်း၊ ညီမအငယ်ဆုံးလေးကို ဆုံးရှုံးရ ခြင်းတို့ကြောင့် မြပုန်းညက်ရင်မှာ ညက်ညက်ကြရသည်နေ့ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၅)

မြပုန်းညက် ပန်းရောင်းနေရပေမယ့် သူမ၏အသွင်က ဦးညာဉ်အနှုတ်ခံထားရသည့်သူနယ်။ ညီမလေးသတင်းက ဘယ် လိုမှအစရှာမရတော့ပါ။ ဝေဟင်က သူမထက် ပိုဆိုးမည်။ ညီမ လေးဟာ သူ့ကြောင့် ပျောက်ဆုံးရသည်ဆိုပြီး တင့်တယ်ရယ်ရယ်။

အမေဆုံးပါးသွားသည့်ကွက်လပ်ကလည်း သူမတို့မောင် နှမအတွက် အစားထိုးမရနိုင်သည့်ဆုံးရှုံးမှုပါ။

ဒီပုပ္ပားမြေဟာ သူမတို့မောင်နှမအတွက် ပျော်ရွှင်စရာ ဘူမိနက်သန်မဖြစ်တော့။ ကြည့်လေရာရာ အမေ့အရိပ်နှင့် ညီမ လေး၏အရိပ်တို့သာ ကြီးစိုးလျက်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မောင်နှမနှစ်ယောက် တင်းငေးတိုင်တိုင်နှင့်ပင် အမေ ဆုံးပါးသွားခဲ့တာ နှစ်လပြည့်သည့်နေ့မှာတော့ ရန်ကုန်မှ အမေ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲ ဒေါ်ကြီး သန်းသန်းလှ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်! မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ဒီမှာနေလို့တယ်ဖြစ် မလဲ။ ဒေါ်ကြီးနဲ့သာလိုက်ခဲ့။ မင်းတို့ ဒီမှာလည်း စီးပွားရေးလုပ် ငန်းရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ်မှာနေနေ ရှာစားရမှာပဲ။ ဒီကခြံဝိုင်း လေး ရောင်းခဲ့ပြီး ဒေါ်ကြီးနဲ့သာ လိုက်နေ”

ဒေါ်သန်းသန်းလှက သူဌေးမကြီးတော့မဟုတ်ပါ။ သို့ သော် အပျိုကြီးလည်းဖြစ်၊ အမေနှင့်လည်း ရုပ်ချင်းဆင်သဖြင့် မြပုန်းညက်တို့ သူ့ကိုခင်ပါသည်။ ပြီး သူက ပုပ္ဖာသို့လည်း တစ်နှစ်တစ်ခေါက် အမြဲရောက်သူမို့ သူမတို့နှင့်မစိမ်း။

“မြမြသေတုန်းက ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုအကြောင်းမကြား ကြတာလဲ။ ငါ့မှာ မနေ့က စံလှ ဆေးကုလာရင်း ပြောတော့မှ သိရလို့။ ခုလို လွန်းချင်း ထလာခဲ့ရတာ။ ဒါထက် အငယ်မလေး ကလည်း ပျောက်နေသေးတယ်ဆို... ဟုတ်လား။ နင်တို့ပုံစံနဲ့ တော်ကြာ အကုန်ပျောက်ကုန်မယ်”

အပျိုကြီးပီပီ တဖြစ်တောက်တောက်ပြောရင်း အိမ်နီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

နားချင်းများနှင့်ပါ ဒေါ်သန်းလှက တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေလေ၏။ သူတို့မောင်နှမကတော့ ဒေါ်ကြီးပြောသမျှ နားထောင်ရင်း မောင် နှမနှစ်ယောက် ငေးဝိုင်နေမိကြသည်။

ညီမလေးဟာ ကားလှလှကြီးနဲ့ပါသွားတာဆိုတော့ အဲဒီ ရန်ကုန်ဆိုတဲ့အရပ်မှာများ ရှိလေမလား။

ဘယ်ဝယ်ဘယ်ဆီ မျှော်မှန်းလို့မရပေမယ့် မရေရာသော မျှော်လင့်ချက်များကြောင့် ရန်ကုန်သို့လိုက်သွားလျှင် ကောင်းမည် လား။ ဒေါ်သန်းလှကတော့ အစီအစဉ်တွေ ချပြနေဆဲ။

“ကျွန်မက သူဌေးမကြီးမဟုတ်ပါဘူး။ ရန်ကုန် ကျောက် မြောင်းထဲမှာ သစ်သားအိမ်ကလေး အပိုင်ရှိပါတယ်။ နောက် ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်ဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်လေးဖွင့်တယ်။ ဒီမောင်နှမကိုခေါ်သွားရင် မြပုန်းညက်က ဆယ်တန်းဖြေပြီးသား ဆိုတော့ အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်လို့ရတာပေါ့။ သူ့ရုပ်ချောချောလေး နဲ့ဆို စတိုးဆိုင်တွေ စူပါမားကက်တွေမှာ အရောင်းစာရေး လုပ် လို့ရတယ်။ ကုမ္ပဏီမှာဖြစ်ဖြစ်။ ဝေဟင်ကတော့ ခုမှခြောက်တန်း ဖြေပြီးတာဆိုတော့ ကျောင်းဆက်တက်ပေါ့။ ကျွန်မနဲ့မြမြက ညီ အစ်မတစ်ဝမ်းကွဲတွေဆိုပေမယ့် သူလည်း တစ်ယောက်တည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၄ ' ၉၉ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မွေး ကျွန်မလည်း တစ်ယောက်တည်းမွေးမို့ သံယောဇဉ်ကြီး ကြပါတယ်”

“အိမ်ဝိုင်းရောင်းရတဲ့ပိုက်ဆံကရော ဘယ်လိုလုပ်ပေး မှာလဲ”

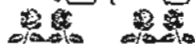
ဦးလေးဘအောင်က ဝင်မေးလျှင် ဒေါ်သန်းလှက ဖြေ ပါသည်။

“ကလေးတွေအတွက်ပဲ သုံးမှာပါ။ ကျွန်မ မသုံးပါဘူး ရှင်။ သူတို့အသုံးစရိတ်ပဲ ထားပါ့မယ်”

“အိမ်ဝိုင်းလေး ရောင်းရင်လည်း ငါးသိန်းလောက်ပဲ ရမှာလေ။ နှင့်အထည်ဆိုင်ကို တိုးချဲ့ချင်လည်း ချဲ့ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ် အတိုးအပွားလေး လုပ်ချင်လုပ်ထားပေါ့။ ကလေးတွေကျောင်း စရိတ်လည်း ရှိသေးတာပဲလေ။ နှင့်လက်ထဲပဲ အပ်ပါတယ်”

“ကျွန်မကလည်း ကလေးတွေအတွက်ပဲ ရည်ရွယ်ပါ တယ်ရှင်။ ကျွန်မ တူလေးနဲ့တူမလေးကို လူလားမြောက်အောင် ကျွန်မပြုစုပျိုးထောင်ပေးပါ့မယ်”

နောက်ဆုံးတော့ ဘဝရဲ့တစ်ဆစ်ချိုးအဖြစ် သူတို့မောင် နှမ ရန်ကုန်သို့ပြောင်းလာခဲ့ကြရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၆)

မြပန်းညက်နှင့်ဝေဟင်တို့ ရန်ကုန်ရောက်တာ ငါးနှစ်ရှိ သွားခဲ့ပေပြီ။ စားစားသွားသွား နေရာတိုင်းမှာ ညီမလေးကိုရှာခဲ့ ကြပေမယ့် ယခုထိ ရှာလို့မတွေ့နိုင်ကြသေးပါ။

ညီမလေးပျောက်တုန်းက အသက်ခြောက်နှစ်မို့ ယခုရှိ မယ်ဆို (၁၁)နှစ်သမီးလေးပေါ့။ (၁၁)နှစ်အရွယ်မိန်းကလေး ချော ချောလေးများကိုမြင်တိုင်း ကိုယ့်ညီမလေးလားဟူသည့်အသိနှင့် သူမတို့ ကြည့်ခဲ့ရှာခဲ့ရလိုက်တာ။

ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ့...

သေသောသူ ကြာရင်မေ့ဆိုပေမယ့် အမေ့ကိုလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

မမေ့။ ညီမလေးကိုလည်း ရှာလို့မတွေ့ခဲ့ကြပါချေ။

မြပုန်းညက်မှာ အဝေးသင်နှင့် တွဲတစ်ခုရပြီး စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ခုမှာ အရောင်းစာရေးမ လုပ်နေရသည်။ မောင်လေးဝေဟင်ကတော့ ဒီနှစ် ဆယ်တန်းကျောင်းသား။

ဒေါ်ကြီးက သူ့စကားနှင့်အညီ မြပုန်းညက်တို့မောင်နှမကို ကြည်ဖြူချစ်ခင်စွာ စောင့်ရှောက်ထားပါသည်။ ဒေါ်ကြီးအိမ်က သွပ်မိုး ပျဉ်ထောင် ပျဉ်ခင်းနှင့် လေးပင်အိမ်လေး။ ဒေါ်ကြီးက ကျောက်မြောင်းဈေးထဲမှာ အထည်ဆိုင်လေးဖွင့်ထားသည်။ သူ့ဆိုင်က ခပ်သေးသေးမို့ အကူမလို။ သည်တော့ မြပုန်းညက်မှာ စတိုးဆိုင်ကြီးတွင် အလုပ်ဝင်ရသည်။

လစာက တစ်လကို ငါးသောင်း။ မနက်ပိုင်း ထမင်းကျွေးသည်။ မြပုန်းညက်ကတော့ ရသည့်လစာ ဒေါ်ကြီးကိုအပ်လိုက်တာပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးက ကြည့်ရှုပြီး သူမတို့ကိုကျွေးမွေး ဆင်ပြင်သွားသည်။ အထည်ဆိုင်ပိုင်ရှင်မို့ အဝတ်အစားလည်း လှအောင် ဆင်ပါသည်။

သူတို့မောင်နှမမှာ တသွေးတမွှေးဖြစ်နေ၏။ ပုပ္ပားမှာ တုန်းကလို အကြမ်းထည်ရှုပ်လေးတွေမဟုတ်တော့။ ပုပ္ပားမှ ရပ်

ဆွေရပ်မျိုးတွေမြင်လျှင်ပင် မှတ်မိမှာမဟုတ်။

မြပုန်းညက်ကလည်း ဒေါ်ကြီးအပေါ်သိတတ်ပါသည်။ အိမ်မှုကိစ္စမှန်သမျှကို မလစ်ဟင်းရအောင် လုပ်ပေးပြီး ကိုယ့်မိခင်ကိုယ်စား ပြုစုလုပ်ကိုင်ပေးသဖြင့် ယခုဆို သူတို့တူဝန်းတွေဟာ သားအမိတွေနှင့်မခြား တစ်သားတည်းဖြစ်နေရချေပြီ။

သည်နေ့လည်း မနက်စောစော ငါးနာရီလောက်မှာ ထပြီး အိမ်အတွက် ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်နေခဲ့သည်။ ညကတည်းက လုံးထားသည့်ဟင်းကို ပြန်ချက်၊ ထမင်းပေါင်းအိုးကို ပလပ်ထိုးပြီး လျှော်စရာရှိသည့်အဝတ်များကို ဆပ်ပြာရည်စိမ်ကာ လျှော်စွပ်။ နောက် ဆေးကြောစရာရှိသည့်ပန်းကန်များကို ဆေးကြော။

မနက်ခြောက်နာရီထိုးသည့်အခါ အားလုံးပြီးစီးသွားပြီမို့ ဒေါ်ကြီးနှင့်ဝေဟင်အတွက် ထမင်းဘူးထည့်ပေးလိုက်သည်။ နောက် တူဝန်းသုံးယောက် ထမင်းကြော်နှင့်ကော်ဖီ စားသောက်ကြသည်။

မြပုန်းညက်နှင့်ဝေဟင်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ ညီမလေးကို ပြန်မတွေ့မချင်း ရင်ထဲမှာ ဆူးတစ်ချောင်း လျှိုထားခံနေရသလိုဖြစ်နေသဖြင့် ရယ်ရယ်မောမောမရှိကြ။

ဒေါ်သန်းလှ သက်ပြင်းမောကိုသာ တိတ်တခိုးချရသည်။
တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးကြတဲ့မောင်နှမတွေပဲ။ ခုနေပြန်တွေ့
ရင်တောင် သူတို့ညီမလေးကို မှတ်မိကြပါ့မလား။ ကလေးက
နှစ်ကြာလေ ရုပ်ပြောင်းလေဖြစ်နေမှာပေါ့။ ဒေါ်သန်းလှ သူတို့
မောင်နှမကို ကိုယ့်ရင်ထဲမှအတွေးအား ပြောမြဲမိလေ၏။

“သမီးတို့ညီမလေးကို ခုနေပြန်တွေ့ရင် မှတ်မိကြပါဦး
မလားကွယ်”

“မှတ်မိမှာပါ ဒေါ်ကြီးရယ်၊ ညီမလေးက ဆံပင်နီနီလေး၊
အသားဖြူဖြူလေးနဲ့ သွားလေးတွေကလည်း ညိုလို့၊ ပါးချိုင့်လေး
နှစ်ဖက်နဲ့”

“သမီးပြောတဲ့အချက်တွေက မဆန်းပါဘူးကွယ်။ ထူး
ခြားတဲ့အမှတ်အသား ဘာရှိလဲလို့ ဒေါ်ကြီးကမေးတာ”

မြပုန်းညက်ရော ဝေဟင်ပါ ငေးခနဲတွေဝေသွားကြပြီး
ညီမလေးမှာ ထူးခြားတဲ့အမှတ်အသားဘာရှိလဲလို့ ပြန်စဉ်းစားနေ
မိကြသည်။

“အဲ...”

ဝေဟင် ဆတ်ခနဲ အဲလိုက်သဖြင့် မြပုန်းညက်က အား

ရွှေပဒေသာစာပေ

တက်သရော ကြည့်လိုက်ရာ...

“ကျွန်တော်တို့မောင်နှမ အဲဒီနေ့က အိမ်ကအထွက်မှာ
ညီမလေးကို ခွေးကိုက်သေးတယ်”

“အို! ညီမလေးမှာ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ပေါ့။ ဘုရား... ဘုရား
ခွေးက ခွေးရူးသာဆိုရင် ညီမလေး သေသွားမှာ။ နင် တော်တော်
နမောနမဲ့နိုင်ပါလား ဝေဟင်ရယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး မမကြီးရဲ့၊ မကိုက်မိပါဘူး။ ကျွန်တော်
ပြောမှာက ညီမလေးရဲ့ကျောကုန်းလေးမှာ အမာရွတ်လေးရှိတာ
ကို မြင်ခဲ့တာ သွားသတ်ရလို့ပါ”

“ဪ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငယ်ငယ်က ဒဏ်
ရာရဖူးတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျောကုန်းက ဒဏ်ရာကို ဘယ်လိုလုပ်
လုန်ကြည့်လို့ရမလဲဟယ်။ ပြီးတော့ မိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေး
ဆိုလည်း ဟုတ်သေး”

“ကဲပါ၊ စိတ်ပျက်စရာတွေ တွေးမနေကြနဲ့။ တစ်နေ့
နေတော့ မင်းတို့မောင်နှမတွေ ပြန်ဆုံကြမှာပါကွယ်။ ကဲ၊ စား
ကြ စားကြ။ ပြီးရင် ဝေဟင်က ကျူရှင်သွားရမှာ။ သမီးက ဆိုင်
သွားရမှာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၆၀ ❀ ကြယ်စင်မှူးမေ

“ဒေါ်ကြီးကရော ဒီနေ့ ဈေးမထွက်ဘူးလား”

“ဒီနေ့ ဒေါ်ကြီးရဲ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် အလှူလုပ်လို့ သွားကုရမယ်”

တူဝရီးသုံးယောက် စားသောက်ပြီး ကိုယ်သွားစရာရှိတာ ကို သွားကြသည်။

အခန်း (၇)

မြပန်းညက်တို့ဆိုင်က တော်တော်ကြီးသည်မို့ စာရေးမလေးယောက် ခန့်ထားရသည်။ ကျန်ကောင်မလေးသုံးယောက်က ခေတ်လွန်ဒီဇိုင်းတွေ။

ညိုမိက ဖြူဖြူပါးပါးနှင့် ရုပ်က ကြည့်ပျော်ရှုပျော်။ သို့ပေမယ့် မိတ်ကပ်ကျွမ်းကျင်သည်မို့ လှသွားတာပါပင်။ စကတ်တိုတိုနှင့် ရယ်ဒီမိတ်ရောင်စုံက ဝတ်လိုက်သေး။ ဆံပင်ကိုလည်း ဆေးဆိုးပြီး ပြောင့်ထားသဖြင့် လှမူလှ။

သက်ထားက အသားညိုပေမယ့် ကိုယ်လုံးလှလှ။ သူလည်း ခေတ်လွန်ပါပဲ။ စကတ်နှင့် ကိုယ်ကျပ်ရောင်စုံဝတ်သူ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆံပင်ကိုဆေးဆိုးပြီး အခွေတွေအလိပ်တွေ ကောက်ထားသည့် အပြင် မျက်လုံးမျက်ခုံးတွေ မျက်တောင်တုတွေနှင့် ခြယ်သလိုက် သည့်အခါ ညိုချောလေးဖြစ်သွား၏။

နောက် သန့်သီတာ။ သူကလည်း ပြုံးပြုံးလေးနှင့် ချစ်စရာ။ မျက်လုံးပြုံးလေးနှင့်။ ဘောင်းဘီတိုအမြတ်ပြီး တီရှပ် ရောင်စုံနှင့် ကလေးလိုလို။ ပါးပါးလေးမို့ ကြည့်လို့လှတာပါ။

အဲ... မြပန်းညက်ကတော့ တောသူလွှံ့ပြောပြော၊ လုံချည်အမြတ်သည်။ ယခုလည်း မုဒုံထည်ချည်ဝမ်းဆက်လေးနှင့်။ ခရမ်းရောင်နုလေးက သူမ၏အသားနှင့်ဝင်းပလျက်။

နည်းနည်းစောသေးသည်မို့ ဆိုင်မှာ လူမကျသေး။ ကိုယ့်ကောင်တာ ကိုယ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း စကားနည်းနည်း ပြောနေကြသည်။

“ဟေ့! ဒီနေ့ ရာသီဥတုသိပ်မကောင်းဘူးနော်။ ကြည့်နေကြ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညိုမိ၊ ပုန်းညက်တို့က တည့်တည့်ပြောမှ ရိပ်မိရုံရှိတာနော်။ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဒီနေ့ အန်တီသား ပြန်လာမယ်လေ။ သူနဲ့တော့ သွား

မတ်သက်နဲ့နော်။ အန်တီက သူ့သားကို ဘယ်သူနဲ့မှ တူတယ် တန်တယ်မထင်ဘူး။ သိပ်တိုတာ”

“ဪ... ဒါလည်း စိတ္တထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ စိတ္တထဲ။ သူ့သားကဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကားဆားဗစ်ဆင်တစ်ခုတောင် အတူလုပ်နေကြပြီ”

“သူက ဘယ်မှာနေလို့ ခုမှပြန်လာရတာလဲ”

“သူက ပြည်မှာ အဘိုးအဘွားတွေနဲ့နေတာတဲ့၊ အဲဒီမှာလည်း ကားလုပ်ငန်းပဲလုပ်တာ။ အခု ရန်ကုန်မှာ ထပ်တိုးချဲ့တာပေါ့။ သူက ရန်ကုန်ကမို့ ပြန်လာပြီး ဒီမှာဆက်လုပ်ရှားမှာ”

“ဪ... ရုပ်ရော ချောရဲ့လား။ အန်တီကဖြင့် ရုပ်မလှပါဘူး။ အပေါက်က ဆိုးသေး”

ဆိုသိုင်းရှင် အန်တီခေါ်သင်းသင်းဆွေ ရောက်မလာသေးသဖြင့် အတင်းတုတ်နေကြခြင်းပါပေ။

“သူက ချောတယ်ဟဲ့၊ ငါ တစ်ခါမြင်ဖူးလိုက်တယ်။ အန်တီအိမ်ကို ငါခွင့်သွားပြောတုန်းက တွေ့တာ။ ယောက်ျားပီသပြီး စတိုင်က အလန်းစားပဲ။ သိတယ်မို့လား”

“ဟော! ဟိုမှာ အန်တီကား လာပြီ၊ ရှုး... ကိုယ့်နေရာ

ကိုယ်နေကြဟေ့”

တပ်လုန့်လိုက်ကြပြီး သူမတို့လေးယောက် ကိုယ့်ကောင်
တာသို့ ကိုယ့်အပြေးရောက်သွားကြစဉ် အန်တီအိမ်သင်းသင်းဆွေ
သူ့ကားလေးနှင့် ရောက်လာခဲ့သည်။

“တွေ့လား... တွေ့လား”

ညှို့မိက လေသံလေးနှင့် လှမ်းပြောလိုက်သေး၏။ ဟုတ်
ပါသည်။ သူပြောသလိုပါပဲ၊ စတိုင်မိမိနှင့် လူတစ်ယောက် ပါလာ
ပါ၏။ အသက်အစိတ်ကျော်လောက်ရှိပြီး ရုပ်က ခပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊
စတိုင်က အလန်းစား။

အန်တီက မျက်နှာကြောတင်းတင်းနှင့် ကောင်တာသို့
လျှောက်သွားပေမယ့် သူ့သားကတော့ ကောင်မလေး (၄)ယောက်
ကို ရှုပ်ခနဲဝေကြည့်နေ၏။ ဘုရားရေ! မိန်းမခရေဖိုကြီးပါလား
ဘာလား။ သို့သော် ရုပ်ကတော့ ခပ်တည်တည်။ အဲ... ဒါပေမဲ့
သူ့မျက်လုံးများက မြပုန်းညက်ထံမှာ တန်ခနဲရပ်သွားတော့ သူ့
ကို ခိုးကြည့်နေမိသည့်သူမမှာ ဆတ်ခနဲပင် တုန်သွား၏။

“မင်းက ဘယ်တုန်းက အလုပ်ဝင်တာလဲ”

“နှစ်လလောက် ရှိပါပြီရှင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နယ်ကလား၊ ဘယ်အဆောင်မှာ နေသလဲ”

“နယ်ကပေမယ့် ဒီမှာပဲ အဒေါ်နဲ့နေပါတယ်ရှင်”

“နာမည်”

“ရှင်!”

“မင်းနာမည်လေ”

“မြ... မြ”

“ဪ... မြတစ်လုံးတည်းလား၊ နာမည်က ခိုးလိုက်

တာ”

“မြပုန်းညက်ပါရှင်”

“ဟား! နာမည်က အလန်းစားပါလား၊ ပန်းပွေးပွေးလေး

ပဲ၊ ကိုယ့်နာမည်ရော သိလား”

“မသိ... မသိပါဘူးရှင်”

“မသိရင် မှတ်ထား၊ ကိုယ်က ငွေကြီး၊ ရန်လျှောက်ဖြစ်
တာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုယ်လုပ်ချင်ရာကို ဇွတ်လုပ်
တာလို့ ခေါ်ကြတာ။ ပြန်ပြော... ကိုယ့်နာမည် ဘယ်သူလဲ”

“ငွေကြီး”

ဘေးနားမှကောင်မလေးတွေပါ ခိုးရယ်နေမိကြစဉ် ဒေါ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သင်းသင်းဆွေကတော့ မျက်ထောင့်နီနေပေပြီ။ နဂါးမျက်စောင်း
ဖြင့် လေးယောက်စလုံးကို သိမ်းကျုံးကြည့်နေပေပြီ။ ကိုယ်တော်
ချောကတော့ အရေးမစိုက်။

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ့်နာမည် ငပွကြီး
မင်းကတော့ ကိုကိုပွလို့ခေါ်ပေါ့။ ဟုတ်ပြီလား”

တကယ့်လက်ရဲဖက်ရဲပါပဲ။ မြပုန်းညက်ကို ခေါင်းတစ်
ချက်ပုတ်လိုက်ပြီးမှ သူ့အမေရှိရာ ကောင်တာသို့ လျှောက်သွား
ခဲ့သည်။

“မေမေ”

“ဘာတုန်း”

မကြည်မလင်ဖြစ်နေသည့် ဒေါ်သင်းသင်းဆွေ၏အသံ
ကြောင့် သူမတို့ကတော့ ခေါင်းနားပန်းကြီးနေကြပေပြီ။ ဘယ်သူ
များ အဆူခံရမလဲ။ အဆင်မသင့်ရင် အလုပ်တောင် ဖြုတ်ခံရဦး
မယ်။ ခေတ်အခါသမယကလည်း အလုပ်ရှားပါဘိသနဲ့။

“ဟာ! မေမေအသံကလည်း မမိုက်လိုက်တာ။ သားလေး
တစ်ယောက်တည်း ရှိတာများ။ ကြင်ကြင်နာနာဆက်ဆံမှပေါ့”

“နင်နဲ့တန်လို့လား ဗညားဆွေ။ ငါကတော့ အဖမဲ့လေး

“နင့်ကိုအရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ရတာ”

“အခုရော သားက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ အမေရဲ့၊ မာမိရဲ့”

သူတို့သားအမိ ခပ်ကျိတ်ကျိတ်ဖြစ်နေပေမယ့် အရောင်း

ဘောင်တာက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမို့ ကြားနေရတာပါပဲ။

“ဘာမှကိုအဖြစ်မခံနိုင်တာဟေ့၊ သိရဲ့လား။ ငါက ငါ့

သားကို အကြီးကြီးမှန်းထားတာ။ အနုတ်စုတ် ဂုတ်စုတ်တွေနဲ့

ဆွေးတောင်မတွေးကြည့်ဖူးဘူး။ ဒါပဲ... အနေအထိုင်ဆင်ခြင်၊

ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့စိတ်ဝင်တစားလုပ်”

“ကိုယ့်အလုပ်ပဲ ကိုယ်လုပ်မှာပါ မာမာရဲ့။ အခု မာမိ

အနားကတိုက်ခန်း ရောင်းမလို့ဆို။ သားတို့သူငယ်ချင်းတွေစု

ပြီး ချီလိုက်မယ်။ ဒီနေရာက ခွင်ကောင်းတယ်၊ မာမာ့ဆိုင်လည်း

သူတည်သွားတာပေါ့။ ရောင်းအားမြှင့်တင်ရေးလုပ်ပြီးသား ဖြစ်သွား

သေး၊ အပြန်အလှန်ပေါ့။ မေမေကောင်မလေးတွေကြောင့် ကျွန်

တော်တို့ဆားဗစ်လည်း ပိုပြီးအိုကေသွားမယ်”

သားအမိနှစ်ယောက်တည်းမို့ မအေကို အမျိုးမျိုးခေါ်ရင်း

ညားဆွေကလည်း သူ့အမေကို တော်တော်ချစ်ပုံရပါသည်။ သူ

ညီသားအမိချစ်နေပုံက ဘေးလူ မသက်သာ။

“ဟာ! ဖြစ်ပါ့မလား၊ ငါ့သားရယ်၊ မင်းတို့ကားသားက နေရာကျယ်မှဖြစ်မှာမလား။ ဒီတိုက်က...”

“နောက်ဘက်မှာ ခြံလေးကျယ်သားပဲ မာမီရဲ့။ ဖြစ်တယ်။ ဘာလဲ... မေမေက သားနဲ့နီးနီးနားနားမနေချင်ဘူးလားသားက မာမီဆီ နေတိုင်းတောင် မျက်နှာလာပြနိုင်တာမဟုတ်ဘူးနော်။ အလုပ်ခွင်ချင်း နီးနေမှ ကိုယ့်သားမျက်နှာ ကိုယ်အမြင်နေရမှာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား သားရယ်၊ မင်းဥစ္စာ ရိုးရောရိုးရဲ့လား”

“မာမီမယုံလည်း နေဗျာ။ ဒီတိုက်ကို သားတို့သူငယ်တွေ ခုဝယ်လိုက်မယ်။ ယုံရင်တော့ မာမီပဲ ဝယ်ပေးပေါ့။ ပြီးတော့ မာမီက တိုက်လခယူပေါ့”

ဒေါ်သင်းသင်းဆွေ၏ ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကို မသားမသာဖက်ထားရင်း ဗညားဆွေ မအေကို အရည်ဖျော်နေလှသည်ဘက်က အရောင်းစာရေးမ လေးယောက်မှာ ကြိတ်ရဲနေကြရ၏။

ဒေါ်သင်းသင်းဆွေဟာ သူ့သားကိစ္စသာမပါလျှင် ပေါ့ရသင်းရတာ မဆို။ အလုပ်သမားတွေကိုလည်း စာနာတာတို

တော်တော်မင်းကို ဟင်းကောင်းနှင့်ကျွေးတတ်ပါသည်။

ထိုစဉ် ဝယ်သူများ ရောက်လာကြသဖြင့် (၄)ယောက်တို့ အလုပ်များသွားကြသည်။ သူတို့သားအမိဆီ အာရုံမစိုက်ကြတော့ပါ။ မြပုန်းညက်၏ကောင်တာမှာ ယောက်ျားလေးတို့အဆောင်တွေရောင်းသဖြင့် သူမ မအားမလပ်ဖြစ်နေရပါသည်။ သိတဲ့အတိုင်း ယောက်ျားတွေဟာ အိမ်ကလီကလည်း ခြံထုတ်ပါ။

“ညီမလေ။ ဒီမျက်မှန်နဲ့ အစ်ကိုနဲ့လိုက်ရဲ့လား”

အသက်ငါးဆယ်လောက်ကြီးက ညီမဆိုလည်း မြပုန်းတို့ ခေါင်းညိတ်ရသည်သာ။

“ဟုတ်ကဲ့၊ လိုက်ပါတယ်၊ ဦးလေးနဲ့အရမ်းလိုက်တာ”

ဦးလေးဆိုလို့ ရှုံ့မဲ့သွားသည့်လူကြီးအား မြပုန်းညက်တို့နှင့် ကြည့်နေလျှင် ထိုလူကြီးက...

“အစ်ကိုအရွယ်ပါ ညီမရယ်၊ အစ်ကိုအသက် ခုမှ လေးသိရှိပါသေးတယ်။ ရှုပ်ရင့်လို့ပါ”

ပြောင်နေသည့်နူးအား ပွတ်ရင်း ထိုလူကြီး မအိမလည်နေလျှင် မြပုန်းညက် ပြုံးနေရစဉ် သူမအနားသို့ ဗညားဆွေ

၇၀ **ကြယ်စင်မှူးမေ**

ရောက်လာခဲ့သည်။

“ချာတိတ်၊ ကိုယ်တို့ဆိုင်ဖွင့်ရင် ကိုယ်တို့ဆိုင်မှာ လိုက်ရောင်း၊ ဒီမှာက လူတွေတရုန်းရုန်းနဲ့၊ ကားပစ္စည်းအရောင်းဆိုင်ကတော့ ခုလို ပေါင်ဒါရေမွှေး အဝတ်အထည်ရောင်းနေရတာလောက် လူမရှုပ်ဘူး”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

စကားနည်းရန်စဲသဘောမျိုး ပြောလိုက်တာပါ။ ဒီမှာပဲ အဆင်ပြေပါတယ်။

“အိုကေနော်၊ ကိုယ် မေမေ့ကိုပြောလိုက်မယ်”

ပြောပြီး သူ့ထွက်သွားလေလျှင် မြပန်းညွှန်က စိတ်ရှုပ်ကျန်ခဲ့ရသည်။ သူ မြပန်းညွှန်ကို အရောတဝင်လုပ်နေတာ သူ့အမေကြီး ဘယ်လိုပြောဦးမှာလဲ။

နွေလယ် (၁၂)နာရီလောက်မှာ သူမတို့အဖွဲ့ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ ထမင်းစားရသည်။ နောက်ဘက် ထမင်းစားစားပွဲလေးမှာ။ ဒီနေ့ ငါးချက်။ မြပန်းညွှန်နှင့်သက်ထား အမြန်စားနေကြစဉ် ဆိုင်ထဲသို့ ဗညားဆွေနှင့်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝင်လာကြပြန်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲ...”

သူက ထမင်းစားနေသည့်နေရာထိ လျှောက်လာခဲ့လျှင် မြပန်းညွှန် မျက်ခုံးလှုပ်ရသည်။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ဒေါ်သင်းသင်းဆွေ မကြည်ဖြူတော့ဘူးလေ။

“တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်စားနေတယ်ပေါ့လေ။ ကိုယ့်လည်း တစ်ပန်းကန်ထည့်ပေးဦး”

သူမတို့ကတော့ အလုပ်သမားတွေပီပီ အလုပ်ရှင်ကို ထည့်ပေးရတာပါပဲ။ သက်ထားကတော့ အန္တရာယ်စက်ကွင်းထဲမှ ထေးဝေးရှောင်သည့်အနေနှင့် ထမင်းကိုအမြန်ဆုံးစားပြီး ဆိုင်ရှေ့သို့ လစ်တော့သည်။ မြပန်းညွှန်မှာသာ ထမင်းပန်းကန်နှင့်တန်းလန်း။

“ချာတိတ် စားလေ၊ ရှေ့”

သူက ဟင်းထည့်ပေးလိုက်၊ စကားပြောလိုက် လုပ်နေရာ မြပန်းညွှန် တဲ့တိုးပင် ပြောရတော့သည်။

“ကိုဗညားလုပ်ပုံနဲ့ ကျွန်မတော့ အလုပ်ပြုတ်တော့မှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ရှင်အမေက ကိုယ့်သားကိုယ် မိုးပေါ်ကသိကြားမင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောက် မှတ်ထားတာ။ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားပြောတောင် ကြိုက်
တာမဟုတ်ဘူးလေ”

“ခေါက်ထားစမ်းပါကွာ၊ မေမေက ထင်သလောက်မဆိုး
ပါဘူး။ ဒီအလုပ်ပြုတ်လည်း စိတ်မပူနဲ့၊ ကိုယ့်တို့အသစ်ဖွင့်မယ်
ဆိုင်မှာ လိုက်ထိုင်ပေါ့”

အပြောရအဆိုရကျပ်သည့် ဗညားဆွေပါ။ ဘဝဆိုတာ
သူပြောသလောက် မလွယ်။ သူက ကောင်မလေးတွေကို အပျော်
သဘော ကစားနေပေမယ့် သူ့အမေကြီးနှင့်ထိပ်တိုက်တိုးမှာ သေ
ချာနေပြီ။ မနက်ကတင် သူ့ပြန်သွားတော့ အားလုံးကို ဒေါ်သင်း
သင်းဆွေ အော်ပြောခဲ့သည်။

“ငါကတော့ ငါ့သားကို နင်တို့လောက်နဲ့ သဘောတူလိမ့်
မယ် မထင်နဲ့၊ တကယ့်ကို ဂရုတလောက်နဲ့ပဲ ပေးစားမှာ။ အနေ
အစားမတတ်တဲ့မိန်းမတွေတော့ ခုကတည်းက အထုပ်ပြင်ထားပေ
တော့”

အီလည်လည်ရုပ်လေးနှင့် ပုန့်ညက်၊ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်
အမြန်ဆုံးစားပြီး အမြန်ဆုံး အပြင်သို့ပြေးထွက်ခဲ့တော့ အထဲမှ
ဗညားဆွေ၏ရယ်သံသဲ့သဲ့ ကြားလိုက်ရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၈)

သည်နေ့ မြပုန်းညက် အလုပ်မဆင်းရဲတော့ပါ။ ညက
ထင် ဒေါ်သင်းသင်းဆွေ ဖုန်းဆက်ပြီး အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ပြီမဟုတ်
သလား။ အလကားမနေချင်သည့်အတိုင်း သူမ ကိုယ့်အဒေါ်ဆိုင်
သို့ လိုက်သွားလိုက်သည်။

ဒေါ်ကြီးဆိုင်က ချောမဆိုင်ကြီးတွေကြားမှ ဆိုင်သေး
သေးလေး။ ဘေးဆိုင်တွေက လက်လီလက်ကားတွေနှင့် အားပါး
စာချ ရောင်းဝယ်နေကြချိန်မှာ ဒေါ်ကြီးကတော့ ခပ်အေးအေး။
သူ့လိုပဲ အေးအေးဈေးဝယ်ချင်သူတွေ ဖောက်သည်တွေကို နေ
သွင်းရောင်းတာရောင်း။ လဆိုင်းရောင်းတာရောင်းနှင့် သူ့အလုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

က သူ့နှင့်ပဲ ကိုက်မည်။

မြပန်းညွှက် ဆိုင်မှာထိုင်နေလို့လားတော့ မသိ။ သည်နေ့ ပုဆိုးတွေ တော်တော်ရောင်းရသည်။ သူမကလည်း စတိုးဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးလုပ်လာသူပီပီ ဈေးရောင်းကတ်ပါသည်။ ဈေးသည်ဆိုတာ ဈေးမှန်ပြီး ပစ္စည်းမှန် နှုတ်ချိုသာရင် ဇိတ်ရှည်ရင် ရောင်းရတာပါပဲ။

“မဆိုးဘူး၊ နင်ပါလာတော့ ပိုရောင်းရတယ်”

ဒေါ်ကြီးကပင် မှတ်ချက်ပေးနေသေး၏။ သို့သော် အပြိုင် အဆိုင် အလှအယက်ရောင်းနေရသည့်ဈေးသည်အလုပ်ကို မြပန်းညွှက် သိပ်စိတ်မပါ။

နှစ်ရက်လောက် အလုပ်ရှာလိုက်မှ အထည်တွေချုပ်ရ သည့်ကုမ္ပဏီမှာ သူမ အလုပ်ရလိုက်သည်။ လစာက တစ်လကို ခြောက်သောင်း။ ကုမ္ပဏီအမည်က ‘ပန်းတစ်ရာ’။ မြပန်းညွှက် လုပ်ရသည့်အလုပ်က အထည်စစ်ရသည့်နေရာ။

သူမကတော့ ယခုအလုပ်ကို ပိုပြီးသဘောကျသည်။ လူတွေကို ပြုံးပြ အလိုက်အထိုက် ဟင့်ခြောက်ရသည့်အလုပ်တွေ မလုပ်ရတော့။ အလှအပလည်း ပြင်စရာမလို။ ပုံမှန်ပင် ရိုးရိုးသား

ရွှေပဒေသာစာပေ

သားလုပ်ကိုင်ရသည့်အလုပ်။ စက်ရုံအလုပ်သမီး ယူနီဖောင်း လုလှပပတွေမဝတ်ရ။ မိုးလင်းမိုးချုပ်နီးပါး လုပ်ရတာမို့ အလုပ် ချိန်ကတော့ များသည်။ မနက် ရှစ်နာရီမှ ညနေခြောက်နာရီထိ။

ပင်ပန်းပေမယ့် အလုပ်ကောင်းကောင်းမရခင် မြပန်းညွှက် နားခိုနေရပေဦးမည်။ ကိုယ်က သင်တန်းတွေဘာတွေကို လည်း မတက်နိုင်။ သွားရင်းလာရင်းလည်း ညီမလေးကို ရှာရသည်။ မောင်နှမတွေ ပြန်ဆုံကြပြီဆိုရင်တော့ အရာအားလုံးဟာ အဆင်ပြေသွားမှာပါ။

မင်းလေကင်...

အသက် (၁၆)နှစ်ကျော်ပြီမို့ အရပ်အမောင်းနှင့် ဗလက ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား။ ရုပ်ကလည်း ပုပ္ဖားမှာတုန်းကနှင့်မတူတော့။ အရင်က ညှိသည်ထင်ရသည့်အသားက လတ်လာပြီး မျက်ခုံးမျက်လုံးနှင့် နှာတံတွေက လူချောစာရင်းကို ဝင်စေသည်။

သည့်ကြားထဲ ရင်ထဲမှာ မြသရဖီဆိုသည့် ညီမလေးက အကြိုနေသည်မို့ သူ့ရုပ်က ဘာကိုမှန်းရမခိုက်အားသည့်ရုပ် ထွက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

နေ၏။ ကောင်မလေးတချို့က ခိုက်နေပြီး ကောင်မလေးတချို့ကတော့ ‘ဆန်မရှိ သောက်စားကြီးသည့်ရုပ်’ ဟု ကင်ပွန်းတပ်ကြသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဝေဟင်ဟာ ဘဝနာသူမို့ စာကိုတော့ ကြိုးစားပါသည်။ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ လောကထဲကို ခြေဆန့်ပြီး ညီမလေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ရှာရမည်မဟုတ်ပါလား။ သည်တော့ ဒီဆယ်တန်းမြန်မြန်အောင်မှ အေးမှာ။ မအောင်မချင်း ဒေါ်ကြီးနှင့်မမက သူ့ကိုကျောင်းတက်ခိုင်းနေဦးမှာပဲလေ။

ယခုလည်း ဆယ်တန်းဖြေဖို့ တစ်လပဲ လိုတော့တာပါ။ ကျူရှင်တက်၊ ကျောင်းတက်နှင့် ပြီးသွားမှာပါပဲ။ သူဌေးသားတွေလို ဂိုက်တွေဝိုင်းတွေ မတက်နိုင်ပေမယ့် ဝေဟင် အားမငယ်။ တို့တောကျောင်းက ကျောင်းသားတွေဟာ ဒီလိုပဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကြရတာပဲ။ ကျူရှင်တက်ရတာတောင် လွန်လှပြီ။

ညီမလေးသာ ကျောင်းတက်ရရင် သုံးတန်း လေးတန်း ရောက်နေမှာပဲ။ အင်းလေ သုံးတန်းပေါ့။

အမြဲတတွေ့တွေ့ရှိနေရသည်မှာ ညီမလေးဟာ သူ့ရဲ့ ပယောဂကြောင့် ပျောက်ရသည်မို့ပင်။

သည်နေ့လည်း ကိုယ့်ကျောင်းရှိရာသို့ ဝေဟင် လမ်းခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့စဉ် လမ်းမှာ မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းရှိနေသဖြင့် ခေတ္တငေးကြည့်မိ၏။ ဒီအထဲမှာ ငါ့ညီမလေးများ ပါမလား။ ကလေးတွေအားလုံးကတော့ ဆင်တူထုတ်လုပ်ထားသည့်အရုပ်လေးတွေနယ်။

အဖြူအစိမ်းဂါဝန်လေးတွေနှင့် လှလှပပ။ ဝေဟင် အားလျှော့မိသည့်အခါ အားလျှော့မိ၏။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ငါ့ညီမလေးတစ်ယောက် လောကထဲမှာ အပြီးပျောက်ဆုံးသွားရတော့မှာလား။

“ဝေဟင်၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ လာ... တက်”

သူငယ်ချင်း မင်းဦးခိုင်၏စက်ဘီး၊ အနာသို့ရောက်လာတော့မှ ဝေဟင် သတိရလာပြီး ကယ်ရီယာမှခုန်တုတ်လိုက်ရ၏။

“ငါ့ဘီး... ပြင်ဆိုင်ဖို့ထားရလို့”

“အေးပါ၊ ဒါဆို ငါဝင်ခေါ်မှာပေါ့။ မင်းကွာ... ကိုယ့်ညီမလေးလည်း သတိရတာ ရတာပေါ့။ သတိလေးများလည်းထားပါဦး။ တော်ကြာ လမ်းပေါ်မှာ ကားတိုက်သွားဦးမယ်”

“မင်းမသိပါဘူးကွာ၊ ငါခံစားနေရတဲ့ဝေဒနာကို။ ညီမလေး ပျောက်သွားတာ ငါပေါ့ဆလို့ကွာ၊ သိရဲ့လား။ ခုလောက်ဆို

ငါ့ညီမလေး သူစိမ်းတွေလက်ထဲမှာ အဆင်မပြေပါ့မလား။ စိတ်ဆင်းရဲပြီး နေမလား။ အမျိုးမျိုးတွေပြီး ပူပင်ရတာ မီးခဲမြဲမိတဲ့ အတိုင်းပါပဲကွာ”

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့သူငယ်ချင်းရယ်။ သူတို့လည်း ချစ်လို့ခေါ်သွားတာပဲ။ ဆိုးဆိုးရွားရွားတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူး။ နေစမ်းပါဦး... ခုလောက်ဆို မင်း ကိုယ့်ညီမကိုယ် မှတ်မိပါဦးမလား”

“မှတ်ကိုမှတ်မိရမယ်ကွာ၊ ညီမလေးရဲ့ချစ်ရာကောင်းတဲ့ရုပ်သွင်လေးကို ငါ ဘယ်တော့မှမေ့မှာမဟုတ်ဘူး”

“အေးပါကွာ... အေးပါ။ စာလည်းမပေါ့နဲ့နော်။ ဒါထက် ငါ့အစ်ကိုတို့သူငယ်ချင်းတစ်စု စုဖွင့်ထားတဲ့ကားဆားဗစ်တစ်ခု အသစ်ဖွင့်တယ်ကွာ။ စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ငါ အဲဒီမှာ အလုပ်သင် ဝင်လုပ်မယ်။ မင်းရော ဝါသနာပါသလား”

“သူတို့က ဘာလုပ်ကြတာလဲ၊ ကားပြင်တာလား”

“ပြင်လည်းပြင်တယ်၊ ကားပစ္စည်းတွေလည်း ရောင်းတယ်ကွာ။ ကားအရောင်းအဝယ်ပါ လုပ်တာပေါ့။ တကယ့်လုပ်ငန်းကြီးပဲ”

“မင်းအစ်ကိုက သူဌေးပါလား၊ ဒါမျိုးလုပ်ငန်းကြီးထဲ ဝါနိုင်တယ်ဆိုတော့”

“ငါ့အစ်ကိုက လူစိုက်ရုံပါကွာ၊ သူ့သူငယ်ချင်းထဲက ချွေးသာတဲ့သူတွေက အရင်းအနှီးစိုက်၊ လူလည်းပါတာပေါ့။ ဘယ်လိုလဲ၊ ဒီလိုပဲ အလုပ်သင်ရင်း နောက် အလုပ်သမားဖြစ်။ နောက် အလုပ်ရှင်ဖြစ်လာရောပေါ့ကွာ”

“အေး... ငါလည်း ဝါသနာပါတယ်၊ ကားပြင်နေရရင် ပျော်တယ်။ မမနဲ့ဒေါ်ကြီးကိုလည်း ငွေရှာပေးချင်လှပါပြီ။ ညီမလေးပြန်တွေ့ရင်လည်း သူ့အတွက်ရပြီးဆောင်းပြီး ရှိထားမှဖြစ်မယ်ကွာ”

ဝေဟင့်ကိုအပြစ်မတင်နိုင်တော့ဘဲ မင်းဦးနိုင် သက်ပြင်းသာ ချနေမိသည်။ ဝေဟင့်အဖြစ်က အဖြစ်ဆိုးတာကိုးလေ။

တင်ပါးလောက်အထိရှည်သည့် ဆံနွယ်လှလှတွေကို မြှုပ်နှံညက် ကျစ်ဆံမြီးတစ်ချောင်း အမြဲထိုးထားခဲ့သည်။ သည်ဆံနွယ်တွေကို အလှမပြင်အား၊ ပန်းတစ်ဖွင့်ကတော့ သည်ဆံနွယ်

မှာ အမြဲပန်မိသည်။ ဒေါ်ကြီးချဲ့ခြံထဲမှာလည်း စကားဝါပင်၊ စံပယ်ပင်နှင့် စကားဖြူပင်လေးတွေ ရှိသည်လေ။

ပုပ္ပားရွာမှ လာကြသူတွေပီပီ ပန်းတော့ ကြိုက်ကြပါ၏။ သည်နေ့လည်း နံနက် ရှစ်နာရီထိုးတော့မှာမို့ လိုင်းကားတိုးစီးရန် ကားမှတ်တိုင်သို့ မြဲပုန်းညက် အမြန်သွားနေရသည်။ မောင်လေး ဝေဟင် နည်းနည်းကိုယ်ပူနေသည်မို့ ကော်ဖီဖျော်ဆေးတိုက်လုပ်ပေးနေရလို့ အချိန်နည်းနည်းတော့ နောက်ကျသွားပါ၏။

သူမတို့အလုပ်ကြပ်က တိကျသူမို့ အချိန်မီသွားလိုပါသည်ဆိုမှ လိုင်းကားက အဆင်မပြေပါ့မလား။ အတွေးနှင့် သူမလမ်းဖြတ်ကူးလိုက်စဉ်...

“ကွီ!”

“အား...”

ကားဘရိတ်ဖမ်းသံကြောင့် လန့်ပြီး မြဲပုန်းညက် ခုန်ရှောင်လိုက်စဉ် လူက ရှပ်ပျက်ဆင်းပျက် လဲကျသွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကားတိုက်မိတာလား” လူတွေဝိုင်းလာကြလေလို ကားရှင်လည်း ဆင်းလာပါ၏။

မြဲပုန်းညက်ကတော့ ရုက်တာနှင့်ကြောက်တာတွေ ရောပြီး မျက်ထုံးတွေ ပြာဝေလျက်။

“မတိုက်မိပါဘူးရှင်၊ ရ... ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ရန်ကုန်မှာ အဲ... နေရာအတော်များများမှာ ကားတိုက်ခံခွင့်ယောင်ဆောင်ပြီး အလျော်တွေတောင်းတတ်ကြသည်မို့ သူမို့ လန့်နေစဉ် ကောင်မလေးက ရုက်ရုက်နှင့်ကြူးထကာ ထွက်ပြေးတော့မလိုမို့ သူ စေတနာရှိသွားသည်။

လူတွေကတော့ ရှဲသွားကြပေပြီ။ ယာဉ်ထိန်းလည်း မသိထိုက်သည်မို့ သူရိန်ဘုန်းဆက် တော်တော်စိတ်ချမ်းသာသွား၏။

“ညီမက ဘယ်သွားမှာလဲ၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါရစေ”

“ရ... ရပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ အား! တူတူ... ကျွတ်”

ရုက်ရုက်နှင့်ထပြေးပေမယ့် သူမ၏ခြေမျက်စိမှာ သွေးနီနေတာမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူရိန် ကားတံခါးဖွင့်ကာ မိန်းကလေးတို့တက်စေသည်။

“တက်ပါ၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပါ့မယ်။ ဆေးခန်းလည်း ခြံပေးပါ့မယ်”

ကောင်မလေး ကားပေါ်ပါလာခဲ့ပေပြီ။ အရှက်ကြောင့်
လား စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်လားမသိ၊ မိန်းကလေးမှာ မျက်နှာ
ပါးပါးစီးကျလို့။ သည်မျက်နှာလေးကို သူရိန် မြင်ဖူးသလို
မိန်းကလေးက သူမ၏ဆံပင်ကျစ်ဆံမြီးရှည်ကြီးကို ရှေ့သို့ဆွဲ
လိုက်တော့ ဆံနွယ်မှာ ပန်ထားသည့်စကားဝါပန်းလေးအား သူ
မြင်လိုက်ရ၏။

“အဲ...”

ဒါပေမဲ့ ဟိုကောင်မလေးက ပုပ္ပားရွာသူ။ ဒါက ရန်ကုန်

“ဘယ်ကိုပို့ပေးရမလဲ၊ ဆေးခန်း အရင်ဝင်မယ်လို့
ကိုယ့်မိတ်ဆွေရဲ့ဆေးခန်းရှိတယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မကို ပန်းတစ်ရာအထည်ချုပ်စက်
ကိုပဲ ပို့ပေးပါရှင်။ ကျွန်မဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“အဲဒီမှာ မင်းက ဘာလုပ်ရလဲ”

“အထည်စစ်တဲ့နေရာမှာပါ”

“ဒီနေ့ အလုပ်ဆင်းလို့မဖြစ်ဘူးထင်တယ်”

“ဖြစ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက အ
နောက်ကျရင်...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဆေးခန်းတော့ ခဏဝင်လိုက်မယ်၊ တော်ကြာ ခြေ
ထောက်က ရောင်ချင်ရောင်လာမှာ”

သူက ဇွတ်တရွတ်ပင်၊ လမ်းကြားတစ်ခုရှိ ဆေးခန်းလေး
တစ်ခုသို့ ဝင်လိုက်ရာ မြဲပန်းညက် စိတ်ညစ်သွားရသည်။ ငါ့အလုပ်
ချိန်တော့ မိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဆေးခန်းက ကိုယ့်အိမ်မှာဖွင့်
ထားသည့်ဆေးခန်း။ သူကတော့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလိုပင် ရှေ့မှ
ဝင်သွားလိုက်၏။

မြဲပန်းညက် ကားပေါ်မှဆင်းလျှင်တော့ ခြေထောက်က
မထောက်နိုင်တော့။ ဘုရားရေ! ငါ ကားရောင်လိုက်တုန်းက ဘာနဲ့
ခိုက်မိတာလဲ။ အဆစ်လွဲတာလား။ အကြောတင်တာလား။ သူက
တော့ အလျော်လိုချင်လို့ မူယာမာယာများတယ်ထင်တော့မှာပဲ။
သူမတစ်ယောက်တည်း အခက်တွေ့နေရ၏။ ခြေမျက်စိကလည်း
ရောင်လာလိုက်တာ။

ခဏကြာလျှင် သူနှင့်အတူ လူရွယ်တစ်ယောက်ပါ ထွက်
လာခဲ့ပြီး သူမကိုလှမ်းခေါ်လေ၏။

“လာ... မင်းခြေထောက်ကို စစ်ပေးမလို့။ ဒါ နောင်
တစ်နေ့မှာ အတော်ဆုံးဆရာဝန်တစ်ယောက် ဖြစ်လာမယ့်သူ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါက်တာတင်ထွန်းဦးတဲ့။ တကယ့်ဆရာကြီးသမားကြီးဖြစ်မယ်နာမည်မျိုး။ လောလောဆယ်သာ အလုပ်လက်မဲ့”

“အလုပ်မဝင်ရသေးတာပါကွ၊ ဟေ့ကောင်! စကားကိုကြည့်ပြော။ ငါ့ကို မင်းလူနာ အထင်တွေဘာတွေ ကြီးကျန်ပါသေးမယ်။ မင်းသာ ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်လာပြီး ငါ့ဆေးခန်းမှာ တိုးတိတ်တိတ်တိတ်ကြိတ်ကုချင်နေတာမဟုတ်လား။ မမောင်းတတ်ရင် မမောင်းနဲ့ ကိုယ့်လူ။ ညီမလေး အမှုတွေဘာတွေလုပ်ချင်ရင် ကိုယ့်ကိုပြော။ ကိုယ် အမှုကြီးကြီးဖြစ်အောင် သက်သေလိုက်ပေးမယ်”

သူတို့သွင်းခိုင်းခန်းနစ်ယောက်က တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ချစ်ခင်ကျီစယ်နေကြတာ ကိစ္စမရှိ။ မြပုန်းညက် နေရာမှာ ချွေးပျံနေမိသည်။ မတ်တပ်ရပ်ပြီး အားယူနေရာမှ သူမ တို့ထံသို့ အားတင်းပြီး လျှောက်လိုက်သည်။

“အား...”

သူမ ခွေခနဲပစ်ကျသွားတော့ သူထက်ပိုပြီးသွက်သည့် ဒေါက်တာတင်ထွန်းဦးက ဖျတ်ခနဲရောက်လာကာ တွဲထူအေးလိုက်၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အိုကေ... ဘာမှမကြောက်နဲ့နော် ညီမ။ ဒီကောင်ကို ခံတိုနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး အရေခွံနှာမယ်”

ဒေါက်တာပြောလေ မြပုန်းညက် မျက်ရည်တွေ ပိုကျလေး။ ငါ့ကို မူယာမာယာများတယ်လို့ထင်ကုန်ကြပြီ။ ဒီနေ့တစ်နေ့လုံးတော့ အလွဲတွေချည်းပါပဲ။ စက်ရုံသွားဖို့လည်း အချိန်မမီတော့။

“မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မခြေထောက် အဆစ်လွဲရုံတင်ပါ။ လျော်ကြေးလိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး”

ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် စိတ်ပျက်လွန်းလို့ မြပုန်းညက်မျက်ရည်တွေ သုတ်မနိုင်ဖြစ်နေလျှင် ဖြူနုပါညက်သည့်အသားမှာ ဝန်းရောင်ဖြစ်သွားပြီး မျက်လုံးမျက်တောင် နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပိုမိုခွန်းလဲ့တောက်ပနေတော့သည်။

သူရိန် အနားသို့ဖြည်းညင်းစွာ ရောက်ရှိသွားပြီး ကောင်မလေးကို ဆတ်ခနဲပွေ့ချီယူလိုက်၏။

“ကဲ... ဒေါက်တာကြီး၊ ရှေ့ကကြွ။ ငါက လူနာရှင်၊ မင်းက ဆရာဝန်၊ သွား... ဆေးခန်းထဲကိုသွား”

သည်တော့မှ သူမတို့ ဆေးခန်းထဲရောက်သွားကြသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရောင်နေသည့်အဆစ်ကို ဆေးလိမ်းပေးပြီးလျှင် ဒေါက်တာက
သောက်ဆေးများ ပေး၏။

“တစ်ပတ်လောက် နားလိုက်ပါ ညီမ။ ခြေထောက်က
ခေါက်လဲသလိုဖြစ်သွားတာ”

“ကျွန်မ နားလို့မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ အလုပ်က သုံးရက်မဆင်း
ရင် တန်းဖြုတ်တာ”

သူရိန် မနေသာ။ ဝင်ပြောရသည်။

“ဆရာဝန်က လိုအပ်လို့ပြောတာ၊ နားဆိုနားလိုက်ပါ
ညီမ။ အလုပ်က ကိစ္စမရှိပါဘူး။ နောက်တစ်ခု လုပ်လို့ရပါတယ်။
ဒါထက် မင်းနာမည်”

“မြပုန်းညက်ပါ”

“မြပုန်းညက်၊ ပုပ္ပားရွာကလား။ ပုပ္ပားရွာက ပန်းရောင်း
တဲ့ကောင်မလေးလား”

သူရိန် အားတက်သရောမေးတော့ တင်ထွန်းဦး ကြောင်
နေသည်။ ဘယ်တုန်းက ဇာတ်လမ်းတွေလဲ။ မြပုန်းညက် သူရိန်
ကို အငေးသားကြည့်နေပေမယ့် သူမစိတ်ထဲ ဘာမှမမှတ်မိတော့
သလို။

သည်လိုပဲ သူမရဲ့တစ်သက် ပုပ္ပားမှာ ပန်းရောင်းလာခဲ့
တာနဲ့ နေ့စဉ် တွေ့ကြမြင်ကြပြောဆိုကြတာပဲလေ။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ပုပ္ပားရွာသူ မြပုန်းညက်ပါ”

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီရောက်လာတာလဲကွယ်၊ မင်းရဲ့မိဘ
တွေရော အတူပြောင်းလာကြတာလား”

သည်လိုမေးတော့ မြပုန်းညက် ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာ
ခါမိသည်။ ယခုမှတွေ့သည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ကိုယ့်
အကြောင်း ဘာမှမပြောချင်ပါ။ လူတွေဟာ ယုံရတာမဟုတ်ပါ။
ရန်ကုန်သို့ရောက်လာသည့်လေးနှစ်အတွင်း ပုရိသမှဆိုးတွေ၏
နင်းပတ်ကျော့ကွင်းတွေ သူမမြင်ဖူးခဲ့ပါပြီ။

မြပုန်းညက် ဘာမှမပြောတော့ဘဲ လူနာစမ်းသပ်သည့်
တုတ်တင်ပေါ်မှ ဖြည်းညင်းစွာဆင်းလိုက်သည်။ နောက် သူ့ကိုအား
ဖြုတ် တုတ်တစ်ချောင်းသာ တောင်းလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်မကို တောင်ဌေးလုပ်ဖို့ တုတ်တစ်ချောင်းသာ ရှာ
ပေးပါရှင်၊ တုတ်ကိုအားပြုပြီး ကျွန်မလမ်းလျှောက်လို့ရပါတယ်။
ခုလို ငဲဆေးခန်းပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဒေါက်တာက သင့်တော်မည့်တုတ်တစ်ချောင်း ယူပေး

တော့ မြပုန်းညက် တုတ်အကူနှင့် လမ်းလျှောက်ပြီး ဆေးခန်း အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်း မျက်လုံးချင်းဆိုင် မိလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုသူရိန်ဘုန်းဆက်ရဲ့။ စွံလှချည်လား။ ငါလည်းမသိလိုက်ရပါလား”

‘အ. ထ. က’ ကတည်းက တွဲလာသည့်သူငယ်ချင်းတွေ မို့ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိတာများသည်။ ဆယ် တန်းအောင်ခါမှ တင်ထွန်းဦးက ဆေးတက်ရပြီး သူရိန်ကတော့ စက်မှုယူခဲ့သည်။

“လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်က ငါ ပုပ္ပားသွားတုန်းက မှတ်မှတ် ရရအဖြစ်အပျက်လေးပါ။ မြင်တဲ့အတိုင်း ကောင်မလေးရုပ်က ထူးထူးခြားခြားလေး။ အဲဒီတုန်းက မင်း စင်္ကာပူသွားနေတာ”

“ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ စေ့စပ်ထားတဲ့မိန်းကလေးနဲ့နော်။ သာ မန်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သွားမပတ်သက်ပါနဲ့တော့ကွာ။ ခမြာ ကြည့်ရတာ ချိုချိုတဲ့ပုံလေးပါ။ သောကတစ်ခုခုလည်း ရှိပုံရတယ်နော်။ မျက်နှာလေးက တစ်မျိုးပဲ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အဲဒါ ငါ့ကိစ္စ၊ ကဲ... ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း။ ငါသွားပြီ”

ခပ်ဖြည်းဖြည်းသွားနေသည့် မြပုန်းညက် ခြံဝသို့ပင် ရောက်နေပေပြီ။ ပုံစံကြည့်ရတာ သူ့ကားကိုစီးမယ့်ပုံပင် မမြင် တော့။ လေ့ခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲမယ့်ပုံ။ သူ ကားပေါ်တက် လိုက်ပြီး မောင်းထွက်လိုက်တော့ သူမ ခြံပြင်လမ်းသွယ်ပေါ်သို့ ရောက်နေပေပြီ။ သူ မြပုန်းညက်အနားမှာ ကားရပ်လိုက်၏။

“တက်ပါ၊ မင်း ဒီပုံစံနဲ့ အိမ်ရောက်အောင်ပြန်ဖို့ ခက် ခဲလိမ့်မယ်”

“ရှင့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မပေါ်ဆလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာ။ ဒီလောက်ဆို ရပါပြီရှင်။ ရှင်သွားလိုရာ သွားပါတော့”

“မင်းပြောပုံကြီးကလည်း အမိန့်စာပြန်တာ ကျနေတာ ပဲ။ သွားလိုရာသွားပါလို့ပဲ။ ကဲ... တက်ပါ၊ ကိုယ့်မှာ ဒီနေ့ဘာ ကိစ္စမှ ထွေထွေထူးထူးမရှိပါဘူး။ မင်းကိုပြန်ပို့ပေးပါရစေ”

မြပုန်းညက် သူ့ကို တွေ့ခနဲအကဲခတ်မိ၏။ သူဟာ လူ ကောင်းလားလူဆိုးလား။ သူမရဲ့ရှေးဟောင်းနှောင်းနှောင်း ငယ်ကျီး ငယ်နားတွေကို သိထားသူမို့ သိပ်ဆင်းရဲခဲ့တဲ့ပန်းသည်မလေးကို

ရွှေပဒေသာစာပေ

အိမ်ကလီလုပ်ချင်လို့လား။

“ကဲ! ကိုယ်စိတ်မရှည်တော့ဘူးနော်။ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိလို့ လိုက်ပို့မှာ။ ဘာမှလျှောက်တွေးမနေနဲ့။ နေစမ်းပါဦး။ မင်းကြည့်ရတာ ဒုက္ခနဲ့တော်တော်နပ်နီးလုံးခဲ့ရတယ်ထင်တယ်။ လူတွေကို မယုံသင်္ကာအကြည့်နဲ့”

ဒီလောက်ပြောနေတော့ မြပုန်းညက် သူ့ကားထဲသို့ ဝင်လိုက်ရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေ့ အလုပ်ဆင်းနိုင်မှာမဟုတ်တော့။ ဟိုဒေါက်တာပြောသလိုပဲ ခြေထောက်နာနေတာပျောက်မှ အလုပ်ဆင်းရမှာမဟုတ်လား။ အလုပ်ကတော့ ပြုတ်မှာက သေချာသလောက်ပင်။

မြပုန်းညက် ကားပေါ်မှာ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့သည်မို့ သူလည်း ဘာမှစကားမပြောသေး။ လိပ်စာမေးပြီး သူမပြောသည့်အတိုင်း ကျောက်မြောင်းထဲသို့ လိုက်ပို့ရင်း ရောက်ခါနီးတော့ သူရိန် စကားနည်းနည်းပြောခဲ့သည်။

“ကိုယ့်နာမည် သူရိန်ဘုန်းဆက်ပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့လေးနှစ်က ပုပ္ဖားကိုရောက်ခဲ့တယ်။ မင်းဆီမှာ စကားဝါပန်းလေးတွေ ဝယ်တယ်။ မုန့်ဟင်းခါးဝယ်စားခဲ့တယ်။ ဒီအဖြစ်တွေက မဆန်း

ဆေးယုံ ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်ပေါ်တက်တဲ့သံလှေကားအတက်မှာပေါ့ ကိုယ်လိမ့်ကျမလို့ဖြစ်တာကို လှမ်းဆွဲခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီလိုအဖြစ်အပျက်ကတော့ မဆန်းဘူးလို့ မင်းငြင်းမလား။ မင်း ယောက်ျားလေးတိုင်းကို ဒီလိုတော့ မကယ်တင်ဖူးလောက်ပါဘူးနော်”

တကယ်က သူရိန်ဘုန်းဆက်ဆိုလိုက်သည်နှင့် သူမ၏ အသည်းထောင့်တစ်နေရာမှာ မှတ်မိလိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဒါတွေ မြပုန်းညက် ဝန်ခံမနေချင်တော့ပါ။ ထိုအဖြစ်အပျက်နှင့် ဆပ်တူထပ်မျှ ထိုနေ့ဟာ သူမတို့ဘဝအတွက် လောင်မီးကျခဲ့ရသည့်နေ့မဟုတ်ပါလား။

ကြုံခဲ့ရသည့်သောက ပရိဒေဝက မဖော်ပြနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလွန်းသည့်အခါ သူမရဲ့နှလုံးသားထဲက ချစ်အစို့အညှောင့်လေးမှာ မထွက်မပြုသားခဲ့။ ရင်ထဲတစ်ထောင့်တစ်နေရာမှာတော့ သူရိန်ဘုန်းဆက်ဆိုတာ ပြက်ပြက်ထင်ထင်ပါ။

“ကျွန်မ ဘာမှမမှတ်မိချင်တော့ပါဘူးရှင်၊ အဲဒီနေ့က ကျွန်မအမေ ဆုံးပါးခဲ့တယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ညီမအငယ်ဆုံးလေး ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့တယ်... အို!”

တစ်စွန်းတစ်စပြောမိပြီးမှ သူမ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် လက်

ဝါးနှင့်အုပ်လိုက်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကို သူကလေး မှတ်
မိနေသည်ဆိုတာ သူရိန်ဘုန်းဆက် သိလိုက်ရသဖြင့် ကျေနပ်
သွား၏။

“ရှေ့က အိမ်ကလေးပဲ ရှင့်ကိုအလုပ်ရှုပ်စေခဲ့တဲ့အတွက်
စိတ်မကောင်းပါဘူးရှင်။ ကျွန်မသွားပြီ”

အိမ်ကလေးက ခြံဝင်းလေးနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ပါ။ ခြံထဲ
မှာ စကားဝါစကားဖြူပန်းရနံ့လေးများက ပုပ္ပားမြေကို လွမ်းဆွတ်
သတိရစေချင်စဖွယ်။ သစ်သားအိမ်ကလေးက တံခါးပိတ်လျက်
သား။ သူမ အိမ်ထောင်ကျနေတာတော့မဖြစ်နိုင်။ သူမရဲ့ရှုပ်က
အပျိုစင်တစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်။

သူမက အိမ်ထဲသို့ အလည်မခေါ်ပါ။ မေ့နေတာတော့
မဖြစ်နိုင်။ သူမက မခေါ်ပေမယ့် သူရိန်ဘုန်းဆက် မသိချင်ယောင်
ဆောင်ကာ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“ကိုယ့်ကို ရေတစ်ခွက်လောက်တော့တိုက်ပါ ပုန်ညက်”
သူက ရေသောက်ချင်တယ်ဆိုတော့လည်း မြပုန်းညက်
မနေသာ။

“ရေခဲသေတ္တာတော့ မရှိဘူး သောက်ရေရိုးရိုးပဲရှိတယ်”

“ကိုယ်ကလည်း ပုန်းညက်သောက်တဲ့ရေကို သောက်
ချင်တာပါ”

အိမ်ရှေ့ရှိ သစ်သားဆက်တီတစ်ခုံမှာ သူဝင်ထိုင်တော့
မြပုန်းညက် ရေတစ်ခွက်ခပ်ပေးရသည်။ သူက ဟိုဟိုသည်သည်
ကြည့်ရင်း မြပုန်းညက်တို့အိမ်ကို အကဲခတ်နေ၏။ မြပုန်းညက်
ကတော့ တုတ်ကလေးထောက်ကာ ထောက်ကာ လုပ်စရာရှိတာ
လျှောက်လုပ်နေ၏။ သူ့ထံသို့ရောက်မလာ။ တမင်ရှောင်နေတာ
လား ပုန်းညက်ရယ်။

“ပုန်းညက်၊ တစ်ပတ်လောက် အလုပ်ပျက်မှာဆိုတော့
ကိုယ် စားစရိတ်ပေးခဲ့ချင်တယ်”

သူ ဆက်တီပေါ်မှထရင်း ငွေတစ်ထုပ် စားပွဲပေါ်ချပေး
လိုက်တော့ မြပုန်းညက်ရင်ထဲ ဘာဖြစ်သွားမိမှန်းမသိ။ ဝမ်းနည်း
စိတ်လား အားငယ်တာလား။

“ဘာဆိုလို့လဲရှင့်၊ ရှင့်ကားနဲ့ ဘယ်နေရာမှမတိုက်မိ
ဘဲနဲ့”

“ဒါပေမဲ့ အလုပ်မဆင်းနိုင်တော့ မင်းအဆင်မပြေ . . .”

“ရပါတယ်၊ အဲဒီလောက်မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ကဲ၊ ရှင့်

ပြန်လို့ရပါပြီ”

ရိုင်းတာ ယဉ်ကျေးတာတွေ ဖယ်ထား။ သူမတို့ရပ်ကွက်
က သာမန်ရပ်ကွက်လေးမို့ ကားတစ်စင်းနဲ့ဝင်တာထွက်နေတာ
တွေကို အမြင်မရှင်းဖြစ်နိုင်ပါဘူး။

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ်ပြန်ပြီ၊ နောက်နေ့ လာကြည့်ပါရ
စေ”

“မကြည့်ပါနဲ့တော့၊ ကျွန်မအဆင်ပြေပါတယ်”

မြပုန်းညက်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်ဖုန်းလေးတစ်လုံးပင် မရှိတာ
ကြောင့် ဖုန်းဆက်ရန်လည်းမဖြစ်နိုင်။ သူရိန်ဘုန်းဆက် စိတ်ကို
လျော့ကာ ပြန်ခဲ့သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကလေးရဲ့လိပ်စာကို
သိနေပြီပဲလေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၉)

သူရိန်ဘုန်းဆက်...

ကိုယ်ဆွဲထားခဲ့သည့်ပန်းချီကားချပ်လေးကို ငေးကြည့်
နေမိသည်။ သူက စီးပွားရေးအဖြစ် မိဘလုပ်ငန်းများကိုဦးစီးပြီး
ဝါသနာအပန်းဖြေရာကတော့ ပန်းချီဆွဲခြင်းပါပေ။

သူ့ပန်းချီခန်းထဲမှာ ထားရှိခြင်းမို့ အန္တရာယ်မရှိ။ ဖေဖေ
နှင့်မေမေကလည်း ဝင်မကြည့်။ ကြည့်လို့မြင်လည်း သာမန်ပဲ
ထင်လိမ့်မည်။

ပန်းချီကားချပ်လေးကို သူငေးကြည့်နေတော့ ငယ်နု
ဆန်းသစ်သည့် ချစ်စရာကောင်မလေး၏ ပန်းကောက်နေပုံလေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

က တကယ့်ကို ရင်ထဲအေးစရာ၊ လွမ်းဆွတ်တမ်းတစရာ။ ပုပ္ပား
တောင်ကြီးကို သက်သေတည်ပြီး ချစ်စရာကောင်မလေးကို သူ့
ဘဝထဲ မြတ်မြတ်နိုးနိုးဆွဲထည့်လိုက်ချင်ပါရဲ့။

သို့သော် ဂုဏ်ပကာသနကိုမှ မက်မောသည့် သူ့မိဘ
များက သဘောတူမည်မထင်။ သူကရော မိဘနှစ်ပါးကိုစွန့်ခွာ
ပြီး ကိုယ်လုပ်ချင်ရာလုပ်ခဲ့ပါ့မလား။ သူ့ချစ်သည်းအူလေးဟာ
စာရေးတတ်ရဲ့လား။

ဘဝကြင်ဖော်အဖြစ် လက်တွဲကြရာတွင် ပညာကွာလွန်း
တာ၊ ဉာဏ်ရည်ကွာလွန်းတာလည်း အဆင်မပြေတတ်။ အို!
သူဟာ နှလုံးသားကို ညှာဝါပြီး ကွန်ပျူတာနဲ့ ဘဝကိုတွက်ချက်
နေမိပါလား။

ခါတိုင်းလိုပဲ ပန်းချီကားလေးကို ပိုင်ဆိုင်နေရတာသာ
စိတ်ချမ်းသာပါသည်။ ညဦးပိုင်းမို့ ကိုယ့်ပန်းချီခန်းလေးထဲမှာ သူ့
စိတ်တွေ လွမ်းဆွတ်ကြေကွဲနေမိစဉ် တိုက်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး
ရပ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ပြီးတော့ မေမေအသံ။

“သားရေ၊ ပျိုမေတို့သားအမိ လာတယ်။ အမယ်! လက်
ဆောင်တွေအများကြီးပါလား။ ဒီတစ်ခေါက် ဦးထွန်းဝေ ဂျပန်က

ဖို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်းတွေလား”

“ဟုတ်တယ် မမသူ။ ဒီတစ်ခါ ကိုကိုပို့လိုက်တဲ့ပစ္စည်း
တွေထဲက သားဖို့ခွဲလာဖို့တာ။ မမသူဖို့ရော”

“ကျေးဇူးတင်ပါသတဲ့ရှင်၊ ဦးထွန်းဝေရော ဘယ်တော့
ပြန်လာမလဲ။ ပင်စင်ယူမှပြန်လာတော့မှာလား”

“သမီးလက်ထပ်ရင် ပြန်လာမှာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ
နယ်လီကတော့ ဂျပန်မှာမပျော်ပါဘူး။ ကိုယ့်မှာလည်း ဒီသမီးလေး
တစ်ယောက်တည်းရှိတာ။ ဒီနဲ့ဟို ကူးနေရတာလည်း ပင်ပန်းလှ
သိပြီ။ သမီးလည်း စိတ်မချ၊ ယောက်ျားလည်းစိတ်မချ။ သံယော
ဇဉ်များ တယ်ဆိုပါးပါလားနော်”

“ကဲပါ နယ်လီရယ်၊ ညည်းလိုက်တာလည်း လွန်ရော။
သားရေ... သား၊ ဒီကလေး အိပ်များပျော်နေသလားမသိဘူး”

မေမေအသံ စိတ်တိုသည့်အသံဖြစ်လာလျှင် ‘သူရိန်ဘုန်း
ဆက် မနေသာတော့။ ကိုယ့်ပန်းချီခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“လာပါပြီ မေမေရယ်၊ သား ပန်းချီကားတွေ သိမ်းနေ
ချလို့ပါ”

“ငါ့သားဝါသနာကလည်း မသက်သာလိုက်တာ။ ပျိုမေ

တို့သားအမိ ရောက်နေတာကြာပြီ။ အားနာစရာ”

မေမေ့အသံက တိုးတိုးတစ်မျိုးကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး။ သူ့ရိန် နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း မေမေ့ပခုံးဖက်ကာ ညှဉ်ခန်းဆီ ရောက်လာရသည်။ မေမေက သူ့ကို ပျိုငမေ့အနားမှာ ထိုင်စေပြီး မီးဖိုဘက်သို့ လူက ရောက်သွားပြန်သည်။

“မမသူ၊ ဘာမှမလုပ်နဲ့နော်။ နယ်လီတို့ မစားတော့ဘူးသား ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်နေတယ်ဆို။ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... အဆင်ပြေပါတယ် အန်တီ။ ပျိုမေရော အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဒေါ်နယ်လီ သွက်ပေမယ့် ပျိုမေကတော့ ခပ်အေးအေးဒါမှမဟုတ် စိတ်မပါလို့ပေပဲလား။ ခေတ်ရှေ့ပြေးသည့် အဆင်အပြင်နှင့် ပျိုမေဟာ ရုပ်လည်းချောပါသည်။ ဂျပန်မှာ ကျောင်းနေလာသူပီပီ အင်တာနေရှင်နယ်အဆင့် ဆက်ဆံရေးရှိသည့် ကောင်မလေးဟာ သူနှင့်ကျ အမြဲမလုပ်တလှုပ်။

သူ အသည်းယားအောင်များ လုပ်နေသလား၊ ချစ်နဲ့ ပျိုမေရယ်။ ခုတ်ရာတစ်ခြား ရှာရာတစ်လွဲဖြစ်နေပြီ။ ရုပ်ကတော့ အရုပ်ကလေးလိုပါ။ ဖြူနုသောအသားက ကာလာမျိုးနံ့တင်ထား

ထိုက်တာ လက်ရာမြောက်ပန်းချီကားတစ်ချပ်နယ်။

ဝတ်ထားတာကလည်း ခေတ်ရှေ့လွန်ပါသည်။ အိမ်နေခန်းမှ ထလာတာမို့လားမသိ။ ရင်ပြတ်အနက်ပေါ်မှာ ကုတ်တိုသေး ထပ်ဝတ်ထားလို့ တော်သေး၏။ အောက်မှစကတ်က ပေါင်ထယ်လောက်။ အနက်ရောင်တွေ ဝတ်ထားသည်မို့ ဖြူနုသည့် အသားက ပေါ်မှပေါ်၊ လှမှလှ။

သို့သော် သူရိန်မျက်လုံးထဲမှာ ပုပ္ဖားသူလေး မယ်ဝဏ္ဏ၏ ဆဉ်ကျေးသောရုပ်ကလေးသာ စွဲထင်ပြီးသား။

“ကိုကို ဘာလုပ်နေတာလဲဟင်၊ ပျိုမေတို့လာလို့ အလုပ်ချက်သွားပြီလား”

“မပျက်ပါဘူးကွာ၊ ကိုယ် ပန်းချီဆွဲနေတာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ပျိုမေလိုက်ကြည့်မယ်နော်၊ ပျိုမေလည်း သေဇာနည်ပါတယ်။ ဂျပန်မှာ ပန်းချီဆွဲတာ အရမ်းခေတ်စားတာပဲ”

ပြောပြီး ပျိုမေထရပ်လျှင် မအေးနှစ်ယောက်က သဘောတူကျကြည့်နေပြီး သူရိန် အခက်တွေ့နေပါ၏။ ပုပ္ဖားပုံလေးက ဆီရိုင်းရသေး။

“လိုက်ပြလိုက်လေ သား၊ မေမေလည်း ဒီမှာ နယ်လီ

ယူလာတဲ့ပစ္စည်းတွေ ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုယ်နှင့်စေ့စပ်ထားသည့်မိန်းကလေးမို့ သူရိန် ပျိုမေ့ အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရပါမည်။

“ဒါဆိုလည်း လာလေ”

သူရှေ့မှထွက်ခဲ့တော့ ပျိုမေက သူ့နောက်သို့မိအောင် လိုက်ရင်း ခါးကိုဖက်လိုက်သည်။ ဘုရားရေ! တစ်ခါမှ ခြေပါလက် ပါမရှိခဲ့ဘဲနှင့်။

“ကိုကို၊ ပျိုမေ့ကို စိတ်မပါဘူးလားဟင်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဒါတွေမေးနေတာလဲ ပျိုမေရယ်”

နှစ်ယောက်သွား ပန်းချီခန်းထဲသို့ ရောက်ပေပြီ။ ပျိုမေက ပန်းချီကားများကို ရှုပ်ခနဲကြည့်ပြီး သူ့ကိုသာ စိတ်ဝင်စားမိ၏။ ပျိုမေ ဗျူးဟာပြောင်းလေသလားမသိ။

“ကိုကို”

“ဗျာ”

သူ လန့်ထူးတော့ ပျိုမေ တသိမ့်သိမ့်ရယ်မောရင်း အနားသို့ ကပ်လာပြီး ရင်ချင်းအပ်လေသည်။ ဒုက္ခပဲ၊ ပျိုမေ ဘာဖြစ်လာပါလိမ့်။ အပများ မှီလာသလား။

“ကိုကိုမှာ ရည်းစားဘယ်နေယောက် ရှိခဲ့သလဲဟင်။

အဲဒါကြည့်ရတာ အာသဝေါကုန်ခမ်းနေတဲ့ တောမှီရသေ့ကြီးကျ အတောပဲ”

“ဪ... လက်မှမထပ်ရသေးဘဲ ပျိုမေရယ်၊ ထိန်း

နီသိမ်းသိမ်းနေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။ ပြီးတော့ ပျိုမေက နားလေးလေ။ ဟင်! ပျိုမေ အရက်တွေသောက်ထားသလား”

ပျိုမေပါးစပ်မှ အရက်နံ့ရသဖြင့် သူရိန်မျက်လုံးပြူးသွား

အဲဒါကြောင့် သူမ ဝီလောက်ရဲတင်းနေတာကို။

“အရက်မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုရဲ့၊ ဂျပန်မှာ အေးတယ်လေ။

အဲဒါမှာတော့ အရက်ကို ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ် လူတိုင်းသောက်ကြတာ

“အင်...”

ဂျပန်မှာ အနေကြာခဲ့သည့် ဂျပန်ယဉ်ကျေးမှုနှင့် ပျိုမေ အား သူရိန်လန့်သွားသည်။ သူက အရက်ကို ညှော်ခွဲတွေမှာ အာရုံစိုက်ရုံလောက် ကျိတ်မှိတ်မျိုချရသမို့ အရက်သောက်သည့် နောက်ကို အထူးကြောက်ပါသည်။ ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန်။

မအေက အရက်သောက်နေတော့ သားသမီးတွေကို

ဘယ်လိုဆုံးမမလဲ။ ပျိုမေ အရက်သောက်တတ်တာ မေမေမသိဘူးလား။ မေမေရဲ့ချွေးမစ်ချိန်က ဘယ်လိုလဲ။ ပစ္စည်းဥစ္စာနဲ့ ဂုဏ်နေတွေပဲလား။ စာရိတ္တတွေ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေမပါဘူးလား။

“ကိုကိုကလည်း ကိုကိုနဲ့ပျိုမေက မလွဲမသွေလက်ထပ်ကြရမှာပဲလေ။ ဒို့ထက်တော့ ရင်းနှီးဖို့ ရင်ခုန်ဖို့လိုအပ်တာပေါ့။ ပျိုမေ အရပ်ကြီးလိယောကျ်ားမျိုးနဲ့တော့ ကိုယ့်ဘဝကို အဆုံးမခံနိုင်ဘူးနော်။ ဒါပဲ”

ပြောပြီး သူ့ခြေဖျားလေးထောက်ကာ သူရိန်ကို မနီမကမ်းနှင့် နမ်းဖို့ကြိုးစားလျှင် သူ ချွေးပျံ့ရသည်။ ကောက်ညှင်းကမစေး ဆန်ကြမ်းက စေးတယ်လို့ပင်ပြောပြော၊ သူ ပျိုမေကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် စိတ်ပျက်လာပေပြီ။

ဝတ်စားဆင်ယင်မှုက လော်မာပြီး အရက်သောက်တတ်သည့်မိန်းကလေး။ သည်ကြားထဲ ဂျပန်မှာ ဆယ်နှစ်လောက်ကျောင်းတက်လာ နေလာခဲ့သူမို့ ဂျပန်အလေ့စရိုက်က ကြီးစိုးလျက်။ ဂျပန်မှာ ဘယ်လိုနေလာခဲ့သည်တော့မသိ။ သူမကြည့်ရတာ အပျိုစင်စစ်စစ်ပုံပင် မထွက်သလို။ သူမမှာ အရှက်နှင့်

အကြောက်ဆိုတာ တကယ်ကျ မရှိ။

“အား... ခဏ ခဏ ပျိုမေ၊ ကိုယ် ဗိုက်အရမ်းနာလာသေးနော်”

ပျိုမေကို ညင်ညင်သာသာတွန်းဖယ်ပြီး သူ အခန်းပြင်နံရံကမန်းကတန်းထွက်ခဲ့သည်။ နောက်က မချော ဘယ်လိုမြစ်ချန်ခဲ့မည်ဆိုတာထက် သည်ညွှတ်ကွင်းမှ ကိုယ်ရုန်းထွက်ဖို့ပဲ သူ့ခေါင်းထဲမှာ ရှိသည်။ ငါးမိနစ်လောက် သန့်စင်ခန်းအဝင်ပြတိုင်း သူ ဧည့်ခန်းထဲပြန်ဝင်လာတော့ ပျိုမေ သူ့မာမီအနားမှာ စုပုံပုံနှင့် ထိုင်နေလေ၏။

“သားကလည်းကွယ်၊ ဝမ်းနုတ်ဆေးတွေများ သောက်ထားသလား”

“ဟုတ်တယ် မာမီ၊ အဟဲ့... သားက ဝမ်းချုပ်တတ်တာ မေမေလည်း အသိ”

“ဝမ်းကလည်း အချိန်ကိုက်သွားတတ်တယ်နော်”

ပျိုမေ မကျေနပ်ဖြစ်နေတာ ဒေါ်နယ်လီနှင့်ဒေါ်မေသူတို့ သိပါသည်။ သူမ ကျေနပ်အောင် ချော့မော့ပြောဆိုကြပြီး ကြာခင် ပျိုမေတို့သားအမိ ပြန်သွားပါ၏။

မေမေနှင့်အတူ သူတို့ကို ကားအထိလိုက်ပို့ ပြုံးပြုံးရွှင်
ရွှင်နှင့်လက်ပြပြီး ကားထွက်သွားတော့၊ မေမေလက်က သူရိန်
ဗိုက်ကြောသို့ ဆွဲလိမ့်တော့၏။

“အား... အား... သေပါပြီ မေမေရယ်။ ကိုယ့်သား
လေးကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ။ ဖေဖေပြန်လာရင် တိုင်ပြော
မှာနော်”

ဖေဖေ မန္တလေးသွားနေသဖြင့် အိမ်မှာ သားအမိနှစ်
ယောက်တည်း။ အိမ်မော်ကောင်မလေးနှစ်ယောက်နှင့်ပေါ့။

“လာခဲ့ လာခဲ့... မေမေ့မျက်နှာကို အိုးမဲသုတ်တဲ့သား”

သားအမိနှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းထဲ ပြန်ရောက်လာကြပြီး
မေမေက သူရိန်ကို ‘ဆူပူလေတော့သည်။’

“မိန်းကလေးက ဒီလောက်လိုက်လျောနေတာ သားက
ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ နယ်လီ ခိုပိမိသွားပြီ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ပျိုမေ
ဒီလောက်ချောလှနေတာတောင် သားက စိတ်မဝင်စားတဲ့ပုံစံနဲ့
မေမေက ကိုယ့်သားအတွက် တကယ့်ရှယ်ကို ရှာပေးထားတာ
နော်။ ရုပ်ဆိုလည်း အချောစား၊ ပစ္စည်းဆိုလည်း ကျိန်တက်၊
ဂုဏ်အနေနဲ့ရော ဂျပန်ကဘွဲ့ရပြီးသား။ စိန်ရွှေရတနာကုမ္ပဏီ

ရွှေပဒေသာစာပေ

နိုင်ရှင်။ သူတို့က ဘိုးဘွားတွေက ဆင်းသက်ပြီး ချမ်းသာခဲ့ကြ
တာ သားရဲ့။ ဦးထွန်းဝေရဲ့မိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာကြတာ။
အဖွဲ့လေးမှာ စိန်ရွှေဆိုင်ပိုင်ရှင်တွေ”

“မေမေက ပစ္စည်းပဲ မက်နေ။ ကိုယ်လည်း ဆင်းရဲတာ
ဟုတ်ဘဲနဲ့။ သူနဲ့သားက ကြာကြာတုံ့ကြည့်လေ စရိုက်မတူလေ
ဘဲ။ မေမေချွေးမလောင်းက မမိုက်ပါဘူးဗျာ။ အရက်စွဲနေပုံရ
တယ်”

“တစ်ခါတလေ သောက်တာနေမှာပါသားရယ်၊ ဂျပန်
မှာ နေခဲ့တာပဲလေ။ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့”

“မေမေ့ကို သားအံ့ဩတယ်ဗျာ။ အိမ်ထောင်ရေးသာ
သာပျော်ရွှင်စေဖို့ဆိုတာ ပစ္စည်းဥစ္စာက အဓိကမကျပါဘူး။ ကိုယ်
အာဇာနည်ကောင်းဖို့ နူးညံ့သိမ်မွေ့ဖို့တွေက ပိုပြီးအရေးကြီးပါ
တယ်။ မေမေ့မြေးတွေရဲ့မိခင်ဟာ အရက်သောက်လိုက်၊ ပါတီ
ဆက်လိုက်ဆိုရင် မေမေ့မျိုးဆက် ကျွန်တော့်မျိုးဆက်ဟာ သွား
ပြီပေါ့ဗျာ”

“သူရိန်၊ နင့်ကိုငါမွေးထားတာ၊ နင် ပျိုမေ့ကို ယယူချင်
တာနဲ့ ပြဿနာရှာနေတာမဟုတ်လား။ ကျောက်ကောင်းမရှိရင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၀၆ ❀ ကြယ်စင်ရှုးဝေ

အနာရှိတတ်တာပဲ။ ဒီလောက်အကောင်းစားချွေးမ ရထားတာ
မေမေကတော့ လုံးဝလက်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ နောက်တစ်လလောက်
ကြာရင် လက်ထပ်ဖို့စဉ်မယ်၊ ဒါပဲ”

မေမေ တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ထုတ်ပြီး နေရာမှထသွား
လျှင် သူရိန်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရ၏။ သူ မြပုန်းညက်ကို မြင်
ယောင်သွားမိပေမယ့် ခေါင်းကိုသာ ဖြည်းညင်းစွာ ခါနေမိတော့
သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၀)

နောက်နေ့လာကြည့်မယ်ဆိုပေမယ့် ထိုနေ့မှစပြီး သူရိန်
ဘုန်းဆက် ပေါ်မလာခဲ့ပါ။ မြပုန်းညက်ရင်ထဲမှ နာကျင်မိပါသည်။
လူကုံထံသူဌေးသားတွေဟာ တွေဝေတတ်တာပဲလေ။ ငါကရော
ဆူးနှစ်ပေါင်းများစွာကလိုပဲ မျက်ရည်ခွဲပြီးတဲ့အချစ်တစ်ခုကို မျှော်
လင့်နေမှာလား။

တစ်ပတ်ကြာမှ သူမခြေထောက် ကောင်းသွားခဲ့သည်။
ထိုစက်ရုံမှ အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီဖြစ်သဖြင့် နောက်အလုပ်တစ်ခု
ရွာရပြန်လေ၏။ သည်တစ်ခါအလုပ်ကတော့ လျှော့လျှော့ရှူရှူ
နေည်ထင်သည်။ သူမတို့ရပ်ကွက်ထဲမှ ‘ပုလဲ’ မနေ့ကရောက်လာ
ခဲ့ပြီး...

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပုန်းညက်ရေ၊ ငါတို့ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းအသစ်တွေ ခန့်မယ်။ နင်လိုက်လျှောက်ပါလား။ နင် ဘွဲ့လည်းရ၊ ကွန်ပျူတာ လည်း တတ်တော့ ရမှာပါ”

“အဲဒီလောက် လွယ်ပါ့မလား ပုလဲရယ်။ လစာကရော ကောင်းရဲ့လား။ အလုပ်ချိန်ကရော”

“လွယ်ပါတယ်၊ လျှောက်ကြည့်လေ။ ရရင် အမြတ်ပေါ့။ ငါနဲ့မန်နေဂျာနဲ့ရင်းနှီးတယ်။ ငါပြောပေးမယ်”

“အေးပါဟယ်၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး။ ကူညီပါဦး”

“အေး... ဒီနေ့ နင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လှလှပပလေး ဝတ်ခဲ့”

“ငါက ယဉ်ကျေးပြီးသားပါ။ ပုပ္ဖာရွာသူလေ။ သိတယ် နော်”

“သိပါတယ် မယ်ဝဏ္ဏရယ်၊ ကိုဗျတ္တနဲ့တွေ့ပြီး ကြီးပွား တော့မှ ငါ့ကိုမေ့မသွားနဲ့”

ပုလဲစကားအတိုင်း အလုပ်သမားအသစ်ခေါ်မည့် ‘စကား ပွင့်’ ကုမ္ပဏီသို့ မြပုန်းညက် ရောက်လာခဲ့ရ၏။ ကုမ္ပဏီအခန်းထဲ မှာ အလုပ်လျှောက်မည့်အလုပ်သမားတွေက အများအပြား။ ခေါ်

မည့်နေရာက နှစ်ယောက်။ မြပုန်းညက် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

အခန်းထဲမှာ အားလျှော့စွာထိုင်ရင်း ဝန်ထမ်းများကို လှမ်း ကြည့်နေမိပြန်သည်။ ယူနီဖောင်းကတော့ အပျံ့စား၊ စပိုရှပ်အဖြူ နှင့် စကတ်နက်ပြာ၊ စကတ်က ခူးအုပ်ပါ၏။ အဲ... ဝန်ထမ်းမမ တွေက စကတ်ကိုတာမင်ခွဲထားတာလား။ တာဝန်အရ ခွဲရတာလား တော့မသိ။ ပေါင်သားဝင်းဝင်းတွေက လှစ်ခနဲ လှစ်ခနဲ။

မြပုန်းညက် အလုပ်လာလျှောက်သည့်မိန်းကလေးတွေ ကို လိုက်ကြည့်နေမိပြန်သည်။ အားလုံး အလန်းစားတွေချည်း။ ဆံပင်တွေ အရောင်ဆိုးထား၊ ဖြောင့်ထားကြသည်မို့ လှပနေကြ သလို အဝတ်အစားတွေကလည်း ခေတ်ရှေ့ကိုပြေးနေကြသည်။ ခေတ်ရှေ့မပြေးတာ သူမတစ်ယောက်တည်း။

ခါးလောက်ထိရှည်သည့်ဆံနွယ်စင်းစင်းလေးတွေကို ကျစ်ဆံပြီးတစ်ချောင်းတည်း ထိုးထားပြီး စကားဝါပန်းလေး ဆယ် ပွင့်လောက်ကို သီပန့်ထားသည့်သူမအသွင်က အများကြားထဲမှာ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်။ သနပ်ခါးပါးကွက်ကြားဖွေးဖွေးနှင့် ချည်ထည် ဝမ်းဆက်ဖက်ဖူးစိမ်းနှင့်။

ကောင်မလေးတွေ သူ့ကိုမကြားတကြား လှောင်ပြောင်

ရယ်မောလို့။

“ဘယ်သိုက်ကလဲ မသိဘူးနော်”

“ဥစ္စာစောင့်ရိုက်ကွင်းက တန်းဖြတ်လာတာဖြစ်မယ်။ ရွှေမန်ကျည်းတောင့်လေးဘာလေးတော့ လိုချင်သား”

“ရွှေပြည်နန်းကြော်ငြာ ရိုက်လာတာပါဟဲ့”

မြပုန်းညက်ကတော့ သည်အသံတွေကို မကြားချင်ယောင်ဆောင်လို့။ သည်စဉ် ကုမ္ပဏီစာရေးတစ်ယောက်က သူမတို့ကို စတင်ခေါ်ယူလေ၏။

“ကဲ... အားလုံးပဲ အလုပ်လျှောက်လွှာတွေကိုင်ပြီး တန်းစီဝင်ရပါမယ်။ ကျွန်တော်ခေါ်မယ့်နာမည်ကို နားထောင်ပါ”

အားလုံး အယောက်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီး၊ ထိုစာရေးခေါ်သည့်အတိုင်း ဝင်သွားကြရသည်။ မြပုန်းညက်က နောက်ဆုံး ကြောက်ဖူးတုန်တုန်နှင့် သူမ ကိုယ့်အလှည့်မှာ ဝင်သွားရ၏။

လူတွေ့စစ်ဆေးသည့်အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အားလုံး၏အကြည့်တွေက လင်းခနဲဖြစ်သွားသလို။

“မြပုန်းညက်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပုပ္ဖားရွာသူနော်”

“ရှင်!”

သူမ၏အလုပ်လျှောက်လွှာထဲမှာ ကျောက်မြောင်းလိပ်စာ ရေးထားပါလျက် ပုပ္ဖားသူလားဆိုတော့ မြပုန်းညက် အံ့သြရ၏။ ပုလဲပြောထားတယ်ထင်တယ်။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ကုမ္ပဏီအလုပ်ကတော့ စကတ်တွေဘာတွေ ဝတ်ရမှာ။ မင်းပုံစံနဲ့ဝတ်ရဲပါ့မလား”

မြပုန်းညက် တွေ့ခနဲစဉ်းစားနေမိ၏။ စကတ်တုံး၊ ငါကလည်းတစ်ခါမှမဝတ်ဖူးဘူး။ ခွဲထားလိုက်ကြတာကလည်း ကုမ္ပဏီစည်းကမ်းလားပင်မသိ။

“ဟိုလေ၊ အခွဲမပါဘူးဆိုရင်တော့”

မြပုန်းညက်စကားကို အားလုံးဝိုင်းရယ်နေကြ၏။ တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောပြန်သည်။ သူ့အသွင်က ပြုံးပြုံးကြီးနှင့်။

“ကုမ္ပဏီမှာမဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ရဲ့အိမ်မှာရော အလုပ်လုပ်မလား”

“ရှင်! အိမ်ဖော်အလုပ်ကိုပြောတာလား။ အဲဒါမျိုးတော့

ရွှေပဒေသာစာပေ

၁၁၂ ကြယ်စင်မှူးစေ

မလုပ်ချင်ပါဘူးရှင်”

“အိမ်ဖော်မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုလေး၊ ဘဏ္ဍာစိုးခေါ်မလား၊
ပီအေခေါ်မလား၊ အဲဒါမျိုးလုပ်ရမှာပါ။ မင်းကိုယ်တိုင် အိမ်ဖော်
တွေကို အုပ်ချုပ်စီမံပေးတာမျိုး”

“ဖြစ်ပါ့မလား။ ကျွန်မ အဲဒါမျိုးတွေ တစ်ခါမှမလုပ်ဖူး
ပါဘူးရှင်”

“အိမ်မှာ ဘာတွေလုပ်သလဲ၊ အိမ်မှုကိစ္စတွေဘာတွေ”

“လုပ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ဖော်မထားပါဘူး။ ကိုယ့်တာ
သာ လုပ်တာပါ”

“အဲဒါမျိုးပဲလေ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာလိုသဘောထားပြီး
စီမံအုပ်ချုပ်ပေးရမှာပဲ”

“အိမ်ရှင်မက ဘယ်ရောက်နေလို့ပါလဲရှင်”

ကုမ္ပဏီအတွက် အလုပ်လာလျှောက်တာ၊ တခြားမှာ
အလုပ်ရမလိုဖြစ်နေသဖြင့် မြပုန်းညက် မေးခွန်းတွေထုတ်နေ
လျှင် အင်တာဗျူးက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေ၏။ အခန်းထဲမှလူများ
အားလုံး သူမကိုစိတ်ဝင်တစားကြည့်နေကြသည်။

“အိမ်ရှင်မက ဝိုးချွန်နေရလို့၊ မကျန်းမာလို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဪ”

ငါးမိနစ်မျှ မြပုန်းညက် ငြိမ်သက်နေစဉ် ထိုသူကပင်
ရုတ်တရက် ဆက်ပြောနေလေ၏။

“လစာအဖြစ် တစ်လတစ်သိန်းရမယ်။ အစားအသောက်
တာဝန်ယူမယ်၊ ယူနီဖောင်းအဖြစ် လုံလုံခြုံခြုံဝတ်စုံတွေ ရမယ်”

“စကတ် မှတ်ရတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ မဝတ်ရဘူး”

“ဒါဆို ကျွန်မလုပ်ပါ့မယ်”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို မနက်ဖြန်ကစပြီး အလုပ်ဆင်းရမယ်၊
ခင်းလှိုင်စာအတိုင်း သီးသန့်ဖယ်ရီ လာကြိုပို့လုပ်မယ်”

“ရှင်!”

တော်တော်ကောင်းတဲ့အလုပ်ပါလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မြ
ပုန်းညက်ရင်ထဲ လေးနေမိတာအမှန်။ ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပါလိမ့်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၁)

မနက်ခုနစ်နာရီလောက်မှာ ကားလေးတစ်စင်း လာကြို
သော မြပုန်းညက် လိုက်လာခဲ့သည်။ ရင်တွေကတော့ တဒိန်း
ဒိန်းခုန်လို့။ သူမ ဘယ်လိုအိမ်မျိုးမှာ အလုပ်ဝင်ရမှာလဲ။ တစ်လ
တစ်ယိန်းဆိုသည့်လစာကတော့ မက်မောစဖွယ်။ ပြီး စရိတ်ငြိမ်း
သဘောမဟုတ်ပါလား။

တစ်နာရီလောက်မောင်းမှ ခမ်းနားကြီးကျယ်သည့် နှစ်
ဆစ်တိုက်ကြီးနှင့်ခြံဝင်းတစ်ခုသို့ ရောက်လေ၏။ သူမကို ကြိုပို့
ဆွယ်သည့်ဒရိုင်ဘာက အသက်ငါးဆယ်ခန့်။

“မမကြီး စောင့်နေပါတယ်၊ ဧည့်ခန်းထဲဝင်သွားပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်”

သည်နေ့ မြပုန်းညက် ဝတ်လာတာ ချည်ထည်ဖက်ဖု
စိမ်း ဝမ်းဆက်လေးပါ။ ထုံးစံအတိုင်း ဆံပင်များကို ကျစ်ဆံပြီး
ထိုးထားပြီး စကားဝါပန်းကုံးလေး ပန်လို့။

တိုက်ကြီးက ခမ်းနားပြီး ကိုယ့်ပုံစံက စုတ်ချာနေသလား
လို့ နည်းနည်းသိမ်ငယ်မိပေမယ့် သူမ အားတင်းပြီး ဧည့်ခန်းထဲ
ဝင်သွားလိုက်သည်။

ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံတက်စုံပင် သူမကိုစောင့်နေပါ၏
ချောမောလှပပြီး ပိန်ပိန်ပါးပါးအန်တီကြီးကတော့ အိမ်ရှင်မဖြစ်
မည်။ ဝိုးချဲ့နှင့်ထိုင်နေလို့ပါ။ နောက် အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက်
နှင့် ဆယ်နှစ်ရွယ်လောက် မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ အိမ်ထောင်
အမျိုးသမီးက နှစ်ယောက်။

“လာဇာ... အန်တီမျှော်နေတာ၊ သမီးလေးက ကျွတ်
သရေရှိလိုက်တာကွယ်။ သားပြောထားတာ မပိုဘူး”

“ရှင်”

ဘယ်သားက ဘယ်လိုပြောထားတာလဲ။ မြပုန်းညက်
အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားလျှင် အန်တီက သဘောကောင်းသည့်

အပြုံးလေးနှင့်...

“ထိုင် သမီး။ အန်တီနာမည်က ဒေါ်မေဖြူဖြူ အန်တီ
ဆွန်းက ဦးထက်အောင်၊ အန်တီတို့မှာ သမီးလေးတစ်ယောက်
နီးသေးတယ်။ သူက ကျူရှင်အစောကြီးသွားရလို့ကွယ်။ ခုခေတ်
ကလေးတွေလည်း သနားစရာပါကွယ်။ ကျောင်းနဲ့ကျူရှင်နဲ့ ဂိုက်
နဲ့ အားကိုမအားရရှာဘူး။ ဒါကတော့ လောလောဆယ် အလုပ်
သမားနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မေမိနဲ့ဝမ်းပုံ။ ဒရိုင်ဘာက စောစောက
သမီးကိုကြိုလာတဲ့ ဦးထူး။ ကဲ... သမီးသင့်တော်သလိုသာ စိစဉ်
တော့ကွယ်။ အန်တီက ကျန်းမာရေးမကောင်း။ အန်ကယ်က
ဦးနား ကုမ္ပဏီတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ အိမ်က အိမ်နဲ့မတူဘဲ သာယာ
ပြည်မှုမရှိသလိုဖြစ်နေရတယ်”

အန်တီပြောသည့်အထဲမှာ ‘သား’ဆိုတာမပါခဲ့လျှင် မြ
ပုန်းညက် မေးသင့်မမေးသင့် ချိန်ဆနေမိ၏။ မမေးတော့ပါဘူး
ဘဲ။ နောက်တော့ပေါ်လာမှာပဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ၊ ကျွန်မတတ်နိုင်သလောက် အိမ်
ကြည့်ရှုမိပါ့မယ်။ ဟင်းချက်ဖို့ကတော့ အန်တီပြောပေးပါ။
အန်တီဖြစ်စေချင်တာ ကျွန်မစိစဉ်ချက်ဖြုတ်ပေးပါ့မယ်”

“အေးကွယ်၊ အန်တီက တစ်ပတ်စာချက်ပြုတ်ပေးမယ်စာရင်းကို ရေးပေးထားမယ်။ သမီးက အဆင်ပြေသလို ချက်ဖို့စီစဉ်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

သူမတို့တွေ့ဆုံပွဲလေး ပြီးသွားလျှင် အန်ကယ်ဦးထက် အောင်က ကုမ္ပဏီသို့ကားနှင့်ထွက်သွားပြီး ဂွမ်းပုံက အန်တီအနေသို့ ဝိုးချဲ့ကို တွန်းပို့ပေးခဲ့သည်။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ကျန်ခဲ့တာ မေ့နဲ့ မြပုန်းညက်။

မြပုန်းညက် အိမ်ကိုဝှေ့ဝဲအကဲခတ်လိုက်သည်။ အလှူသမားနှစ်ယောက်တည်းရှိပြီး အိမ်ရှင်အန်တီက မကျန်းမာသည့်မို့ အိမ်၏အဆင်အပြင်က သေသပ်မှုမရှိ။

“အင်း... အိမ်ကို နေ့လယ်မှ စရှင်းရမယ်။ ခု မနက်စာချက်ပြုတ်ရအောင်။ ဈေးရော ဝယ်ထားရဲ့လား”

“ဝယ်ထားပါတယ် မမ၊ မနေ့ကပဲ ကျွန်မဝယ်တည့်တာပါတယ်”

“မင်းက အဝယ်တော်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ အန်တီရေးပေးတဲ့အတိုင်း ဝယ်ပေး

တာပါ။ ဈေးဝယ်ရတာကို ကျွန်မ ဝါသနာမပါပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း နောက် မမနဲ့အတူ သွားဝယ်ကြတာပေါ့။ အန်တီရေးပေးထားတဲ့ဟင်းစပ်အတိုင်း ချက်ကြမယ်”

“ဟို... မမက စီစဉ်ပေးရုံပါ။ ကျွန်မတို့ လုပ်ပါ့မယ်။ တော်ကြာ အစ်ကိုဇွဲသားက စိတ်ဆိုးနေလိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူ့... ဘယ်က အစ်ကိုလေးလဲ”

လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပေမယ့် မြပုန်းညက် ထပ်မေးသည့်အခါ ဇက်ပူပြီး မေစီ မီးဖိုဘက်သို့ ဝင်ပြေးတော့သည်။ သူများမပြောချင်သေးတာကို မမေးဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီး မြပုန်းညက် မီးဖိုထဲမှာ မေစီအကူအညီနှင့် ချက်ပြုတ်နေလိုက်သည်။

မကြာမီ ဂွမ်းပုံ မီးဖိုထဲဝင်လာသဖြင့် အိမ်သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရန် စီစဉ်ညွှန်ကြားလိုက်ပြီး သူမကတော့ လိုအပ်တာမှန်သမျှ လျှောက်လုပ်နေလိုက်သည်။

ဘဏ္ဍာစိုးဆိုပေမယ့် မြပုန်းညက်ပါ ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်နေသည်မို့ မေစီနှင့်ဂွမ်းပုံကလည်း ကျေနပ်နေလေသည်။ အလုပ်သမားတစ်ယောက် တိုးလာသလိုမဟုတ်ပါလား။

နေ့လယ်စာအဖြစ် အန်တီတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ

စားပြီး အန်ကယ်နှင့်ကလေးအတွက် ဒရိုင်ဘာက ထမင်းချိုင့် သွားပို့ပေးရသည်။

“ဒီနေ့ ထမင်းစားလို့ကောင်းလိုက်တာကွယ်၊ သမီးကိုယ် တိုင်ချက်တာလား”

အဆင့်အတန်းမခွဲခြားဘဲ ဖော်ဖော်ရွေရွေရှိသည့် သူဌေး ကတော်ကြီး အန်တီမေဖြူဖြူကို မြပုန်းညက် ချစ်ခင်လေးစားစိ သည်။ အန်တီ ထမင်းစားတာကိုစောင့်ပြီး လုပ်ကိုင်ပေးနေမိစဉ် အန်တီက သူမကို အကူအညီတစ်ခုတောင်းလေ၏။

“သမီးဟာ အင်္ဂလိပ်စာနဲ့ကျောင်းပြီးထားတာနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ”

“ကျွန်တဲသင်္ချာတွေဘာတွေရော ကျွမ်းကျင်ရဲ့လား”

“ရှင်”

“ဒီလိုပါသမီးရယ်၊ အန်တီသမီးလေးခမြာ ကျူရှင်ပေါင် စုံ ထွောက်တက်၊ ဝိုင်းတွေလျှောက်တက်ရတာ သနားလို့မ ငါးစာနီးလောက်တော့ သမီးပြနိုင်မယ်မဟုတ်လား”

မြပုန်းညက် တွေဝေစဉ်းစားနေမိသည်မှာ ဒီကလေးတို ဘယ်အချိန် စာပြပေးရမလဲလို့ပါ။

“လစာလည်း ထပ်ပေးမှာပါကွယ်၊ အန်တီသမီးလေး အိမ်မကပ်ရဘဲ ကျောင်းတွေလျှောက်တက်နေရတော့ သားအမိ တွေ့ဆုံချိန် အရမ်းကိုနည်းနေလို့ပါ။ ခုတလော သမီးက အန်တီ ကို အရမ်းစိမ်းနေသလိုပဲ။ ညဘက်ကျတော့လည်း အန်တီက ဆေးတွေသောက်ပြီး အိပ်နေရပြန်တော့ ကလေးက သပ်သပ်၊ အန်တီက သပ်သပ်ဖြစ်နေရတယ်”

ဪ... သူတို့သားအမိအဖြစ်ကလည်း ကိစ္စရာချောင်း ခြားသလိုပါပဲလား။ ပြောရင်းမှ ဒေါ်မေဖြူမျက်ရည်တွေ စီးကျ လာသည်မို့ မြပုန်းညက် ရင်ထဲနှင့်သွားမိသည်။

“ပြတာက ပြပေးနိုင်ပါတယ် အန်တီရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ က အိမ်အလုပ်တွေ လုပ်နေရတော့”

“ဪ... ဒါကတော့ သမီးက အန်တီသမီးလေးကို ညဘက်မှ စာပြပေးပေါ့ကွယ်။ စာလည်းပြ စာလည်းကျက်ပေး ဂိုက်လုပ်ပေးပါ။ ဒါဆို အန်တီတို့သားအမိ မနက်ပိုင်းနဲ့ ညနေ ပိုင်းမှာ အတူတူနေရမှာပေါ့။ ကူညီပါသမီးရယ်၊ အန်တီသမီးလေး ကို စာပြပေးမယ့်အတွက်လည်း တစ်လကို တစ်သိန်းထပ်ပေးပါ မယ်”

“ရှင်၊”

အလုပ်နှစ်မျိုးအတွက် လစာနှစ်သိန်းတောင် ရမည်ဆိုသဖြင့် မြပုန်းညက် အံ့အားသင့်နေရာ ဒေါ်မေဖြူက ပို၍ဖိအားပေးလေ၏။

“လုပ်ပေးပါ သမီးရယ်၊ အန်တိုသမီးအတွက် အားလုံးအဆင်ပြေစေရပါမယ်။ သမီးအိမ်ကိုပြောပြီး မနက်ဖြန်ကစ ဒီကိုပြောင်းလာခဲ့ပါနော်”

“ကျွန်မ အဒေါ်နဲ့မောင်လေးကို ပြန်တိုင်ပင်လိုက်ပါဦးမယ်ရှင်။ သူတို့ခွင့်ပြုရင်တော့ မနက်ဖြန် အဝတ်အစားတွေ ယူလာခဲ့ပါမယ်။ တစ်ပတ်တစ်ရက်တော့ အိမ်ပြန်ခွင့်ပေးမယ်မဟုတ်လား”

“ပေးရမှာပေါ့ကွယ်၊ တစ်ပတ်ကို တနင်္ဂနွေတစ်ရက်တော့ အိမ်ပြန်ပါ။ အန်တိုသားလည်း...”

စကားကို တစ်ဝက်နှင့်ရပ်သွားသဖြင့် မြပုန်းညက် မျက်မှောင်တွန့်သွားရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြောင်းကို လျှို့ဝှက်ချင်နေတာလဲ။

“အန်တိုမှာ သားရှိတယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ စာပြတဲ့

အလုပ်ကို လက်မခံပါဘူး။ ဒီဘဏ္ဍာစိုးအလုပ်ကိုပဲ မနက်လာညနေပြန် လုပ်ပါတော့မယ်”

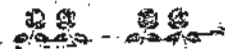
သည်တော့လည်း ဒေါ်မေဖြူအသွင်က ပြာပြာသလဲ။

“သားက ဒီအိမ်မှာ အမြဲနေပါဘူးကွယ်။ တစ်ပတ်မှာ တစ်ရက်နှစ်ရက်ပဲ လာနေတာပါ။ သားက အန်တိုတူလေ၊ အန်တိုတို့မှာ သားသမီးမရှိလို့ တူကိုမွေးစားထားတာပါ။ သူက ဟိုဘက်မိဘအိမ်မှာလည်း နေတယ်၊ အန်တိုဆီကိုလည်း လာနေတယ်၊ အန်တိုနေမကောင်းရင် ပြုရတယ်။ အိမ်မှာလိုအပ်တာမှန်သမျှ စီစဉ်ပေးတယ်။ သိပ်အားကိုးရတဲ့သားပါ”

“ကျွန်မကို သူအလုပ်ခန့်တာလား”

ဒေါ်မေဖြူ ဘာမှမပြောတော့ဘဲ မြပုန်းညက်ကို ငေးကြည့်နေလျှင် သူမ လူကြီးသူမ အနေခက်အောင် ချောင်မပိတ်လိုတော့ပေ။ လုပ်စရာရှိသည်များကိုသာ လုပ်ကိုင်နေလိုက်သည်။

သူဟာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ်လေ။ တစ်လကို နှစ်သိန်းဆိုတဲ့ဝင်ငွေဟာ မက်မောစရာ။ ကိုယ့်အဒေါ်နှင့် မောင်လေးကို နားလည်လက်ခံအောင် ပြောဖို့ပဲ မြပုန်းညက် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

အခန်း (၁၂)

မနက်က ပြောင်းလာခဲ့ပြီမို့ သည်ညကစပြီး မြပုန်းညက်
ကလေးကိုစာပြရပေမည်။ ဒေါ်မေဖြူဖြူမှာ မကျန်းမာသူမို့ အောက်
ထပ်တွင်နေပြီး သူ့ခင်ပွန်းကလည်း အောက်ထပ်မှာပင် နေ၏။

အပေါ်ထပ်မှာ ကလေးနှင့်မြပုန်းညက်တို့ တစ်ယောက်
တစ်ခန်း နေရသည်။ ကလေးအမည်က ဘောဘီ။ ကျောင်းနာ
မည်က မေထက်အောင်။ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် လောကကို အလိုမကျ
သည့်ရုပ်ကလေးက ဂျစ်ကန်ကန်။

“ဘောဘီက သနားစရာပါသမီးရယ်၊ ငယ်ငယ်က အပြင်း
ဖျားပြီး မှတ်ဉာဏ်တွေ ချို့ယွင်းသွားတော့ ဉာဏ်လည်း နည်းနည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထိုင်သွားတယ်။ မေ့တတ်တယ်။ အဲဒီမတိုင်ခင်ကတော့ အတန်း
ထဲမှာ အမြဲ ပထမရတယ်”

“ခုကျ မရတော့ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဝမ်းတူတန်းတော့ ဝင်ပါတယ်”

“ဒီလောက်ဆိုလည်း မဆိုးပါဘူး၊ ကလေးစိတ်ချမ်းသာ
အောင် ထားလိုက်ရင် မှတ်ဉာဏ်တွေ ပြန်ကောင်းချင်ကောင်း
လာမှာပါ”

“အေးကွယ်၊ ပြပန်းညက်ကိုပဲ အားကိုးပါတယ်”

အသားဖြူဖြူ ရုပ်ချောချောလေးနှင့် အရပ်ကလေး ရှည်
တောက်တောက်။ ဘောဘို့ပုံစံက ချစ်စရာလေးပါ။ ပြပန်းညက်က
တော့ ကိုယ့်ညီမလေး မြသရဇီ၏အရွယ်မို့ ချစ်နေမိသည်။

ညစာစားပြီးသည်နှင့် သူမတို့နှစ်ယောက် အပေါ်ထပ်
သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ဘောဘို့အရပ်က ပြပန်းညက်၏ပန်းကို
ပင် ကျော်နေ၏။ ဆောင်းရာသီမို့ ဆွယ်တာအဝါလေးနှင့် ခေါင်း
စွပ်အဝါလေး ဝတ်ထားသည့်ဘောဘို့အသွင်က ဝက်ဝံလေးလို။

ပြပန်းညက်ကတော့ ဆွယ်တာအနီရဲလေး ဝတ်ထား၏။
သူမမှာရှိတာလည်း ဒီတစ်ထည်ပါပဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြပန်းညက်နှင့် ဝေဟင်ဟာ ကိုယ့်ညီမအရွယ်လေးတွေ
နှင့် ကိုယ့်ညီမလေးလားလို့ စိတ်ဝင်စားမြဲမို့ ဘောဘို့ကို သူမက
ဆွေသေချာချာခိုးကြည့်မိသည်။ သို့သော် သူမငွေသမီးလေးဟာ
ဆယ်လိုလုပ်ပြီး ကိုယ့်ညီမလေးဖြစ်လာမလဲ။

“ကဲ... ဘောဘို့၊ မမတို့ စာသင်ကြရအောင်”

“အိမ်စာအောင်လုပ်မယ်၊ မမက ဘောဘို့မသိတာတွေ
နားမလည်တာတွေ ရှင်းပြ”

“အေးပါကွယ်၊ စာလည်း ကူကျက်ပေးမယ်နော်”

“နေပါဦး၊ မမက ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်ရဲ့နဲ့ သူများအိမ်
မှာ ဘာဖြစ်လို့ ထမင်းချက်ရတာလဲ။ ဘောဘို့သာဆို မချက်ဘူး”

ကလေးက မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် စတင်ပြီး တိုက်ခိုက်လျှင်
ပြပန်းညက် စိတ်ရှည်သောအပြုံးနှင့် ချောရသည်။

“မမချက်တာတွေ စားမကောင်းလို့လားကွယ်”

“ကောင်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘွဲ့ကို နှမော့စရာကြီး။
ဒီအလုပ်ကြီးက အောက်ပါတယ်”

“ဒါ အခိုက်အတံ့လေး လုပ်တာပဲကွယ်၊ မမလျှောက်
ထားတဲ့ အနီးရအလုပ်တစ်ခုခုရရင် ထွက်မှာ။ ဘာလဲ၊ ဘောဘို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

က ထမင်းချက်တစ်ယောက်သင်မယ့်စာကို မသင်ချင်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ မမသင်တာ အဆင်ပြေမပြေ သင်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်လေ”

“ကြည့်ပါကွယ်... ကြည့်ပါ”

စကားကြီးစကားကျယ်တွေ ပြောနေပေမယ့် ဒါဟာ ဘောဘီရဲ့အသိဉာဏ်ကို ပြတာပဲမဟုတ်လား။ ပြပန်းညက် ဘောဘီကို အိမ်စာတွေကူလုပ်ရင်း စာတွေရှင်းပြနေရသည်။ ဘောဘီမျက်နှာ လေးကလည်း တဖြည်းဖြည်းကြည်လင်လာပါ၏။

“မဆိုးဘူး၊ မမ စာရှင်းပြတာ နားလည်လွယ်တယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်းကို စပယ်ရှယ်သင်တဲ့အတွက် ပိုပြီး ထိရောက်တယ်။ ဘောဘီက ဒီလိုဖြစ်ချင်တာကြာပြီ။ မေမေစီစဉ် ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ရမယ်”

အားရဝမ်းသာနှင့် နှစ်ယောက်သား စာတွေ ကျက်နေ ခိုက် သူမတို့အခန်းထဲသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့သည်။ သူမ၏ ကျောဘက်မှ ဝင်လာသူအား...

“ဟာ! ကိုကိုကြီး”

ဘောဘီက ဝမ်းသာအားရနှုတ်ဆက်သဖြင့် ပြပန်းညက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ထည့်ကြည့်ရသည်။ သူ... သူရိန်ဘုန်းဆက်။

“ဪ... ပြပန်းညက်ပါလား၊ နေရတာ အဆင်ပြေ ခဲ့လား”

ဒေါ်မေဖြူဖြူ၏တူဆိုတာ သူကိုး။ ဘောဘီကတော့ သူ့ ကို တော်တော်ချစ်ပုံရလေ၏။ အနားသို့ပြေးသွားပြီး ပါလာသည့် မှုန်ထုပ်များကို ဆွဲယူနေသည်။

“ကိုကိုကြီး၊ ဒီတစ်ခါ အိမ်မှာကြာကြာနေနော်။ ဘောဘီ လပတ်ဖြေရတော့မှာ။ မမနဲ့ကိုကိုကြီးနဲ့ နှစ်ယောက် ညှပ်သင်ပေး ပေါ့”

“စိတ်ချ... နေမှာ၊ ကိုကိုကြီး အမေနဲ့စိတ်ဆိုးပြီး ဆင်း လာတာ”

“ဝေး... ဟေးဟေး... ပျော်လိုက်တာ၊ ဘောဘီပျော် လိုက်တာ။ မွေ့မေ့ကိုပြေးပြောဦးမယ်”

“ကိုကို ဝင်ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ ညီမလေးရဲ့။ ကဲ! စာကျက် စာကျက်၊ ကိုကို ကိုယ့်အခန်းကိုယ် သွားကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

စောစောက ဂျစ်ကန်ကန်ရှုပ်လေးပျောက်ပြီး ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်ရှုပ်လေးနှင့် ဘောဘီစာကျက်နေပေမယ့် ပြပန်းညက် စိတ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ညစ်သွားသည်။ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ ရိုးမှရိုးသားရဲ့လား။ ငါ
အလုပ်ရတာတောင် သူ့အကြံအစည်တွေများ ပါနေမလား။

‘သားပြောထားတာ မဝိဘူး’ ဆိုသည့် အန်တီစကားကို
ထောက်ခြင်းအားဖြင့် သူမ ဒီမှာအလုပ်ရတာပင် သူ့ပယောဂ
ကင်းမှာမဟုတ်။

ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ အင်းလေ၊ မီးစင်ကြည့်ကရတော့
မှာပဲ၏။ သူဟာ လူဆိုးကြီးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။

ညကိုးနာရီတိုးသည့်အခါ မုန့်စားချိန် ဆယ်မိနစ်ပေး
တော့ ဘောဘီက သူ့အစ်ကို၏အခန်းသို့ပြေး၏။

“ကိုကို၊ လာ... ဘောဘီနဲ့ဂိမ်းဆော့ရအောင်”

“ဆယ်မိနစ်ပဲ ပေးတာလေ ညီမလေးရဲ့။ ဂိမ်းဆော့ရုံ
အချိန်ဘယ်ရမလဲ။ ကျောင်းပိတ်ရက်မှပဲ ကစားပေးမယ်နော်
ကဲ... လာ၊ ဆရာမစားပွဲမှာပဲ မုန့်စားကြရအောင်။ ကိုကိုဝယ်
လာတဲ့မုန့်တွေ အတူစားကြမယ်”

သူညီမကို ချောလာပြီး မြပန်းညက်ရှိရာ စာကြည့်
စားပွဲသို့ ခေါ်လာ၏။ စားပွဲမှာ သုံးယောက်သား ဝိုင်းထိုင်ကြပြီး
မုန့်တွေစားကြရင်း သူ့ရိန်ဘုန်းဆက် သူ့အကြောင်းကို မြပန်းညက်

အား ပြောပြသည်။

“ကိုယ့်မေမေက ကိုယ့်ကို သူ့မိတ်ဆွေသမီးနဲ့ သဘော
တူတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက ဂျပန်ပြန်လေ။ ဂျပန်မှာ မိဘတွေနဲ့အတူ
ဆယ်နှစ်လောက်နေလာခဲ့တယ်။ ဟိုမှာ ဘယ်လိုနေခဲ့တယ်တော့
သိဘူး။ ဒီမှာတော့ပဲ အရက်အမြဲသောက်တယ်။ ပါတီတက်
တယ်။ နိုက်ကလပ်တက်တယ်။ မေမေကတော့ အိမ်ထောင်ကျ
သွားရင် ဒီအကျင့်တွေ အကုန်ပြတ်သွားမယ်လို့ ထင်နေတယ်။
ကိုယ်ကတော့ မထင်ဘူး။ ဒီနေ့ မေမေနဲ့စကားများပြီး ကိုယ်
အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာ”

သူ့စကားတွေကို မြပန်းညက် မကြားသလိုလုပ်နေလိုက်
သည်။ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုင်တာမှတ်လို့။

“ကိုယ်ကတော့ ရှေးဆန်တယ်ပဲပြောပြော၊ မိန်းကလေး
ပီသပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့တာကိုပဲ သဘောကျတယ်။ ပုန်းညက်
ဘွဲ့ရတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ကိုယ့်လောက်ဝမ်းသာတာ ဒီ
ကမ္ဘာမှာရှိမယ်ထင်ဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ မြပန်းညက်ကို ကိုယ်က စာများတတ်

၁၃၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ပါမလားလို့ စိုးရိမ်နေမိတာ။ ခုလို ဘွဲ့ရပညာတတ်တစ်ယောက် မှန်း သိလိုက်ရတော့ အရမ်းဝမ်းသာမိတာပါ။

မြပန်းညက် သူ့စကားများကို ခပ်တည်တည်ပင် နားထောင်နေလိုက်ပြီး နာရီလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“ဆယ်မိနစ်ပြည့်ပြီ၊ ဘောဘီ၊ စာဆက်ကျက်ရအောင် ဆယ်နာရီထိတော့ ကျက်သင့်တယ်”

“ကိုကိုကြီး၊ ဘောဘီအနားမှာ ထိုင်စောင့်။ ဘောဘီထိုင်ရင် လှမ်းရိုက်၊ ဖြည်းဖြည်းရိုက်”

“အိုကေ”

သူရိန်တုန်းဆက် ဘောဘီကိုကျွေးဖူးတင်စွာ ကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့စားပွဲမှာ မျက်နှာပြောင်ပြောင်နှင့် ထိုင်စောင့်ပေးလိုက်၏။ စကားပါပန်းကုံးလေးနှင့် မြပန်းညက်ကို တိတ်တခိုးကြည့်ရင်း ပုဗ္ဗားသူလေး၏အရည်အချင်းတွေကို သူ့ အမှတ်တွေထဲ နေမိပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၃)

“ဒီနေ့ ဈေးဝယ်ရမယ်၊ သား... မြပန်းညက်ကို ဈေးထိုက်ပို့လိုက်ပါ။ ဆွဲခြင်းလည်း ကူဆွဲပေး၊ ဖြစ်လား”

“ဟား... သိပ်ဖြစ်တာပေါ့ မာမီရဲ့။ သားက အလုပ်မရှိလို့ ပျင်းနေတာ”

“သားအလုပ်တွေ ပစ်ထားခဲ့လို့ ဖြစ်ရဲ့လား”

“ဖေဖေရှိသားပဲ၊ မာမီမစိုးရိမ်ပါနဲ့။ သားက မရှိလည်း ဖြစ် ရှိလည်းဖြစ်တဲ့လူ။ မရှိမဖြစ်မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးပါတယ်တော်။ တော်ကြာ မေသူက မာမီကို အပြစ်တွေတင်နေပါဦးမယ်။ လူမိုက်အားပေးတယ်ဆိုပြီး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူရိန်အမေ ဒေါ်မေသူက ဒေါ်မေဖြူ၏ညီမ။ သူရိန်က ဟိုတက်မိဘနှစ်ပါးကို ဖေဖေနှင့်မေမေလို့ခေါ်ပြီး ဒီဘက်က အဒေါ် နှင့်ဦးလေးကို ဒက်ဒီ မာမီလို့ခေါ်ခဲ့သည်မှာ ငယ်ငယ်တည်းက။

“သား၊ မာမီကိုအကြောင်းစုံရှင်းပြခဲ့ပြီးပြီပဲဗျာ။ မာမီပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဒီလို ခေတ်လွန်နေတဲ့ အရက်စွဲနေတဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်နဲ့ ကိုယ့်သားလေးကို ပေးစားမှာလားဗျာ”

“မပေးစားပါဘူးတော်၊ မာမီ အဲဒီကလေးမကို မြင်ဖူး သားပဲ။ ပုံစံကတော့ လန်တွက်နေတာလေ။ မေသူနယ်... ဘယ် လိုလုပ်ပြီး မျက်စိကျနေရပါလိမ့်”

“ဖျိုမေတို့က ချမ်းတော့ချမ်းသာတယ် မာမီ။ မေမေက ပစ္စည်းမက်တာဖြစ်မယ်”

“အလိုတော်၊ သားကလည်း ဆင်းရဲနေလို့လား။ မိဘ အမွေရော မာမီတို့အမွေတွေပါ သားပဲရမယ့်ဥစ္စာ။ ဖျိုမေထက် တော့ ဘယ်နှိမ့်မလဲ”

“ညီမလေးကိုရော မာမီ”

“ညီမလေးက ကလေးပဲ၊ သားက စောင့်ရှောက်ပေါ့။ ဥမကွဲသိုက်မပျက်နဲ့ အတူတူနေကြပေါ့ကွယ်။ သားကို မာမီယုံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိတယ်။ ကဲ... ဈေးသွားဝယ်ကြ၊ ဒီမှာဝယ်ရမယ့်စာရင်းနဲ့ငွေ”

နံနက်စာစားအပြီး ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မြပုန်းညက်ကို ဒေါ်မေဖြူ တာဝန်ပေးတော့ သူရိန်ဘုန်းဆက် ကားဆီကိုသွား နှင့်သည်။ ကားတံခါးကိုအသင့်ဖွင့်ပြီး မြပုန်းညက်ကိုစောင့်နေရင်း သူမဆင်းအလာကို စောင့်ကြည့်နေမိသည်။

တော်တော်နူးညံ့သိမ်မွေ့တဲ့ မိန်းကလေးပါပဲ။ အသား အရေက ဖြူစင်ဝင်းပဲပြီး မျက်နှာလေးကလည်း ထင်လင်းကြည် စင်လျက်။ မျက်နှာလှလှလေးမှာ မျက်တောင်ကော့ကော့၊ နှာတံ လေးလှပုံနှင့် မျက်ဝန်းလေးများ ရွှန်းလွဲလှပနေပုံက ပန်းချီရေး လို့တောင် ရမည်မထင်။

ဒါဟာ သဘာဝအလှတွေပါပဲ။ သူ့မြင်သည်။ သနပ်ခါး ရေကနဲလေးနှင့်ပင် ပြစ်မျိုးမဲ့မထင်သည့်ကောင်မလေး။ ကိုယ်ဟန် ကလည်း ငါးပေခွဲလောက်ရှိမည့်အရပ်နှင့် အချိုးညီညီ၊ ကြည့်လေ လှလေ။

မိန်းကလေးပီပီသသရှိပြီး နူးညံ့မှုက ပေါ်လွင်လို့။ ပျော့ အိသည့်ဝတ်စုံပန်းနုရောင်လေးနှင့် ဆံပင်ကို အရင်းမှစည်းထား လိုက်ပုံကပင် ကြည့်လို့မဝချင်စရာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူဖွင့်ပေးသည့်အတိုင်း ဝင်ထိုင်ပြီး သူမက စာရင်းစာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်နေ၏။ သူ့ရိန်ဘုန်းဆက် ကားကိုဖြည်းညင်းစွာ မောင်းထွက်လိုက်ရင်း စောစောက တင်ကြိုဝယ်ထားသည့် စကားဝါပန်းများကို ပေးလိုက်သည်။ သူမအသွင်က ဝမ်းသာအားရ။

“ဟင်! ကိုသူရိန် ဘယ်ကရတာလဲ”

“ပန်းတွေမြင်လို့ ဝယ်လိုက်တာပါ၊ ပန်လေ”

“အိမ်ကျမှ သိပြီးပန်မယ်။ အိမ်မှာတော့ စကားဝါပန်းပင်ရှိတယ်။ ဒီရောက်မှ မပန်ရတော့တာ”

သူ့ကိုစိတ်နာနေသည်မို့ စကားမပြောဘဲ ရှောင်နေမိရာမှ စကားဝါပန်းတွေကြောင့် ပြောမိရ၏။ မြပန်းညက် စိတ်ကိုပြန်တင်းပြီး စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

မကျေနပ်ပါဘူး။ အပြောတွေ ရှုန်းရှုန်းဝေနေပေမယ့် သူဟာ အပြောတခြား၊ အလုပ်တခြား။ ပြီးတော့ စေ့စပ်ထားသူလည်း ရှိသူ။ ကိုယ့်မှာ လက်ထပ်ရမည့်သူ သေချာပေါက်ရှိပြီးပါလျက် သူမကို ချစ်သလိုခင်သလို လာလုပ်နေသည်။

ယောက်ျားတွေဟာ ဒီလိုပဲလား...

ကွယ်ရင်မေ့ တွေ့မှသေအောင်လွမ်းတာလား...

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူမ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာလိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ သူကတော့ ကားမောင်းရင်း မြပန်းညက်ကို စကားတွေပြောနေ၏။

“မင်းကိုကားနဲ့လိုက်ပို့ပြီး နောက်နေ့ ဖေဖေခိုင်းလို့ နေပြည်တော်သွားရတာပဲ။ ဟိုမှာ ကိစ္စတွေရှိတာနဲ့ သုံးရက်လောက်ကြာသွားတယ်။ ပြန်ရောက်တော့လည်း ကုမ္ပဏီခွဲတစ်ခု ထပ်လုပ်ဖို့အတွက် အလုပ်တွေရှုပ်နေတာမို့ မင်းဆီမလာဖြစ်ဘူး”

“နောက် လျှောက်လွှာတွေအထဲမှာ မင်းလျှောက်လွှာတို့ တွေ့လိုက်ရပြီး ဘွဲ့ရတယ်ဆိုတာသိလိုက်ရတော့ ကိုယ် တော်တော်အားရှိသွားတယ်။ ဘဝမှာ ပညာအရည်အချင်းကလည်း အရေးပါတာပဲလေ။ IQ ချင်းမျှမှ အဆင်ပြေမှာမဟုတ်လား”

ဘာတွေလဲ။ သူ့မှာ လက်ထပ်ရမည့်ခိုင်းကလေးရှိလျက် နဲ့ ဒီလိုတွေပြောတာ မတရားပါဘူး။ မြပန်းညက် သူ့စကားတွေကို အေးစက်စွာ နားထောင်နေရသည်။

“ဒါနဲ့ ကိုယ့်မန်နေဂျာ ဦးအောင်မြင့်ကို တာဝန်ပေးလိုက်ရတယ်။ မာမိတို့အိမ်မှာ ဘဏ္ဍာစိုးလုပ်ဖို့”

“ဘော့ကိုစာသင်ပေးဖို့ကတော့ မာမိအစီအစဉ်ပါ။ ဘာ

ပဲဖြစ်ဖြစ် မြပုန်းညက်လည်း အဆင်ပြေသွားတာပေါ့နော်။ လိုအပ်တဲ့အကူအညီရှိရင် ပြောနော်”

မြပုန်းညက် ကားအပြင်ဘက်ကို ငေးကြည့်ပြီး သူ့စကားတွေကို မတုန်ပြန်ခဲ့။ သည်လိုနှင့် ဈေးသို့ရောက်တော့ သူက ကားတံခါးတွေပိတ်၊ လော့ခ်ချပြီး မြပုန်းညက်နောက်သို့ ခြင်းကိုင် အထုပ်ကိုင်ဖို့ လိုက်၏။

သူမ သူ့ကိုမတွဲလိုပေမယ့် လူတွေရှုပ်နေသောဈေးထဲမှာ သူကတော့ မြပုန်းညက်နှင့် ထပ်ချပ်မကွာ ဖဝါးခြေထပ်လိုက်သည်။ သူမမြန်လျှင် သူမြန်၊ သူမနှေးလျှင် သူနှေး။ နောက်ဆုံး သူ့ကိုလက်မြှောက်လိုက်ရပြီး မြပုန်းညက် ဈေးဝယ်ရတော့သည်။

ဒေါ်မေဖြူ ညွှန်ကြားလိုက်သည့်ဆိုင်မှာ ကုန်ခြောက်အားလုံးဝယ်လိုရပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် အသားငါးတွေသာ ဈေးထဲမှာ ဝယ်ရသည်။

မြပုန်းညက်မှာ ဈေးဝယ်တတ်သူပို့ အချိန်ကုန်သက်သာငွေကုန်သက်သာပြီး အလေးချိန်ပြည့်အောင်လည်း စီစဉ်ဝယ်ခြင်းတတ်ပါသည်။

အားလုံး တစ်နာရီခွဲလောက်ပဲ ကြာပြီး နှစ်ယောက်သား

ရွှေပဒေသာစာပေ

အထုပ်အပိုးတွေနှင့် ဈေးထဲမှပြန်ထွက်လာကြစဉ်၊ ခေတ်ရှေ့ပြေးသည့် မိန်းမချောလေးတစ်ယောက် သူရိန်ဘုန်းဆက်ထံသို့ အပြေးရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ! ကိုကို ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ၊ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒါ အိမ်ကအလုပ်သမားတွေကို ခိုင်းရမယ့်အလုပ်တွေ။ ကဲ၊ ပြော၊ ကိုကို ဘာလို့အိမ်ကထွက်ပြေးရတာလဲ။ ဘာမှဆင်ခြေမတက်နဲ့တော့ကွာ၊ ပျိုကို အိမ်လိုက်ပို့ပေး၊ မနက်က အန်တီ ဖုန်းဆက်ထားလို့ ကိုကို ဝရမ်းပြေးလုပ်နေတာ သိပြီ”

သူရိန်ဘုန်းဆက်ကို ခါးဖက်လိုက် လက်မောင်းဆွဲလိုက်နှင့် ကောင်မလေးဟာ ဖယောင်းရုပ်လို လှပပါ၏။ ဖွေးဆွတ်ဖြူနသော အသားတွေက တော်တော်များများပေါ်နေ၏။

စကတ်က ဒူးအထက် ပေါင်လယ်လောက်၊ အပေါ်အင်္ကျီက ရင်ပြတ်အင်္ကျီ၊ အပေါ်ကထပ်ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီလေးကလည်း တိုနဲ့နဲ့၊ ကြည့်ရတာ လူနှင့်မတူဘဲ အရုပ်နှင့်တူနေသလို။ ချောတာတော့ တော်တော်ချောတာပဲ။ ဒါ သူနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့။

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး ပျိုမေ၊ ကိုယ် မေမေ့ကိုပြောပြီးသား

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပါ။ ကိုယ်ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မေမေသိပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒီမှာ မာမိဈေးဝယ်ခိုင်းထားတာ။ ပျိုမေ ဒီကိုဘာလာလုပ်တာလဲ၊ လာတဲ့အတိုင်း ပြန်လေ”

“မပြန်ဘူး၊ ဒီကို သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လာတာ၊ ကိုကိုကို တွေ့နေမှပဲ၊ သူတို့နဲ့ပြန်စရာလား။ ကိုကိုနဲ့ပဲ ပြန်မှာပေါ့။ သူက ဘယ်သူလဲ၊ ပုံစံက တိုက်ဂေါ်ကြီး”

မြပန်းညွှန်းကို ခြောင်ပင် ဝေဖန်တိုက်ခိုက်ပုံက သူ့ဌေး သမီးမို့ မည်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့်ပုံ။

“ဒါ မာမို့... အဲ... ဒက်ဒီတူမလေး”

မြပန်းညွှန်းကို အလုပ်သမားလို့မပြောရက်သည်မို့ သူ ရိန်ဘုန်းဆက် ညာလိုက်လျှင် ပျိုမေက မဲ့လိုက်သည်။

“လုံးဝယုတ္တိမရှိဘူး၊ သူ့ရဲ့နေရာမှာလည်း ကိုကိုမနေ ရဘူး။ ဒါပဲ။ ကဲ... သူ့ကို တက္ကစီနဲ့ပြန်ခိုင်းလိုက်မယ်။ ကိုကို က ပျိုမေ့ကို လိုက်ပို့ပေး”

လျင်မြန်ဖျတ်လတ်စွာပင် တက္ကစီတစ်စီးတားပြီး မြပန်း ညွှန်းကို အိမ်ပြန်ပို့ဖို့ စီစဉ်သည်။ နောက် သူမက သူရိန်ဘုန်း ဆက်၏ကားထဲသို့ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ တော်တော်ခွတ်တရွတ်

နိုင်တဲ့ကောင်မလေးပဲ။ သူရိန်ဘုန်းဆက် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့ချေ။

ပျိုမေ့ကိုလည်း ဂရုမစိုက်လို့မရ၊ မြပန်းညွှန်း အထင် လွဲမှာကိုလည်း စိုးရိမ်၊ နှစ်ယောက်ကြားမှာ သူရိန် ဗျာများနေရ ပါသည်။

“လာလေ ကိုကို၊ ပျိုမေ့ကို လိုက်ပို့ပေး။ ပြီးမှ ကိုကို သွားချင်တဲ့နေရာ သွား”

ခေါင်းထုတ်ပြီး ခေါ်နေသဖြင့် သူရိန် ချော့မော့လိုက်ရ သည်။

“သူက ဘယ်မှရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ တက္ကစီသမား နဲ့ စိတ်မချဘူး။ ပျိုမေ တို့ကားကိုယူသွားလိုက်”

ပြောပြီး ပျိုမေ ကြောင်နေဆဲ၊ သူရိန် ထွက်တော့မည့် တက္ကစီပေါ်သို့ အပြေးတက်လိုက်သည်။ ဒါ မြပန်းညွှန်းဘက်သို့ အလေးပေးလိုက်တာပေါ့လေ။ သူမကတော့ သူ့ကိုပင်လှည့်၍ မကြည့်။ တစ်ဖက်သို့လှည့်နေပြီး အပြင်ဘက်ကိုသာ သဲကြီးမဲ ကြီးကြည့်နေသည်။

သည်စဉ် သူရိန်ဖုန်း အသံမြည်လာသည်။ ပျိုမေ့ထံမှ

မကျေမချမ်းသည့်အသံတွေ ဆက်တိုက်ဝင်လာသည်။

“ကိုကို ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ အဲဒီကောင်မက ကိုကိုရည်းစားလား။ ကိုယ်လက်ထပ်ရမယ့် သတို့သမီးလောင်းထက် ပဲ သူက အရေးပါနေသလား။ ပြော... ကိုကို၊ ပျိုမေ ကျေနပ်အောင်ပြော။ အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်တိုင်ရမလား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ပျိုမေရာ၊ ဗာမီက သူ့ကိုစိတ်မချလို့ ကိုယ့်ကိုထည့်လိုက်တာလေ။ ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိလို့ပါ။ မေမေ့ကိုတော့ သွားမတိုင်ပါနဲ့။ ကိုကို အိမ်မှာနားပူလွန်းလို့ ဗာမီဆီမှာ သွားပြီး ဆောင်းခိုတာ”

“ဘယ်နှရက် နေမှာလဲ၊ ပြော... အကြာကြီးခွင့်မပြုနိုင်ဘူးနော်။ တော်ကြာ ဟိုမိန်းမနဲ့ငြိနေဦးမယ်”

“ပျိုမေရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုရင့်ရင့်သီးသီးတွေ ပြောနေတာလဲ။ ဖော်ပြီ၊ ကိုယ်ဖုန်းပိတ်လိုက်မယ်”

ဖုန်းကိုပိတ်ထည့်လိုက်ပြီး သူရိန်ဘုန်းဆက် သက်ပြင်းရှည်ကြီး မှုတ်ထုတ်လိုက်မိသည်။ ပျိုမေနှင့်တော့ မလွယ်။ ဆုတ်လည်းစူး စားလည်းရှူးမယ့် ပဒိုင်းသီးမ။

အင်း... အပျက်အပျက်နဲ့ နှာခေါင်းသွေးထွက်တော့

ဆံနိုင်ဘူး။ ပုန်းညက်ကို သေသေချာချာစည်းရုံးပြီး လက်ထပ် ဖြစ်မယ်။ ငါ့အသည်းနှလုံးကို အကွဲမခံနိုင်ဘူး။

“ပုန်းညက်”

သူမက မျက်ဝန်းလေးတစ်ချက်သာ ရွှေ့လာသည်။ သူလေးကလည်း မကြည်မလင်း။

“ပျိုမေ့ကိုယ်က ဘာမှမဟုတ်ဘူးနော်။ မိဘတွေက သဘောတူထားပေမယ့် ကိုယ်လက်မထပ်နိုင်ဘူး။ ကိုယ်ချစ်တာ ဖုန်းညက်ကိုပါ။ ကိုယ်လက်ထပ်ချင်တာ ပုန်းညက်ပါ”

“အင်း...”

ဘယ်လိုကြီးလဲ၊ ချက်ချင်းပင် ပွဲချင်းပြီး ရည်းစားစကား ပြောနေပါလား။ သူမကို ဘယ်လိုထင်လို့လဲ။

“ကျွန်မ ဘာကိုမှစိတ်မဝင်စားဘူး။ ကျွန်မရှင်ထဲမှာ သောကပရိဒေဝတွေ မငြိမ်းသေးဘူး။ ကိုယ့်မိသားစုအတွက်ပဲ ခေါင်းထဲမှာရှိတယ်။ ဆောရီးပါပဲရှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို ခိုးရိုးသားသားခင်မင်ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်”

စကားကို အပြတ်ပြောလိုက်ပြီး ပြပုန်းညက် မျက်စိမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ကိုလူချောရဲ့ညှို့ငင်ဖြားယောင်းမှုတွေကို မကြား

လိုမမြင်လိုတော့ပါ။ ပျိုမေရဲ့ ရန်လိုတဲ့အကြည့်အပြောတွေကို လည်း အချောင်လက်မခံနိုင်ပါ။

သူရိန်ဘုန်းဆက် သက်ပြင်းချပေမယ့် ရင်ထဲမှာ မရှင်။ အင်းလေ... မြပုန်းညက် တွေးတာလည်းမှန်ပါတယ်။ ငါ့မှာ ဇေ့စပ်ပြီးသားမိန်းမနဲ့။ သူ ဘယ်စဉ်းစားရဲမလဲ။

အိမ်ပြန်ရောက်သည့်အခါ မေစိနုဌမ်းပုံက သူမဝယ်လာသည့်အထုပ်အဖိုးများနှင့်ဆွဲခြင်းကို လာယူသည်။ မီးဖိုထဲမှာ ဖိုးချဲ့နှင့်ရောက်နေသည့်အန်တီမေဖြူက မြပုန်းညက် ဝယ်ခြင်းလာသည့်ပစ္စည်းများကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။ ဒါ မိန်းကလေး ဝီသပြီး အဝယ်အခြွမ်းတော်တာ။ အိမ်ထောင်မှုနိုင်နင်းတာပဲလေ။

“အန်တီဖို့ ရွှေ့ကြည်မှန်နဲ့ ဆန္ဒမကင်းမှန်တွေ ဝယ်လာတယ်”

“အေးပါကွယ်၊ သမီးလုပ်စရာရှိတာတွေလုပ်ပါ။ အန်တီထိုင်ကြည့်နေမယ်နော်။ သမီးအလုပ်လုပ်တာ သပ်ရပ်ပြီးပြန်တော့ ယိမ်းကနေ့သလိုပဲ ကြည့်ကောင်းလို့။ ဟော... သားမျက်နှာကလည်း မကောင်းပါလား။ လမ်းမှာ ဘာတွေဖြစ်လာကြသလဲ။ နောက်ဆုံးမှဝင်လာသည့် သူရိန်အသွင်က ညှိုးနွမ်းလေ”

သဖြင့် အိမ်မေဖြူ ပြာပြာသလဲမေး၏။ သူရိန် အန်တီအနီး ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဈေးအထွက်မှာ ပျိုမေနှင့်တွေ့တယ်မာမီ။ သူက ပိုင်စိုးဝိုင်နင်းနဲ့ ဇွတ်တရွတ်ပဲ။ သားက သူ့ကိုလိုက်ဖို့ရမယ်ဆိုပြီး ကားပေါ်အတင်းတက်။ မှန်းညက်ကိုကျ တက္ကစီနဲ့ပြန်ခိုင်းတယ်”

“အို... ဒီကောင်မလေး တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ပုန်းညက်က သွားနေလာနေကျမှမဟုတ်တာ။ တက္ကစီသမားတွေကလည်း လွယ်တာမဟုတ်ဘူး”

“သားလည်း သူ့ကို ကားပေးလိုက်ပါတယ်။ ဒါတောင် ဇုန်းနဲ့လှမ်းရန်လုပ်သေးတယ်။ သူ့ကိုအရမ်းစိတ်ကုန်တယ် မာမီ။ သူ့ကိုသာ ယူရရင် တစ်သက်လုံး စိတ်ချမ်းသာရမှာမဟုတ်ဘူး။ မေမေ့ကိုလည်း လှမ်းချွန်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကဲပါ သားရယ်၊ မာမီတစ်ယောက်လုံးရှိပါတယ်။ မေသူ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်လို့မရပါဘူး။ ကဲ... လာ မာမီကို ဧည့်ခန်းထဲလိုက်ဖို့။ သားနဲ့တိုင်ပင်ဆွေးနွေးစရာတွေ ရှိတယ်”

အန်တီနှင့်သူရိန်တို့ ဧည့်ခန်းသို့ထွက်ခွာသွားကြစဉ် တိုက်ရှေ့သို့ ကားတစ်စီး ဝင်လာခဲ့ပြန်၏။

၁၄၆ ကြယ်စင်မျိုးစေ

“အန်တီ၊ မေမေက အခုအသစ်ဝင်လာတဲ့အနွေးထည်တွေထဲက အန်တီနဲ့လိုက်မယ့် သုံးထည် ရွေးပေးလိုက်တယ်”

“ဟော! သင်းသင်းတို့ကတော့ လုပ်ပြန်ပြီ။ သူပေးတာတွေ များလွန်းလို့ အန်တီမှာ ဘယ်လိုဝတ်ရမှန်းတောင် မသိဘူးထိုင်ဦး... သား၊ သမီးရေ... ပုန်းညက်၊ ဧည့်သည်ဖို့ ကော်နီနဲ့မှန် စီစဉ်ခဲ့ပါကွယ်”

ကိုယ့်လုပ်လက်စတွေကို ထားခဲ့ပြီး မြပုန်းညက် ဧည့်သည်အတွက် ကော်ဖီနှင့်မှန်ကို ငွေလင်ဗန်းလေးနှင့် ပြင်ဆင်ယူလာခဲ့၏။

“ဟင်! မြပုန်းညက်”

ဧည့်သည်ထံမှ အသံနှင့်အတူ မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်ကြောင့် မြပုန်းညက်လန့်ပြီး ကြည့်မိသည်။

“ကိုဗညားဆွေ”

“ပုန်းညက် ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေတာလဲ။ ကိုယ်တို့ဆီက ပျောက်သွားတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်နေမယ်မှတ်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ သူများအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာလဲ။ ဟာကွာ...”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဗညားဆွေ မကျေမချမ်းဖြစ်နေပုံက မပုံးနိုင်မမိနိုင်။ သူငိုနဲ့ဘုန်းဆက် မျက်ခုံးကြုတ်သွားမိ၏။ ရန်သူတော် ပေါ်လာပါလား။

ဗညားဆွေအသွင်ကလည်း ခေတ်လူငယ်ပီပီ ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်။ မိုက်တီမိုက်ကန်းနှင့် ကောင်မလေးတွေ နှစ်သက်တတ်သည့် တဖောက်ကန်းရှပ်၊ ဂျစ်တီးဂျစ်ကန်ရှပ်။

သူ့လို လူလိမ္မာရုပ်၊ လူကြီးလူကောင်းရုပ်မျိုးမဟုတ်။ သူတို့ဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်ခဲ့ကြလဲ။ ဒေါ်မေဖြူကတော့ ဗညားဆွေကိုရှင်းပြနေ၏။

“အိမ်က အလုပ်သမားမဟုတ်ပါဘူး ဗညားရဲ့။ အန်တီက မကျန်းမာတော့ အိမ်မှာမစီစဉ်နိုင်တာ ကြာပြီလေ။ ဒါကြောင့် ကုမ္ပဏီအတွက် အလုပ်သမားခေါ်ရင်း အိမ်အဝဲခွက်ပါ ဘဏ္ဍာစိုးခေါ်လိုက်တာပေါ့။ လစာ တစ်သိန်းပေးပါတယ်။ နောက် သမီးငယ်အတွက်လည်း စာသင်ပေးလို့ လစာတစ်သိန်း ထပ်ပေးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာအလုပ်ဝင်တယ်ဆိုတာ အောက်ကျတာပဲ။ စတိုးဆိုင်တွေ ခူပါမားကက်တွေ ကုမ္ပဏီတွေမှာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

အလုပ်ဝင်တာက တစ်မျိုးလေ”

ဗညားဆွေ မကျေမချမ်းဖြစ်နေပုံက ပြပုန်းညက်ဟာ သူနှင့်သက်ဆိုင်သည့်နယ်။ သူရိန် မကျေမနပ်ဖြစ်နေ၏။ ပြပုန်းညက်ကတော့ ရှင်းချက်ပင်မထုတ်။ ကော်ဖီနှင့်မှန်ကို ချပေးပြီး သည်နှင့် နောက်ဘက်သို့ပြန်လှည့်သည်။

“ဟာ! နေ့... နေဦးလေ ပုန်းညက်။ ကိုယ် အခုဆို အသစ်ဖွင့်နေပြီ။ ကောင်တာထိုင်ဖို့ ပုန်းညက်ကိုဖိတ်ခေါ်တယ်။ တောင်းဆိုတယ်။ ဒီမှာပေးသလိုပဲ တစ်လနှစ်သိန်းပေးမယ်”

ဗညားဆွေပုံစံက နွားသိုးကြိုးပြတ်၊ နွားငတ်ရေကျေ၊ လူကြီးတွေရှေ့မှာပင် ဖေါ်တင်ကြီးကမ်းလှမ်းနေလျှင် သူရိန်ဘုန်းဆက် မအောင်နိုင်တော့။

“ကိုဗညား။ ခင်ဗျားလုပ်ပုံတွေ မလွန်ဘူးလား။ မရှိသေးဘူးလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ။ သူက ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေမို့ သင့်တော်တဲ့အလုပ်ကို ကမ်းလှမ်းတာပဲ”

“ကာယကံရှင်ရဲ့ဆန္ဒကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးမေးလေဗျာ။ ခင်ဗျားဟာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“ဆောရီးဗျာ၊ ကျွန်တော်စိတ်လောသွားတယ်။ အန်တီ၊ အန်တီတော့နော်။ ပုန်းညက်က မေမေ့ဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးမထားပါ။ နောက်...”

“ခင်ဗျားအမေက ခင်ဗျားနဲ့သဝန်တို့ပြီး ထုတ်ပစ်လိုက်မယ်ဆိုပါတော့”

“ဟင်! ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိသလဲ”

“သိတာပေါ့၊ ဒါနဲ့များ ပြပုန်းညက်ကို ထပ်ခေါ်နေရသေးမယ်။ သူ့ဘာသာ အေးအေးနေပါစေဗျာ။ ကဲ... သွား၊ လုပ်ချာရှိတာ လုပ်တော့ ပုန်းညက်”

သူရိန်ဘုန်းဆက် ပြောလိုက်လျှင် ပြပုန်းညက် မီးဖိုဘက်သို့ လှစ်ခနဲဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဒေါ်မေဖြူကတော့ ဗညားဆွေ၏သဘောကို ရိပ်မိသွားပြီး ဒီကောင်လေး ဒီအိမ်ကိုအကြောင်းရှာပြီး နေ့တိုင်းရောက်တော့မည်။

ဗညားဆွေ အီလည်လည်နှင့် ဒေါ်မေဖြူကို နှုတ်ဆက်ပြန်သွားတော့ တူဝရီးနှစ်ယောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

အခန်း (၁၄)

ပျိုမေ့စနက်ကြောင့် သူရိန်ဘုန်းဆက် ကောင်းကောင်း
နေရတော့ပေ။ ဒေါ်မေသူက ဒေါ်မေဖြူကို ချစ်ခင်လေးစား၊
သနားညှာတာရသည်မို့ သူ့အစ်မစိတ်ချမ်းသာအောင် သားကို
တစ်လှည့်စီထားသဖြင့် ပျိုမေ မကျေမနပ်ဖြစ်နေရ၏။

သည်တော့လည်း ဒေါ်မေဖြူတို့အိမ်သို့ အကြောင်းမရှိ
အကြောင်းရှာပြီး တစ်နေ့နှစ်ခေါက်လောက် လာသည်။ နောက်
တစ်နေ့လော့ဆက်၏။

သူ့ဘာသာ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်နေနော်၊ ပြပန်းညက်ကတော့
ကိုယ့်ယန္တရားကို ပုံမှန်လည်ပတ်မြဲ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေစီနှင့်ဝမ်းပုံကိုညွှန်ကြားရင်း ကိုယ်လည်း စေတနာ
ပါပါအလုပ်လုပ်သည်။ ဒေါ်မေဖြူကတော့ မြပုန်းညက်ကို အရမ်း
သဘောကျနေသည်။ သူ့ညီမနှင့်အတိုက်အခံဖြစ်နေပေပြီ။ ဒေါ်
မေသူက ချစ်ဦးပျိုမေနှင့် သဘောတူပြီး သူကတော့ မြပုန်းညက်
နှင့်သဘောတူသည်။ နှုတ်မှဖွင့်မပြောတာဘဲရှိမည်။

သည်နေ့ ကျောင်းပိတ်ရက်မို့ ဘေဘီ အိမ်မှာနားရသည်။
ခြံထဲမှာ ဒေါ်မေဖြူ ဦးချဲ့ကို ကွန်ကရစ်လမ်းတွေတစ်လျှောက်
လျှောက်တွန်းရင်း သားအမိတွေ ကြည်နူးပျော်ရွှင်နေတာကို ကြည့်
ပြီး မြပုန်းညက် ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

ဪ... ကိုယ့်အမေမှာတော့ လောကစည်းစိမ် သား
သမီးတို့၏လုပ်ကျွေးပြုစုမှုတွေကို မခံယူလိုက်ရဘဲ သေဆုံးသွား
ခဲ့ရပါလား။

အန်တီနှင့်ဘေဘီအတွက် ကော်ဖီကရားနှင့်မုန့်များကို
လင်မန်းလေးနှင့်သယ်ရင်း မြပုန်းညက် သူတို့အနားသို့သွားလိုက်
သည်။

ခြံထဲမှာ ရေကူးကန်၊ တင်းနစ်ကုတ်၊ ပန်းအိုးလေးတွေ
နှင့် သာယာလှပနေပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို ကြည်နူးမနေ

ဖြစ်။ သူမ အလုပ်တွေသာ လျှောက်လုပ်နေမိသည်။

“လာ... သမီး၊ ဒီမှာထိုင်ပြီး ခဏနားပါဦး။ အန်တီ
တို့နဲ့ အတူစားရအောင်”

“နေပါစေ အန်တီ၊ ပုန်းညက် ပြီးမှစားပါ့မယ်”

နံနက်ရှစ်နာရီလောက်ပေမယ့် ဆောင်းနံနက်မို့ နှင်းတို့
က တဝေဝေ။ သည်စဉ် တိုက်ထဲမှ သူရိန်လည်း ထွက်လာခဲ့
သည်။

“ဒက်ဒီကတော့ အိပ်တုန်း မာမီ၊ မာမီတို့က ထမင်းစား
ခန်းထဲမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ဘဲ အပြင်မှာ ဝိုင်းဖွဲ့နေကြတာကိုး။ ကောင်း
စာယ်”

“တစ်ခါတလေ အပြောင်းအလဲပေါ့ သားရယ်။ ဒါထက်
ဒီနေ့ မာမီမွေးနေ့လေ။ ရွှေတိဂုံသွားပြီး မာမီဂျီဟ်ဘုရားမှာ ရေ
သက်စေ့ ဆီမီးသက်စေ့ လှူပေးကြ။ သားနဲ့ပုန်းညက် သွားလှူ
ပေးနော်”

“အခုလား မာမီ”

သူရိန်စကားကြောင့် ဒေါ်မေဖြူနှင့်ဘေဘီတို့ ဝိုင်းရယ်
ဆိုက်ကြသည်။

“အဝတ်တော့ လဲသွားလိုက်ပါဦး သားရယ်။ ညအိပ်
ဝတ်စုံကြီးနဲ့ မကောင်းပါဘူး”

“အဟဲ့... မာမိကလည်း ဒါဆို သား ရေပါချိုးလိုက်
ဦးမယ်နော်”

“ဆောင်းတွင်းကြီး အအေးပတ်နေပါဦးမယ် သား”

“ရပါတယ်၊ သား ရေပူရေအေးစပ်ချိုးမှာ”

သူရိန် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် တိုက်ထဲဝင်သွားတော့ ဒေါ်မေဖြူ
မြပုန်းညက်ကို နူးညံ့စွာကြည့်သည်။

“သမီးရော စိတ်ဆင်းရဲသွားသလား။ အန်တီကိုယ်တိုင်
မသွားနိုင်လို့ အကူအညီတောင်းရတာပါ”

“ဘောဘီလေးပါ ခေါ်သွားမယ်လေ အန်တီ။ တော်ကြာ
သူ့ပျိုမေခွဲတွေ့ရင် မလွယ်ဘူး”

“ဒီကောင်မလေးကို ထည့်မစဉ်းစားနဲ့ သမီး။ ဘောဘီ
လေးလည်း မထည့်ပါရစေနဲ့ကွယ်။ အန်တီတို့သားအမိမှ တစ်
ပတ်မှတစ်ရက်နှစ်ရက်အတူနေရတာပါ။ သမီးလေးနဲ့ မခွဲပါရစေ
နဲ့ကွယ်။ ပုန်းညက်တို့ပဲ သွားပေးပါ”

“ခဏလေးပဲ မေမေရယ်၊ ဘောဘီလိုက်ချင်တယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကလေးက မျက်နှာငယ်လေးနှင့်ဝင်ပြောမှ ဒေါ်မေဖြူ
ထည့်ရပေတော့သည်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ခဏပဲသွားကြနော်။ မေမေမျှော်
နေမယ်”

ဒေါ်မေဖြူခွဲပြုလိုက်လျှင် ဘောဘီလေးမှာ ဝမ်းသာအား
နှင့် အဝတ်လဲဖို့ တိုက်ထဲသို့ဝင်ပြေးသည်။

“ပုန်းညက်လည်း အဝတ်သွားလဲလေ”

ပုန်းညက်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငုံ့ကြည့်သည်။ အိမ်နေရင်းမို့
ချည်ဝမ်းဆက်အစိမ်းနုရောင်လေးနှင့်၊ ဖျင်က ပျော့ပျောင်းသည့်
မို့ သူမ၏ကိုယ်လုံးနှင့်ချပ်ချပ်ရပ်ရပ်။ နောက် စည်းထားသည့်
ဆံနွယ်တွေက တစ်ကျောလုံး လင်းဖြာပြီး စံပယ်တစ်ကုံး ပန်ထား
သည်။

“ရပါတယ် အန်တီ၊ ပုန်းညက်မှာ ဒီထက် သိပ်ကောင်း
တာတွေလည်း မရှိပါဘူး”

သူမက ရိုးရိုးပြောပေမယ့် ဒေါ်မေဖြူ ကိုယ့်နဖူးကိုယ်
နို့က်လိုက်၏။

“ဟုတ်သားပဲ၊ အန်တီငယ်ငယ်ကအဝတ်တွေ ပုန်းညက်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကိုပေးရဦးမယ်။ အခု အန်တီက သက်တောင့်သက်သာရှိတဲ့ ဘာလောက်စံတွေ ရယ်ဒီမိတ်တွေပဲ ဝတ်တော့တာ။ ငယ်ငယ်က ချုပ်ထားတဲ့ဖစ်ဆိုက်ဝမ်းဆက်တွေ အများကြီးရှိတယ်”

“နေပါစေ အန်တီ၊ ပုန်းညက် မယူပါဘူး။ ဘောဘီလေး ကြီးလာရင်တော့ ဝတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဘယ်! ကလေးက ဒီတ်အောက်လို့ ဘယ်ဝတ်မလဲ၊ ပုန်းညက်လို ရိုးရိုးလေးတွေပဲဝတ်မှာ။ လာလာ... အန်တီကို အိမ်ထဲအခန်းထဲ ပြန်ပို့ဦး”

သူ့သဘောကျအတိုင်း မြပုန်းညက် ဝိုးချဲ့ကိုတွန်းကာ အခန်းထဲသို့ပြန်ပို့ပေးရသည်။ ဒေါ်မေဖြူညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း မိရိတစ်လုံးကိုဖွင့်လိုက်တော့ အဝတ်အစားတွေ အများအပြား။ သူဌေးကတော်ကြီးမို့ သူငယ်ငယ်ကအဝတ်တွေက ပိုးထည်လို အကောင်းစားတွေ။

“ယူ... သမီး၊ အဲဒီတစ်ထပ်ယူလိုက်”

ဒုက္ခပါပဲ။ ပေးသူက ရက်ရက်ရောရောပေးနေပေမယ့် မြပုန်းညက် ဝမ်းသာအားရမဖြစ်။ ယူရမှာ ဒုက္ခကြီးလို ထင်နေ သည်။ ဒါတွေ ဖြောင်ပြောင်တောက်တောက်နဲ့ ဘယ်နေရာတွေ

မှာ သွားဝတ်ရမှာလဲ။ သူမအသွင်က လောဘသက္ကာရမရှိဘဲ စိတ်ညစ်နေသည့်အသွင်။

“ယူလေ ပုန်းညက်၊ တစ်ကန့်လောက် ယူသွား။ အဲဒီ အထဲက လှတဲ့တစ်စုံဝတ်လိုက်”

“အန်တီ၊ ပုန်းညက် အများကြီးမယူချင်ပါဘူး။ အန်တီ အထည်တွေက အဖိုးထိုက်အဖိုးတန်တွေ။ တစ်စုံလောက်ပဲ ပေး ချင်ပေးပါ”

“ဪ... ခက်လိုက်တာအေ၊ ကဲကဲ... ဒါဆိုလည်း တစ်စုံယူလိုက်။ သွားစရာရှိရင်တော့ အန်တီပေးတာယူ”

မြပုန်းညက် အပေါ်ယံမှာရှိသည့်ဝတ်စုံလေးတစ်စုံကိုပဲ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ယူပြီး ကိုယ့်အခန်းသို့ပြေးတက်လာခဲ့သည်။ တည်လိုက်တော့ ဝတ်စုံက အဝါနုရောင်ပိုးထည်။ ပျော့အိပြီး ထူပနေလိုက်တာ။ အဖိုးတန်အဝတ်အထည်ပီသပါပေသိသည်။

မြပုန်းညက် သက်ပြင်းချပြီး ဝတ်စုံလေးကို ဝတ်လိုက် တော့ သူမနှင့်တိုင်းချုပ်ထားသည့်နှယ်၊ ရင်ဖုံးလေးပေမယ့် ကြယ် သီးနှင့်ကွင်းနှင့်၊ စီးကွင့်ဖော်ထားပုံလေးတွေကြောင့် ခုခေတ်ဝတ် ခံလိုပင်။

ဆံပင်ကို ဆံထုံးလှလှထုံးပြီး ဘာပန်းပန်ရမလဲစဉ်းစား
နေစဉ် သူမရဲ့အခန်းဝမှာ သူရန်ပေါ်လာ၏။

“ဒီမှာ၊ ကိုယ် သစ်ခွအဝါလေး ခူးခဲ့တယ်။ ပန်းနုထဲ
သမီးလေးမို့လို့”

သူ့အသွင်က နူးညံ့ရွှန်းလဲ့နေပြီး လက်ထဲမှာ အဝါရောင်
သစ်ခွပွင့်လေးနှင့်။

“ကျွန်မ အဝါရောင်ဝတ်မှာ ရှင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“မာမိပြောလိုက်တာ၊ ကဲ... ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ်
ပေးရမှာလား”

အခန်းရှေ့မှ သူ့ခြိမ်းခြောက်လျှင် မြပုန်းညက် သူမ
သည်ပန်းကို ထွက်ယူရသည်။

“ကိုယ် ပန်ပေးမယ်”

“ရတယ်၊ ကျွန်မဘာသာ ပန်မယ်”

“ကိုယ် ပန်ပေးချင်လို့ပါ”

“ရှင်နော်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ တစ်ခါမှလည်း မပန်
ဖူးဘဲနဲ့”

“ကိုယ်က ပန်းချီဆရာပဲ၊ ဘယ်လိုပန်ရင် လှမှာလဲ”

တာ မင်းထက်ပိုသိတယ်”

နောက်ဆုံး ဇွတ်တရွတ်နိုင်သည့် သူရိန်ကပင် ပန်းကို
အတင်းပန်ပေးနေစဉ် ဘောဘီလေး သူ့အခန်းထဲမှထွက်လာပြီး
ဝမ်းသာအားရလက်ခုပ်တီး ဩဘာပေးလေသည်။

“ဟားဟားဟား... ကိုကိုနဲ့မမကိုကြည့်ရတာ ရုပ်ရှင်
ကြည့်နေရသလိုပဲ၊ အရမ်းလိုက်တယ်။ ကဲ... သွားကြမယ်၊
ဘောဘီကို တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်လည်း ပို့ပေးနော်၊ ဟက်ပီးမဝါရော”

ဘောဘီဝတ်ထားတာကလည်း အဝါရောင်။ ဘောင်းဘီ
ရှည်အနက်ကွက်လေးပေါ်မှာ ဂါဝန်အဝါလေးဟာ လှမှလှ။ သူမ
၏ရုပ်လေးက ဖြူစင်ချောမွေ့လျက်။ ဆံပင်လေးကို နှစ်ဖက်ခွဲ
စည်းလို့။

“လုပ်ပြီ ညီမလေးရာ၊ မာမိက မြန်မြန်ပြန်ခဲ့ပါဆိုမှ။
ဘောဘီ ကိုယ့်အမေကိုမသနားဘူးလား”

“သနားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘောဘီမှာလည်း အမြဲစာတွေ
နဲ့ နပန်းလုံးနေရတာ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း အပန်းဖြေချင်
တာပါ”

သူမ၏ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်အပြောလေးကြောင့် သူရိန်

ကိုယ့်ညီမလေးကို ချစ်စနိုးနှင့် ဆွဲပွေ့ချီလိုက်သည်။

“လူကြီးမလေး၊ ကဲ... သွားကြစို့”

မောင်နှမနှစ်ယောက် ရှေ့မှတလွှားလွှားနှင့် ပြေးဆင်သွားကြလျှင် မြပုန်းညက် ကိုယ့်ညီမ သရဖီလေးကို သတိရပြီး မျက်ရည်ဝဲရ၏။ ငါ့ညီမလေးခမျာ ဘယ်ဘဝရောက်နေရှာပြီလဲ။

သုံးယောက်အတူ ရွှေတိဂုံဘုရားကိုသွားကြစဉ် လမ်းမှာ မီးပွိုင့်မိနေသဖြင့် သူတို့ကားစောင့်နေရ၏။ အနားသို့ ကားတစ်စီး လျှောခနဲရောက်လာပြီး ကြည့်လိုက်တော့ ချစ်ဦးပျိုမေ

“ကိုကို ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဘုရားသွားမလို့”

“ပျိုမေလည်း လိုက်မယ်”

“မဖြစ်ဘူး၊ ယတြာချေမလို့ သွားရမှာ”

“ကိုကိုကို မေမေနဲ့ပြန်တိုင်မယ်”

ချစ်ဦးပျိုမေ မကျေမနပ်နှင့် ကားကိုမောင်းထွက်သွား၏။ သူတို့သုံးယောက် ဘုရားကိုရောက်တော့ စက်လှေကားဖြင့် တက်ကြသည်။ ရှေးတန်းမှာ ဘုရားပုံတော်တွေ၊ စိတ်ပုတီးတွေ နီဗ္ဗာန်ကုန်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း ပုပ္ဖားတောင်ပုံတွေ့လိုက်ရလျှင်

မြပုန်းညက် ခေတ္တရပ်ကြည့်မိ၏။

မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေက ဝဲချင်ချင်။ သူမအနားမှာ ဆောဘီလည်း ငေးကြည့်နေပြီး သူရိန်ကို ဝယ်ခိုင်းလေသည်။

“ကိုကို ပုပ္ဖားတောင်ပုံ ဝယ်ပေးပါ။ ဘောဘီ လိုချင်လို့”

သူရိန်ဘုန်းဆွက် ပုပ္ဖားပုံ ဝယ်ပေးလိုက်သည်။ ကားလိပ်တို့ အမြတ်တန်းဆွတ်ကိုင်ရင်း ဘောဘီပျော်ရွှင်နေတော့ မြပုန်းညက် စပ်စုလိုက်သည်။

“ဘောဘီ ဘာဖြစ်လို့ ပုပ္ဖားတောင်ပုံကို ကြိုက်ရတာလဲဟင်”

“သမီး အရင်ဘဝက အဲဒီမှာများ နေဖူးခဲ့သလားမသိဘူးမမရဲ့။ ပုပ္ဖားတောင်ပုံမြင်ရရင် လွမ်းသလိုလိုခိုချင်သလိုလို ကြီးဖြစ်မိတယ်”

ဘောဘီက ဒေါ်မေဖြူသမီးအစစ်လားလို့ မေးချင်ပေမယ့် မသင့်တော်လို့ မြပုန်းညက် မျှီချထားရသည်။ သူလေးဟာ သရဖီအရွယ်။ ရုပ်ကတော့ မမှတ်မိနိုင်တော့။ သရဖီဆိုလည်း ချောချောလေးနေမှာပဲ။ ဘောဘီကလည်း ချောတာပဲ။ သရဖီဟာ အစကတည်းက သူမတို့နှင့် ရုပ်မတူလို့ အခုလည်းမှန်းလို့မလွယ်။

၁၆၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ရင်ထဲမှာ မတင်မကျနှင့်ပင် မြပန်းညက် ဒေါ်မေဖြူ
ခိုင်းသည့်အတိုင်း ဆီမီးနှင့်ရေကို လှူပေးရသည်။ ဘုရားကို
လက်ယာရစ်လှည့်ပြီးနောက် တန်ဆောင်းထဲမှ ဘုရားရှိခိုးတော့
သူမ ဆုတွေ လေးနက်စွာတောင်းမိသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးလှသော အရှင်ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား၊ ဘုရား
တပြည့်တော်မရဲ့ညီမလေးကို အမြန်ဆုံးပြန်လည်တွေ့ပါရစေ
ဘုရား။ မောင်နှမသုံးယောက် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ အမြန်ဆုံး ဆုံ
စည်းပါရစေဘုရား”

ရင်ထဲမှာ ဆိုလိုက်လာမှုကြောင့် စိန်တက်လာသည့် မျက်
ရည်များကို အားတင်းပြန်သွင်းရင်း မြပန်းညက် နေရာမှထရ၏။

ဘောဘိုအလိုကိုလိုက်ပြီး တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်တွေ ဟက်ဖီး
ဝေါတွေ လိုက်ဖို့နေရပေမယ့် သူမ မပျော်ရွှင်ပါ။ ရင်ထဲမှာ ဝေဒနာ
တနှင့်တပိုးနှင့်ဖို့။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၅)

ဒေါ်မေဖြူတို့တိုက်ကြီး၏ နောက်ဘက်မှာ သစ်သားအိမ်
လေးများရှိသည်။ အစက မြပန်းညက် သတိမထားမိပေမယ့်
မနေ့ကတော့ ဘောဘိုအရွယ်ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ရိုက်
ပုတ်ဆဲဆိုနေတာမြင်လိုက်ရသဖြင့် သူမ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

ပြောနေပုံတွေ ကြည့်ပါဦး...

“ဟင်! ဂြိုဟ်ကောင်မ၊ ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးမ။ နင်ရောက်
လာကတည်းက အိမ်မှာစီးပွားပျက်တော့တာပဲ။ ငါ့ယောက်ျား
လည်း သေ။ ငါလည်း မျက်စိတစ်ဖက်ပျက်။ နင်ဟာ ဂြိုဟ်မ၊
အကုသိုလ်တုံးမ... ကဲဟယ်... ကဲဟယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကလေးကို မတန်တဆတွေ့ ရိုက်နေတာ မိလွေးလား။
အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ် ဖြူဖြူဖြောင့်ဖြောင့်နှင့်ကလေး
ကတော့ အသက်ဆယ်နှစ်အရွယ်ခန့်ဖြစ်ပြီး ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်လေး။

“ပန်းရောင်းရတာပဲ ရှက်သလေးဘာလေးနဲ့။ ဟဲ့! နင်
က ဘယ်ဘဝကလာတာမို့လို့လဲ။ နင့်ကိုယ်နင် ရှင်ဘုရင့်သမီးများ
မှတ်နေသလား။ ငါကောက်မွေးလို့ လူဖြစ်နေတဲ့ကောင်မကများ”

ဒီနေ့မနက်လည်း ဆူဆူဆူဆူသံကြားသဖြင့် မြပုန်းညက်
မီးဖိုဘက်မှထွက်ပြီး ခြံနောက်ဘက်သို့ ချောင်းကြည့်မိသည်။ ဘာ
ပန်းတွေများ ရောင်းနေပါလိမ့်။

“စကားဝါပန်းလေးတွေ”

နောက်ဘက်အိမ်ရဲ့ခေါင်းရင်းထောင့်မှာ စကားဝါပန်း
ပင်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပြီး ကောင်မလေးရဲ့လက်ထဲက ကြိမ်ခြင်း
လေးထဲမှာတော့ စကားဝါပန်းလေးတွေ။ မြပုန်းညက် ဝမ်းသာ
သွား၏။ ရေငတ်တုန်း ရေတွင်းထဲကျ။ သူမက စကားဝါပန်းဆို
အရမ်းနှစ်သက်သည်မဟုတ်ပါလား။

ခြံထဲမှ ခေါင်းပြူပြီး မြပုန်းညက် ကောင်မလေးကိုခေါ်
လိုက်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“စကားဝါပန်းလိုချင်လို့ လာပါဦး ညီမလေး”

ကောင်မလေးအသွင်က ပိန်ပိန်ရှည်ရှည်။ အသားဖြူ
ဆယ် ညစ်နေသလိုအဖြူ။ မျက်နှာလေးကတော့ ချစ်စဖွယ်။
အဘပတာ။

“ပန်းဘယ်လိုရောင်းသလဲ ကလေး”

“တစ်ပွင့်အစိတ်ပါ မမ”

“အေး... အပွင့်နှစ်ဆယ်ပေး ညီမလေး။ ငွေငါးရာဖိုး
ပေါ့နော်။ မမကို နေ့တိုင်း ငါးရာဖိုးပေး”

“တကယ်လား မမ”

ကောင်မလေးအသွင်က ဝမ်းသာအားရ။ ပန်းဖောက်
သည်ရသွားပြီကိုး။

“တကယ်ပေါ့ ညီမလေးရဲ့။ ညီမနာမည်ရော ဘယ်လို
ခေါ်သလဲ”

“သမီးနာမည် ကောက်ကောက်ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုမလှမပကြီး မှည့်ရတာလဲ”

“အမေက ကောက်ရလို့ ကောက်ကောက်လို့ခေါ်တာ

တဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟင်! ညီမကို ကောက်ရတာ ဟုတ်လား။ ဘယ်... ဘယ်ကနေ ကောက်ရတာလဲ”

“ကားပေါ်က ကောက်ရတာတဲ့။ မမ ပန်းဝယ်တာ ကျွန်ုပ်ပဲနော်။ နေ့တိုင်းလာပေးမယ်နော်”

“အေးအေး...”

ပန်းထုပ်လေးကိုယူကာ မြပန်းညွှတ် အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်လာရပေမယ့် ရင်ထဲမှာ အတွေးပွားပြန်သည်။ အဲဒါ ငါ့ညီမလေး သရဖီလား။ ပျောက်တဲ့အချိန်က ငါးနှစ်သမီးမို့ ဘာမှမမှတ်မိတော့တာလား။ ရင်ထဲမှာ ဆို့နှင့်နေရသလို။

မီးဖိုထဲမှာပဲ စားပွဲပေါ် ပန်းလေးတွေတင်ကာ အပ်ချည်ကြိုးဖြင့် ပန်းများကို သူမ သိနေစဉ် သူရိန်ဘုန်းဆက် ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ့အသွင်က မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်လို့။

“စောစောစီးစီး ပန်းတွေ ဘယ်သူလာပေးတာလဲ”

“ဘယ်သူပေးရမလဲ။ ကျွန်မတာသာ ဝယ်ရတာပေါ့”

“ဟင်! ဒီပန်းလေးတွေ ဝယ်လို့ရတယ်ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကိုယ့်ဖို့လည်း ဝယ်ပေးစမ်းပါ”

“ဒီနေ့တော့ ရှာမဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်နေ့မှရမယ်”

“ဒါဆို ကိုယ့်ကိုတစ်ဝက်ခွဲပေး၊ နောက်နေ့မှ အစားပြန်ပေးမယ်။ နောက်နေ့ကျ အပွင့်တစ်ရာလောက် ဝယ်ပေးကွာ၊ နော်”

သူက စားပွဲမှာလာထိုင်ပြီး ပန်းတောင်းနေလျှင် မြပန်းညွှတ် တစ်ဝက်ခွဲပေးရသည်။ ပန်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနှင့် သက်သက် လိုက်ရှုပ်တာ။

စကားဝါပန်းဆယ်ပွင့်စီ နှစ်ကုံးကုံးပြီး သူက တစ်ကုံးကိုယ်က တစ်ကုံး။ သည်စဉ် မီးဖိုထဲသို့ ဘေဘီလေးဝင်လာပြီး သူ့လက်ထဲမှ ပန်းကုံးကို ဝမ်းသာအားရတောင်းလေ၏။

“ဟာ! ကိုကို၊ ဘေဘီကိုပေး။ ဘေဘီ ပန်မယ်နော်”

“ဘေဘီဆံပင်က တိုတိုလေးနဲ့၊ ပန်းနဲ့မလိုက်ပါဘူးကွာ။ ပန်းပန်တတ်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့”

“ဒါဖြင့် ကိုကိုက ဘယ်သူပေးမလို့လဲ။ မမပျိုမေကို ပေးမလို့လား”

“မပေးပါဘူး။ သူလည်း ပန်းချစ်တတ်တဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုက မာမိုကိုသွားပေးမှာ။ မာမိုမှလည်း ရာဇဝင်ရှိတယ်။ ပန်းဒဏ္ဍာရီလေ”

ရယ်ကဲ့ကဲ့နှင့် သူ ပန်းကုံးကိုယူပြီး ထွက်သွားတော့
ဝမ်းနည်းပက်လက်ကျန်ခဲ့သည့်ကလေးကို မြပုန်းညက် ဦးစား
ပေးရတော့သည်။

“ကဲ... ရော့ရော့၊ ဘောဘိုကို မမပေးမှာပေါ့ကွယ်”

“နေပါစေ၊ မမပန်ပါ။ မမက ဆံထုံးလေးနဲ့ဆိုတော့
ပန်းနုတ်သမီးလေး ကျနေတာပဲ”

“ဘောဘီပဲ ယူပါကွယ်၊ မမက နောက်နေ့မှ ပန်မယ်
လေ”

“ဒါဆိုလည်း ကျေးဇူးပဲနော်။ ဘောဘိုကိုပန်ပေး”

ဘောဘိုကို မြပုန်းညက် ပန်းပန်ပေးနေဆဲ ဒေါ်မေဖြူ
နှင့် သူရိန်တို့ တူဝရီး ဂိုးချဲ့တွန်းကာ ဝင်လာခဲ့သည်။

“ပုန်းညက်ရေ၊ စကားဝါပန်းလေးတွေ ချစ်စရာကွယ်၊
ဒီနားတင် ဝယ်လို့ရတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ် အန်တီ၊ နောက်နေ့တွေ လာရောင်းဖို့ဖြော
ထားတယ်”

“အေးကွယ်၊ ဘုရားလည်း တင်၊ ပန်လည်းပန်ရတာပေါ့
ကွယ်၊ အန်တီက စကားဝါပန်းကြိုက်တယ် သမီးရဲ့”

နံနက်စာအသင့်ပြင်ထားပြီးသည့်ခိုင်းမှာ နေရာယူကြရင်း
ဦးထက်အောင်ကို စောင့်ကြသည်။

“ခုထိ အိပ်ရာမထသေးတာလားမသိပါဘူး။ ရှစ်နာရီ
ဆိုနေပြီ။ ဘောဘီ ဖေဖေကိုသွားနှိုး”

“နှိုး... သမီးကျောင်းချိန် နိုးနေပြီ”

မြပုန်းညက် သတိထားမိသည်မှာ ဘောဘီဟာ ဦးထက်
အောင်နှင့် အနော်ရင်းလွန်းနေခြင်းပါပဲ။ သားအမိရင်းနှီးချစ်ခင်
သလောက် ဖအေနှင့်က သူစိမ်းသာသာ။

“ပုန်းညက် မင်းအန်ကယ်ကို သွားခေါ်ခဲ့ပါကွယ်”

သူရိန်ကိုခိုင်းရမှာ အားနာသဖြင့် ဒေါ်မေဖြူက မြပုန်း
ညက်ကို ခိုင်းလိုက်သည်။ သူမ သွားရသည်ပါပဲ။ သူ့ဆန်စားနေ
ရသည်ကိုလေး၊ ဒေါ်မေဖြူက ကျန်းမာရေးမကောင်းသည်မို့ ဦး
ထက်အောင်နှင့် တစ်ခန်းစီနေကြသည်။ အောက်ထပ်တစ်ထပ်
တည်းမှာ။

ဦးထက်အောင်၏အခန်းဝမှ မြပုန်းညက် အခန်းထဲသို့
လှမ်းကြည့်လိုက်တော့...

“အို!”

ရေချိုးပြီး မျက်နှာသုတ်စောင် ပတ်ထားသည့်အံ့ အပေါ် ပိုင်းဗလာ။ အသက်ငါးဆယ်အရွယ်ပေမယ့် လူငယ်စတိုင်နှင့် ဦးထက်အောင်သည် အရွယ်တင်သည်။

“အဲ... ဦး... အန်ကယ်၊ အန်တီက လက်ဖက်ရည် ပွဲက စောင့်နေပါတယ်တဲ့”

ပြောပြီး သူမ ပြန်ပြေးခဲ့သည်။ ကြားတော့ကြားမှာပါ။ မြပုန်းညက် ဦးထက်အောင်ကိုမကြည့်ရဲအောင်ပင် မျက်နှာပူနေမိပါသည်။ အန်တီကလည်း မေစိတို့တော့ မခိုင်းဘူး။ ငါ့ရာထူးကလည်း ဘဏ္ဍာစိုးသာဆိုတယ်၊ တောက်တိုမယ်ရအကုန်လုပ်နေရတယ်။ မလွယ်ပါလား။

မြပုန်းညက် လက်ဖက်ရည်ပိုင်းသို့ ပြန်လာတော့ သူရိန်ဘုန်းဆက် မျက်မှောင်ကြိုက်ကြည့်နေသည်။ သူက တစ်မျိုး ဆီယံမိနစ်မျှကြာလျှင် ဦးထက်အောင် ရောက်လာခဲ့၏။ သူ့အသွင်က လူငယ်တစ်ယောက်နယ်၊ လန်းဆန်း ဖျတ်ကော့လျက်၊ စကားတွေလည်း ရှုန်းရှုန်းဝေလို့၊ ခါတိုင်း ဒီလိုမဟုတ်။ ဒေါ်မေဖြူကျန်းမာရေးမကောင်းသည်မို့ ဦးထက်အောင်လည်း နှုတ်ဆိတ်နေတာ ကြာပေပြီ။

“ဖြူ၊ မြပုန်းညက်ရောက်လာပြီးကတည်းက တို့အိမ်ပြန်ပြီး အသက်ဝင်လာတယ်။ သမီးအတွက်လည်း အဆင်ပြေတယ်။ သူ့ကိုနည်းနည်းပါးပါး ဘောက်ဆူးချပါဦး။ အလုပ်သမားကောင်းဆိုတာ ရှားတယ်လေ”

“ချီးမြင့်ဝါတ်ယု မောင်ရဲ့ တစ်လကို လစာနှစ်သိန်းပေးပါမယ်”

“အခု လမကုန်သေးတော့ သူ့ခမျာ ငွေအသုံးလိုရင် လိုမှာပေါ့။ ကြိုတင်ငွေလေးဘာလေး မေးပြီးပေးပါဦး”

“ဟာ... ရ... ရပါတယ် အန်ကယ်။ လကုန်မှ ယူပါမယ်”

မြပုန်းညက် အားတွေနာပြီး မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်နေရ၏။ ဦးထက်အောင်ကတော့ သဘောတွေစွတ်ကျောင်းတုန်း။

“အဝတ်အစားလေးဘာလေးလည်း လုပ်ပေးလိုက်ဦး။ သူဝတ်ထားတာတွေက သိပ်မကောင်းဘူး။ ကိုယ့်အိမ်နဲ့လိုက်ဖက်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ပါ”

လူ့သဘောက ကိုယ်စေတနာရှိပေမယ့် ကိုယ့်ယောက်ျားက တဖွဖွစေတနာရှိပြန်သည့်အခါ ပြိုငြင်ချင်ချင်။ ဒေါ်မေဖြူ

၁၇၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

မှာ ကိုယ်လည်း ပြုပန်းညက်ကို အသည်းလိုက်အူလိုက် စေတနာ ရှိပေမယ့် ယခုကျ အိပ်လည်လည်ဖြစ်သွားရ၏။

ကိုထက်အောင် ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ။ ငါ့အနားကပ် မရလို့ သူ့စိတ်တွေ ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းဖြစ်ကုန်တာလား။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မောင်၊ ဖြူလည်း ဖြူငယ်ငယ်က အဝတ် တွေ ပေးမလို့ပါ”

“ဟာ... အဲဒါတွေက ဒီတံအောက်နေပြီ။ သား ကိုသူ ရှိန်၊ ပြုပန်းညက်ကို အဝတ်လေးဘာလေး ဝယ်ပေးလိုက်ပါဦး။ မင်းမာမိဆီမှာ ငွေနည်းနည်းယူသွားလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီ”

လက်ဖက်ရည်ပိုင်းမှာ စားသောက်ပြီး ဦးထက်အောင် နှုတ်ဆက်ကာ ကုမ္ပဏီသို့ထွက်သွား၏။ ဒေါ်မေဖြူ သူရိန်နှင့် ပြုပန်းညက်ကို အမြန်ဆုံးနီးစပ်အောင် စီစဉ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် သည်။ လူဆိုတာ ကိုယ့်အတွက်က အရေးကြီးဆုံးမဟုတ်လား။

“ကဲ... သား၊ ပုန်းညက်ကိုခေါ်ပြီး ကြည့်ကျက်ဝယ် ခြမ်းပေးလိုက်ပါဦးကွယ်။ ပုန်းညက်ရေ အန်တီက ကိုယ့်အဝတ် တွေ ချပေးမလို့ပါ။ မင်းအန်ကယ်က...”

“ဟာ! နေပါစေ အန်တီရယ်၊ ပုန်းညက် ဘယ်မှလည်း သွားတာလာတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အိမ်ထဲနေတာ၊ ဈေးသွားတာ လောက်ပဲဟာ”

“မင်းအန်ကယ်အမြင်မှာ ပုန်းညက်ဝတ်တာ မှိန်နေလို့ ပေါ့။ လိုက်သွားလိုက်ပါသမီးရယ်၊ ဒီနေ့ အန်တီ မေစိတို့ကိုကြီး ကြပ်ပို့မယ်”

ဒေါ်မေဖြူ တိုက်တွန်းလွန်းသဖြင့် ပြုပန်းညက် သက် ပြင်းချပြီး သူရိန်နှင့်အတူ ဈေးဝယ်ထွက်ရသည်။ သူရိန်ကတော့ ရွှင်လန်းတက်ကြွလျက်။

“မာမိအမြင်မှန်ရသလို မေမေပါ အမြင်မှန်ရရင် ဘယ် လောက်ကောင်းမလဲ”

သူရိန်စကားတွေကို ပြုပန်းညက်က မကြားချင်ယောင် ဆောင်နေ၏။ ရေလာမြောင်းပေးတွေ မလုပ်ချင်။ သည်မြောင်း ကြီးကို ပိတ်သာပိတ်ပစ်လိုက်ချင်ပါ၏။

ဈေးထဲမှာ လူတွေလျှောက်တီးတော့ သူက ပြုပန်းညက် လက်ကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည်။ သူမ ရုန်းပေးမယ့် မလွှတ်။

“ခုနေ ရှင်ဇနီးလောင်းနဲ့တိုးလို့ ရှင်းမရဖြစ်နေဦးမယ်”

“နီး... လုံးဝရမစိုက်၊ လက်ထပ်ရသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ဘက်က အများကြီးကြိုးစားပစ်လိုက်မယ်။ ကိုယ့်တဝတစ်ခုလုံးကို လွယ်လွယ်နဲ့ အရက်သမားလက်ထဲ မထည့်ပစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒါ ကိုရီးယားကားတွေကြောင့်လည်းပါမယ်။ ကိုရီးယားကားတွေထဲမှာ မင်းသမီးတွေ မင်းသားနဲ့ အရက်ပြိုင်သောက်ကြတယ်။ မြန်မာမိန်းကလေးတွေ အတုခိုးမှားကြတော့တာပေါ့”

“ရှင့်မိန်းကလေးကတော့ ဂျပန်ပြန်ပါ”

“အင်း... ကိုရီးယားဆိုကျွန်ုပ်တို့ ဂျပန်ဆာကေးနဲ့ရောတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့ကွာ။ အဲဒီကိစ္စထားစမ်းပါ။ ကိုယ့်ကိစ္စကိုယ် စဉ်းစားရအောင်”

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ပုန်းညက်ကို ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ကိစ္စလေ၊ ကိုယ့်မှာ မိသားစုစုံရှိတယ်။ မာမိတို့တစ်စုံက မင်းနဲ့ကိုယ့်ကို သဘောတူတယ်။ ကိုယ်ကလည်း မင်းကိုပဲချစ်တယ်။ မင်းကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ဘုရားရေ! ဈေးထဲမှာများ သွားရင်းလာရင်း ဒီလိုစကားတွေပြောတယ်ဟုတ်လား။ ရှင့်ဥစ္စာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

“နေရာရွေးနေရင် ကိုယ်ကျန်ရစ်ဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ။ ဗညာ

“သွက် ကိုယ့်ထက် အများကြီးလက်သွက်တယ်”

သူရိန်ဘုန်းဆက် သူနှင့်သိက္ခာမီးသည့် ဒေါ်မာရီယာတို့ အထည်ဆိုင်ကြီးမှာဝင်ပြီး မြပုန်းညက်အတွက် ဝတ်စုံဆုံးစုံဝယ်ပေးလိုက်သည်။

ဘာပဲပြောပြော သွားရင်းလာရင်း ရင်းနှီးမှုတွေ ပိုခဲ့တာတော့အမှန်။

အခန်း (၁၆)

နောက်တစ်နေ့မနက် ခြောက်နာရီလောက်မှာ ကောက်
ကောက် စကားဝါပန်းရောင်းရအောင် လာသည်။ ပန်းသည်လေး
တို့ ပြပန်းညက် ခြံထဲသို့ခေါ်သွင်းလိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်
သည်း ပန်းသည်ဖြစ်ခဲ့သည်မို့ ကောက်ကောက်၏ပန်းလေးတွေ
တစ်ထိုင်တည်းကုန်သွားစေချင်သည်။ အပြင်မှာ လျှောက်မရောင်း
ရတော့ဘူးပေါ့။

“လာ... ကောက်ကောက်၊ အိမ်ထဲကလူတွေလည်း
ဝယ်ချင်ဝယ်မှာ။ မမလည်း ဝယ်မယ်”

ကောက်ကောက်က ခြံထဲရှိကွန်ကရစ်လမ်းပေါ်မှာ ပန်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခြင်းလေးနှင့် ရပ်စောင့်နေသည်။ မြပုန်းညက်က ဒေါ်မေဖြူက သူရိန်ကို သွားနှိုးဖို့ပြင်၏။ သူမခေါင်းထဲမှာရှိတာ ကောက်ကောက် ပန်းရောင်းရဖို့ပါပဲ။

ဒေါ်မေဖြူက အောက်ထပ်မှာမှ သူ့အခန်းထဲသို့ အဆုံး ဆုံး ဝင်လိုက်သည်။ တံခါးက စေ့ထားရှိဖို့ပါ။

“အမယ်လေး!”

အခန်းထဲမှာ ဒေါ်မေဖြူကို ဦးထက်အောင်က ပွေ့ဖတ် နမ်းရုံနေသည်နှင့်တိုးသဖြင့် မြပုန်းညက် ရှက်ရွံ့အားနာစွာ ဖြစ် ပြေးထွက်ခဲ့ရင်း လူက နေစရာမရှိတော့။ ပူထူနေခဲ့သည်။

အန်တီဟာ လူမမာမို့ ဒီလိုကိစ္စတွေမရှိဘူးမှတ်လို့ထဲ နောက်ပြီး သူတို့က တစ်ခန်းစီနေကြသည်မဟုတ်ပါလား။ အသက် တွေကလည်း ငါးဆယ်ကျော်၊ အင်းလေ... ငါးဆယ်ဆိုတာက လည်း ဘာရှိသေးတာမှတ်လို့။ ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး။

မျက်ရည်တွေ ဘာဖြစ်လို့ စီးကျလာမှန်းမသိပေမယ့် မြပုန်းညက် တုန်ယင်စွာနှင့် မျက်ရည်တွေ အဆက်မပြတ်စီးကျ လာမိစဉ် အပေါ်ထပ်မှ သူရိန်ဆင်းလာသည်နှင့် တိုးလေသည်။ “ဟင်! ပုန်းညက်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သူက မြပုန်းညက်၏ပန်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး အလန် တကြားမေးတော့ သူမ ခေါင်းခါ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ပန်း... စကားဝါပန်း၊ ရှင်ဝယ်ဦးမလား”

“ဝယ်မှာပေါ့၊ ဝယ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းဘာဖြစ်တာလဲ၊ ပြော... ဘယ်သူဘာလုပ်သလဲ၊ ဘာပြောလဲ”

မပြောလျှင် သူ ယုန်ထင်ကြောင်ထင်နှင့် ပိုဆိုးမည်မို့ မြပုန်းညက် အရိပ်အမြွက်လောက်ပြောရသည်။

“ဟို... အန်တီကိုသွားနှိုးတော့ အန်ကယ့်ကိုပါတွေ့လို့”

သည်လောက်ပြောရုံနှင့် အခြေအနေတွေကို သူရိန် ရိပ် စားမိချေပြီး ဟုတ်တာပေါ့။ အပျိုစင်လေးပဲ။ ဘယ်လိုမဖွယ်မရာ တွေ တွေ့ခဲ့သလဲမှမသိတာ။

“ဪ... ပုန်းညက်ကလည်း သူများအခန်းထဲ ရမ်း မဝင်နဲ့လေ။ မာဇီက လူမမာဆိုပေမယ့် ဒက်ဒီက လူကောင်းဆို တော့ ဒီလိုပဲ အငွေ့ဖြစ်ဖြစ်...”

“အို! တော်ပါ၊ ပန်းဝယ်ချင်ဝယ်၊ ခြံထဲမှာ ပန်းသည်”

သူ့ကိုတွန်းခဲ့ပြီး မြပုန်းညက် ကောက်ကောက်ရှိရာ ခြံ ထဲသို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ခြံထဲမှာ ဘောဘီရောက်နှင့်နေပြီ။

နှစ်ယောက်လုံးဟာ အရပ်တူ ရုပ်ဆင်လေးတွေ။ ဘောဘီကတော့ သူဌေးသမီးမို့ ပိုမိုဝင်းပနာနေပေမယ့် ရုပ်ချင်းက ခပ်ဆင်ဆင်။

“ဟော! ဘောဘီလည်း ပန်းဝယ်မလို့လား။ ဘောဘီရော စကားဝါပန်းကြိုက်သလား”

“ကြိုက်တယ်၊ ဘောဘီက စကားဝါပန်းလည်းကြိုက်တယ်။ ပုပ္ပားတောင်ကိုလည်းချစ်တယ်။ အခုပဲပြောနေတာ၊ နင့်အိမ်မှာရှိတဲ့ စကားဝါပင် ငါ့ကိုရောင်းပါလားလို့ ဈေးညှိနေတာ”

ဘောဘီအပြောကြောင့် သူရိန် တဟားဟားရယ်ရင်း သူ့ညီမပန်းကိုဖက်ထားလိုက်သည်။

“ဘယ်သူက မျိုးစေ့ပြတ်စားမလဲ ညီမလေးရဲ့။ ပန်းပဲဝယ်လေ။ ဘယ်နှယ့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် အပင်ပါ ဝယ်နေတယ်လို့ပဲ”

“သမီးက အပင်ပါလိုချင်တာကိုး ကိုကိုရဲ့”

“ကဲ! ဒီက ပန်းသည်လေးနာမည် ဘယ်သူ့”

“ကောက်ကောက်ပါ”

“အဲ... ကောက်ကောက်၊ ညည်းအပင်က ထွက်သံရွှေတို့အိမ်က ဝယ်မယ်၊ ဟုတ်ပြီလား။ ငါတို့အိမ်သားတွေက စကား

ဝါပန်းခရေစီတွေ။ ရာဇဝင်ရှိခဲ့တယ်လေ။ နောက် ဒီအိမ်ကိုပဲ ထာရောင်းနော်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့”

“စာချုပ် ချုပ်ရဦးမလား”

“မ... မချုပ်ရပါဘူးရှင်”

သူရိန်နောက်နေသည်ကို ကောက်ကောက်ကတော့ မသိရှာ။ ဝမ်းသာနေပုံရလေသည်။ သူမ လျှောက်မရောင်းရတော့ဘူးပေါ့။

ပြပန်းညက်က ကောက်ကောက်ကို သူသိချင်တာတွေ မေးနေစဉ် ဘောဘီက ပန်းပွင့်တွေကို ပလပ်စတစ်စကားကုံးလေးထဲသို့ လွှဲပြောင်းရေတွက်နေလေ၏။

“ကောက်ကောက် ကျောင်းနေရလား”

ကောက်ကောက်မျက်နှာလေး ညှိုးသွားပြီး မျက်ရည်တွေနှင့် ခေါင်းခါသည်။

“မနေရပါဘူး မမရယ်၊ ကောက်ကောက် လေးတန်းအောင်တဲ့နှစ်မှာပဲ အဖေဆုံးသွားလို့ အမေက ကျောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကောက်ကောက်ကို အမေက မချစ်ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကောက်ကောက်ကို အဖေက ကောက်ရ လာတာလေ။ အမေက ခိုင်းလည်းခိုင်း၊ ရိုက်လည်းရိုက်၊ အစား လည်းကောင်းကောင်းမကျွေးဘူး”

မျက်ရည်တွေစီးကျလာပြီး သူကလေး ရင်ဖွင့်နေတော့ မြပုန်းညက် ရင်ထဲနှင့်ရသည်။ ကောက်ကောက်ဟာ ငါ့ညီမလေး များလား။

“ဆင်းရဲလို့ ဟင်းကောင်းမချက်နိုင်လို့နေမှာပေါ့ကွယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ အိမ်မှာဟင်းချက်လည်း အိမ်ကိုလာ တဲ့အမူးသမားတွေကပဲ အရက်နဲ့မြည်းသွားတာ။ ကောက်ကောက် မစားရဘူး”

“ဟင်! မင်းတို့အိမ်က အရက်ရောင်းတာလား”

ကလေးနှင့်လုံးဝမသင့်တော်သဖြင့် မြပုန်းညက် စိတ် ပူပင်နေ၏။ ရင်နာလိုက်ရပါဘိ ကောက်ကောက်ရယ်။

“အရက်မရောင်းပါဘူး၊ ဖဲရိုက်တာတော့ တွေ့တယ်”

“ဪ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကဲ! သမီးလည်း ပန်းရောင်းလို့ ကုန် သွားပြီဆိုတော့ မမ မုန့်ကျွေးမယ်နော်၊ ဒီခုံတန်းမှာ ထိုင်စောင့်”

“ငါနဲ့အတူကစားမယ်လေ”

ဘောဘီက အဖော်စပ်နေပေမယ့် ကောက်ကောက်က ညီတတ်ပါသည်။ မြပုန်းညက်ကိုလှမ်း၍...

“ကျွန်မ ပန်းသီပေးမယ်လေ မမ၊ အပ်ချည်နဲ့အပ် ပေး

သူရိန်ကတော့ ကောက်ကောက်နှင့်ဘောဘီကို ထားခဲ့ ခြင်း မြပုန်းညက်နောက်သို့သာ လိုက်ခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ဝင်စားတာ က မြပုန်းညက်၊ ကောက်ကောက်မဟုတ်။ မေမေကလည်း ပျိုမေ နှင့် အပူတပြင်းစီစဉ်တော့မည်မို့ သူရိန် မြပုန်းညက်နှင့် အမြန် ဆုံး ချစ်ခွင့်ရချင်ပါပြီ။

ကိုယ့်အရွယ် ကိုယ့်အရည်အချင်းနှင့် တစ်အိုးတစ်အိမ် ဆုထောင်လို့ရမည်ဟု သူယုံကြည်သလို သူမ ယုံကြည်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူ့ရင်ထဲမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတရားတွေ တသွင် သွင်စီးဆင်း ပွားများနေတာ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာဖြစ်တော့မည့် အကြောင်း ဘယ်လိုပြောပြရမလဲ။ ခက်လိုက်တာ။

သူမကတော့ ကောက်ကောက်အတွက် မုန့်များယူခဲ့ပြီး အပြင်သို့ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ပန်းသီနေရာ

သို့ ပြုရှင်စွာပြန်ထွက်လာ၏။ ကောက်ကောက် ဝမ်းသာအား
မုန့်စားနေသည်ကိုကြည့်ပြီး သူရိန်လည်း ကြင်နာရပါသည်။

“ဘုရားရှင်က ဒါနပြုတဲ့နေရာမှာ ခွေးဝတ်ကလေးတစ်
ကောင်ကိုကျွေးတာတောင် ဘဝပေါင်းတစ်ရာ အကျိုးပေးတာ
တဲ့”

သူရိန် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ပြောလျှင် ဘေဘီက ဝမ်း
သာအားရနှင့်...

“ဟာ! ဒါဆို ဘေဘီ ကောက်ကောက်ကို နေ့တိုင်း
ကျွေးမယ်။ အနည်းဆုံး ဘဝပေါင်းတစ်ရာထက်တော့ သာမှာ”

“အင်း”

ကောက်ကောက် မုန့်များ လည်ပင်းနှင့်သွားစဉ် သူ
ရယ်လိုက်မိကြပါ၏။ သည်စဉ် အိမ်ရှေ့မှကားရပ်သံ ကြားလိုက်
ရသဖြင့် လှမ်းကြည့်လျှင် ဗညားဆွေ ကားထဲမှ ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီး
ဆွဲပြီး ဆင်းလာတာ မြင်လိုက်ကြ၏။

“အိမ်မှာ အလှူလုပ်တာနဲ့ အန်တီတို့ကိုလာပို့တာ။ အန်
တီ အထဲမှာရှိသလား”

“ရှိတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ။ ဝင်သွား”

“ပုန်းညက်ပါ လိုက်ခဲ့လေ၊ ကိုယ်က ညဉ့်သည်ပဲ”

ချိုင့်ကိုထိုးပေးပြီး အတင်းခေါ်နေသဖြင့် သူမ လိုက်သွား
ရပြန်၏။ သူရိန်ကတော့ တင်းနေပြီး၊ မြေမြေချင်း ခြေမြင်တာပဲ
လေ။ သူရိန်လည်း နောက်မှကပ်လိုက်သွားသည်။ ဒေါ်မေဖြူ
ထမင်းစားပွဲမှာ ရှိနေပြီး ပုန်းညက်ကို မုန့်တွေလှယ်ယူစေသည်။

“အားနာစရာ သားရယ်၊ သင်းသင်းက အရမ်းဟင်းချက်
ကောင်းတာမို့ အန်တီတော့ စားလို့ကောင်းဦးမှာပဲ”

“စားပါ အန်တီ၊ မေမေက သူ့လက်ရာကိုနှစ်သက်ရင်
အရမ်းဝမ်းသာတာ။ ခြော်... ဒါထက် ကိုသူရိန် လက်ထပ်တော့
မယ်ဆို”

သူရိန် မျက်မှောင်ကြီးတွန့်သွား၏။ နဂိုကမှ မကြည်ရ
သည့်ကြားထဲ။

“ဘယ်သူပြောသလဲ”

“ပျိုမေပြောတာ၊ ပျိုမေနဲ့ကျွန်တော်က မောင်နှမဝမ်း
ကွဲတော်တယ်။ သူ့အဖေနဲ့ကျွန်တော်အဖေက ညီအစ်ကို။ ခင်ဗျား
နဲ့ဆိုတော့ သမီးယောက်ဖပေါ့ဗျာ”

သူရိန် ပြုန်းညက်ကို ဟတ်ထိနေတာ သိသဖြင့် ဗညား

ဆွေ နှိပ်ကွပ်နေခြင်းပါပေ။ တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ပေါ့။ ရှေးလူကြီးတွေပြောတဲ့ ယာလည်းညက်စေ ကြက်လည်းမောစေ။

“အို! ငါကတော့ သဘောမတူပါဘူး။ ပျိုမေက မင်းရဲ့ အစ်မဆိုရင် ကိုယ့်အစ်မအကြောင်း ကိုယ်သိမှာပေါ့။ ဂျပန်ပြန်ကြီးကို လန့်ပါတယ်”

“ဘာဗျ! ခင်ဗျား ဘာစကားပြောလိုက်တာလဲ။ နောက်တစ်ယောက်မြင်တာနဲ့ ရှေ့ကတစ်ယောက်ကို အပြစ်ရှာတာဟာ ယောက်ျားကောင်းမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားကောင်းဆိုတာ သစ္စာရှိရတယ်ဗျ။ ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်ုပ်ညီမ စေ့စပ်တောင်ပြီးမှပဲ”

သူရိန်ဘုန်းဆက် စကားနိုင်လှမနေချင်တော့ပေ။ ရန်မီးတွေလည်း မပွားချင်တာမို့။ ဒေါ်မေဖြူတလည်း ကြားထဲမှ အချင်းချင်းမျက်နှာမပျက်ရအောင် စကားနှင့်ထိန်းလိုက်သည်။

“ကဲပါ။ သားတို့ကလည်း တော်ကြပါတော့။ ကြည့်စမ်းမှန်ဟင်းခါးနို့လေးက မွှေးနေတာပဲ။ သမီးပုန်းညက်၊ မုန့်ပွဲတွေ တစ်ခါတည်းပြင်လိုက်ကွယ်။ အန်တီတို့စားလိုက်ကြရအောင်၊ သားတို့နှစ်ယောက်ပါ တစ်ခါတည်းဝင်နော်”

ဗညားဆွေက ငြင်းသလို သူရိန်ဘုန်းဆက်ကလည်း

ခါးခါးသီးသီး။

“ဟာ! မစားတော့ဘူး အန်တီ၊ အိမ်မှာစားခဲ့ပြီးပြီ”

“မစားချင်ပါဘူး အန်တီရယ်၊ ပုန်းညက်၊ ကိုယ့်အတွက် ကော်ဖီဖျော်ပေးနော်။ ပေါင်မုန့်ကို နာနတ်ယိုသုတ်ပေး”

သူ့ရှေ့မှာ အသားယူခိုင်းနေတယ်ဆိုပြီး ဗညားဆွေက လုံးဝမကြည်။ ပြီး သူရိန်ဟာ သူ့အစ်မဝမ်းကွဲနဲ့စေ့စပ်ထားသူ။ စင်းတာမှ ပြတ်ထွက်မတတ်ပေါ့။

တောက်! မြပုန်းညက်ကလည်း ဘာဖြစ်လို့များ သူများအိမ်မှာ အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး လာအလုပ်လုပ်နေရပါလိမ့်။ မေမေသိလျှင် မလွယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ အလုပ်သမားပေါ့။ မေမေ နှိပ်စို့ နှိပ်ကွပ်ဖို့ အချက်တစ်ချက် ရလိမ့်မည်။

မြပုန်းညက်ကတော့ ခိုင်းတာ လုပ်ပေးရပါ၏။ အန်တီနှင့်အန်ကယ်၊ ဘေဘီအတွက် မုန့်တွေပြင်ပေးပြီး သူရိန်အတွက် ကော်ဖီနှင့်ပေါင်မုန့် ပြင်ပေးရသည်။

ဗညားဆွေ သည်းမခံချင်တော့။ ဦးထက်အောင်နှင့် ဒေါ်မေဖြူကို လေးစားရမှာဖြစ်ပေမယ့် သူရိန်ကို လုံးဝတင်းသည်။

၁၈၈ နှစ် ကြယ်စင်မှူးဝေ

သည်တော့ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ကိုလျှော့ပြီး ပြုန်းညက်ကို စည်းရုံးလိုက်သည်။

“ပုန်းညက်၊ ကိုယ်တို့ဆားဗစ်မှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ အမြန်ဆုံး စဉ်းစားထား။ လူဆိုတာ ဂုဏ်တို့သိက္ခာတို့ ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်ကို တစ်ပတ်အတွင်းအဖြေပေး။ အန်ကယ်နဲ့အန်တီ ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျ”

“အေးကွယ်... အေး၊ သားမေမေကိုကျေးဇူးတင်တယ် လို့ပြောလိုက်နော်”

ဗညားဆွေထွက်သွားတော့ သူရိန်က တစ်စခန်းထမ်း

“ပုန်းညက်က ဒီကောင်နဲ့ ဘယ်လောက်ထိ ပတ်သက်နေသလဲ”

“ဘာမှမပတ်သက်ဘူး၊ ပုန်းညက် ဘယ်သူနဲ့မှ မပတ်သက်ချင်ဘူး။ ရှင်လည်း ကိုဗညားပြောသွားတဲ့ကိစ္စကို ခေါင်းထဲ ထည့်ပါ”

“ဘာလဲ”

“သူ့အစ်မနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ကိစ္စပေါ့။ ကိုယ့်သက်ဆိုင်သူနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေပါ။ လူကြီးတွေပျက်နှာပျက်အောင် မလုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ချင်ပါနဲ့”

“အောင်မယ်၊ အဲဒါ ကိုယ့်ကိစ္စပါ။ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး။ တိုယ့်ဘဝအတွက် ကိုယ်ပဲရွေးချယ်မယ်”

ဒေါ်မေဖြူ မနေသာတော့ပါ။ မနက်စာ စားပွဲလေးခမျာ အေးအေးဆေးဆေးမရှိရပြီပို့...

“ကဲ! တော်ကြပါတော့ သားရယ်၊ မုန့်ပဲ ဖြောင့်အောင် စားကြပါနော်။ မာမိတောင်းပန်ပါတယ်။ သားဒက်ဒီလည်း ဒီမှာ လည်ပင်းနင်နေပြီ”

“ဆောရီး... ဒက်ဒီ၊ သားရင်ထဲ ခံစားရလွန်းလို့ပါ”

“အေးပါ သားရယ်၊ ဘယ်နေရာမဆို ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း လေးပေါ့။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီ”

မိသားစုအားလုံး မုန့်စားနေကြတော့ ပုန်းညက်က မေမီတို့နှင့်အတူ လိုအပ်တာ လုပ်ကိုင်ပေးနေလိုက်သည်။

၁၈၉ ၁၈၉

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၇)

မင်းဝေဟင်...

ဆယ်တန်းဖြေပြီးသွားပြီမို့ သူငယ်ချင်းမင်းဦးနိုင်နှင့်အတူ
ကားဆားမစ်တစ်ခုမှာ အလုပ်ဝင်ကြ၏။ အလုပ်သင်ဆိုပေမယ့်
ဖျတ်လတ်တက်ကြပြီး လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ရှိကြသဖြင့် အလုပ်
စဝင်ကတည်းက အလုပ်ရှင်မှ နေ့တွက် စပေးခဲ့သည်။ တစ်နေ့
ထောင့်ငါးရာ။

မဆိုးပါဘူး။ မနက်စာထမင်းလည်း ကျွေးတာမို့ အဆင်
ပြေပါသည်။ အလုပ်ရှင်တွေက လူငယ်သုံးယောက်။ ဗညားဆွေ၊
မင်းဦးနိုင်နှင့် သက်မှူးနိုင်။ ဒီအထဲ သဘောအကောင်းဆုံးက

ရွှေပဒေသာစာပေ

တော့ ကိုဗညားဆွေပါပဲ။

လူက သူဌေးသားပေမယ့် ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီး အဆင့် အတန်းလည်း မခွဲခြားတတ်ပါ။ ဥပဓိရုပ်ကလည်း ဆပ်ကောင်း ကောင်း။

သူ့ဆိုရဲ့ Three Stars ကားဆားဗစ်က ဆက်ဆံရေး ကောင်းခြင်း၊ ဝန်ဆောင်မှုကောင်းခြင်း၊ ဈေးနှုန်းမှန်ကန်ခြင်းတို့ ကြောင့် တော်တော်တွင်ကျယ်ပါသည်။ ကားပစ္စည်းလည်း ရောင်း ဝယ်သည်မဟုတ်ပါလား။

သည်နေ့လည်း မိုးလင်းကတည်းက မင်းဝေဟင်တို့ မနားရပါ။ တတ်ပြီးသား ဝါရင့်ကြီးတွေနှင့်အတူ ဗညာသင်ရင်း အလုပ်တွေလုပ်နေလိုက်ရတာ နေ့လယ် (၁၂)နာရီတိုးသည်အထိ မင်းဦးခိုင်းလည်း ထို့အတူ။

Three Stars မှာ အလုပ်ဝင်တာ နှစ်လလောက်ရှိပြီ မို့ လုပ်ရင်းကိုင်ရင်း အသေးအမွှေးတွေတော့ နားလည်နေပေပြီ။

“ဝေဟင်ရေ ငါတော့ ထမင်းဆာလိုက်တာကွာ”

“အလုပ်တွေ ကျနေတယ်ကွာ၊ ဒီကိုင်လက်စကားလေး က တော်ကြာလာယူမှာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဦးမင်းနိုင်၏စကားကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက် ငြိမ်သွား ကြပေမယ့် မငြိမ်သည့်ခိုက်ထဲမှအသံကြောင့် ကြားရသူအပေါင်း ရယ်မောလိုက်ကြ၏။

“ဦး!..”

“ဆန္ဒပြနေပြီဟေ့၊ ခဏလေးပါကွာ။ ဒါလေးလက်စ သတ်ပြီးရင် စားရပါမယ်”

ဦးမင်းနိုင် ချောမောနေဆဲ အနားသို့ ဗညားဆွေရောက် ထားခဲ့သည်။ သူ့လက်ထဲမှာ မုန့်ထုပ်နှင့်။

“ကလေးတွေ တော်တော်ဆာနေပြီထင်တယ်။ ရှေး ပေါင်မုန့်လုံးတစ်လုံးစီ စားလိုက်”

“ဟာ! ကျေးဇူးပဲ အစ်ကိုရ၊ ဒီမှာ အလုပ်ကလည်း ထန်းလန်း”

“ရပါတယ်ကွာ၊ ထမင်းမစားရသေးခင် အဆာဖြေပေါ့”

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို’

ဝေဟင်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်မုန့်လုံးလေးတွေ တစ်လုံး စီစကားနှင့်ကိုင်ပြီး နှစ်ကိုက်နှင့်ဝါးစားလိုက်တော့ သူတို့ကိုသင် ဆေးသည် ဦးမင်းနိုင် ရယ်နေရသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဒီကောင်တွေ တော်တော်ဆာနေတာပဲ၊ ငတ်များထက်
ရင် ဘယ်လိုနေမယ်မသိဘူး”

“အဟဲ့... ကျွန်တော်တို့မှာ အစာအိမ်ရှိတယ် အစ်ကို”

“လွန်ပါတယ်ကွာ၊ မင်းတို့နှစ်ကောင် အငတ်တိုင်းပြည်
က လာတာဖြစ်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ်၊ ဝေဟင်က ပုပ္ဖားက လာတာ”

“ဟေ့ကောင်! ငါတို့ပုပ္ဖားက အငတ်တိုင်းပြည်မဟုတ်
ဘူးကွ။ အိပ်မက်ထဲက တိုင်းပြည်၊ အပူထဲက အအေး၊ ကန္တာရ
ထဲက အိုအေစစ်လေး”

“အမယ်လေး! ကိုမျိုးချစ်က သူ့ပုပ္ဖားတွေ အပြတ်ကို
မွန်းတာပဲ။ ဟုတ်မဟုတ်တော့ မသိဘူး”

ဗိုက်ထဲမှာ ပေါင်မုန့်လေး ဝင်သွားပြီမို့ စကားတပြော
ပြောနှင့် ကားဆက်ပြင်ကြရာ နေ့လယ်တစ်နာရီလောက်မှာ ပြင်
လက်စကား လက်စသတ်သွားကြသည်။

“ထမင်းသွားစားကြမယ်၊ ဟိုကောင်တွေတောင် စား
ပြီးကြပြီ”

ဝေဟင်တို့ဆားဗစ်မှာ အလုပ်သမားက အားလုံးပေါင်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆွဲယောက်။ ငါးယောက်က စားပြီးသွားကြပေပြီ။ သူတို့အလုပ်
နှင့် မလွမ်းမကမ်းမှာ ထမင်းဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ရှိပါသည်။ လူ
ဆစ်ယောက်ကို အဝစား ငါးရာ။ လုပ်သားပြည်သူတွေ အခြေခံ
ဆူတန်းစားတွေအတွက်တော့ သက်သာချောင်ချိရေးဆိုင်ကလေး
ပဲ။

အလုပ်ရှင်များက သူတို့အလုပ်သမားတွေအတွက် ထို
ထမင်းဆိုင်လေးမှာ ကြိုက်ရာမှာစားစေပါသည်။ ဆိုင်ကလေးဆို
ပေမယ့် စားပွဲခြောက်လုံးလောက်ရှိပြီး စားသောက်သူတွေမပြတ်
ထူပါ။ ဝေဟင်တို့သုံးယောက် ဆိုင်ထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်
သွားကြရင်း ကိုယ်စားချင်တာကို မှာလိုက်ကြသည်။

“ဒေါ်ယုရေ၊ ကြက်သားနဲ့တစ်ပွဲ၊ ဝက်ကလီစာနဲ့တစ်
ပွဲ၊ ငါးဆုပ်နဲ့တစ်ပွဲ”

“အေးအေး... ရမယ်၊ ခဏထိုင်စောင့်ဦးနော်”

ဒေါ်ယုတစ်ယောက် စားပွဲခြောက်လုံးရှိ စားသုံးသူများနှင့်
လက်မလည်နိုင်။ ဆိုင်မှာရှိသည့်စားပွဲတိုင်းကလေးသုံးယောက်မှာ
လည်း ဇယ်စက်သလို အပြေးအလွှား။ အသက်ဆယ်နှစ်လောက်
ရှိမည့် ကောင်လေးနှစ်ယောက်နှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူတို့စားပွဲသို့ မိမိလေး ရေတစ်ပုလင်းနှင့် ရေခွက်နှစ်ခွက် လာချပေး၏။ သွားကျိုးလေးပေါ်အောင် ရယ်ပြရင်း...

“အစ်ကိုကြီးတို့ ခဏလေးနေဦးနော်”

“အေးပါ ရပါတယ်၊ နင်တို့ကြာလေ ငါတို့နားရလေပေါ့ဟားဟားဟား...”

မိမိလေးရယ်က အသားဖြူဖြူ၊ မျက်နှာဝိုင်းဝိုင်းလေးနှင့် ဆံပင်လေးနီကျင်ကျင်။ ဆံပင်ကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းလျက်။ သရဖီလေးများလား။ ဒီမိမိလေးဟာ ဒေါ်ယုရဲ့သမီးမဟုတ်တာတော့ အသေအချာ။ ဒါဖြင့် မိမိလေးဟာ ဘယ်သူ့သမီးလဲ။

ကိုယ့်ညီမလေးအရွယ်ဆိုရင် ဝေဟင် ဦးနောက်စားစမြဲ သရဖီလေးများလားရယ်လို့ အတွေးတွေ အမြဲပွားစမြဲ။ သည်စဉ် မိမိလေး သူတို့ဝိုင်းဆီသို့ လင်ဗန်းတစ်ချပ်နှင့် ထမင်းဟင်းများ သယ်လာလေပြီ။ ကလေး ဒီလောက်ပင်ပန်းနေတာ မကြည့်ရက်သည်မို့ ဝေဟင် မိမိလေးဆီမှထမင်းပွဲကို အပြေးသွားဗူးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ကြက်သားနဲ့တစ်ပွဲပါ အစ်ကိုကြီး၊ နောက်နှစ်ပွဲ သယ်ဦးမယ်”

“အေးအေး... လဲနေဦးမယ်နော်၊ အစ်ကို လာကူမယ်”

ထမင်းတစ်ပန်းကန်၊ ကြက်သားသေးသေးနှစ်ဖတ်နှင့် အရည်၊ နောက် ဟင်းချိုပူပူလေးနှင့် ငါးပိချက်တို့စရာပန်းကန်၊ ငါးရာပေမယ် မဆိုး။ ဟင်းကတော့ နည်းတာပေါ့။ ဒါတောင် သူတို့ခမျာ အမြတ်ဘယ်လောက်ကျန်မှာတဲ့လဲ။

လိုက်ပွဲထမင်းကလည်း ဇလုံတစ်လုံးနှင့်။

ဝေဟင် ထမင်းပြင်နေသည့်နေရာထိ မိမိလေးနှင့်အတူ သွားသယ်ပေးလိုက်သည်။

“ဦး...”

အလို! မိမိလေးရဲ့ဗိုက်ထဲမှ အစာအိမ်အော်သံ။ ဝေဟင် တော်တော်သနားသွား၏။

“ညီမလေး၊ နင် ထမင်းမစားရသေးဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆိုင်မှာ လှူကျနေလို့”

“ဪ... ဒုက္ခပါပဲ၊ အဆာလွန်ရင် သေတတ်တယ်”

“မသေပါဘူး အစ်ကိုကြီးရယ်၊ ဆာလို့သာ သေကြေးဆို မိမိတို့သေတာ ကြာရောပေါ့”

မိမိလေးရဲ့စကားကြောင့် မင်းဝေဟင် ရင်ထဲနှင့်သွားရ

အောင်ပင် ကြင်နာသနားသွားမိရ၏။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ ကလေးရယ်

“နင့်မှာ မိဘတွေမရှိဘူးလားဟင်၊ နင့်မိဘတွေက လုပ်
မကျွေးကြဘူးလား။ အစ်ကိုတွေအစ်မတွေရော မရှိဘူးလား”

“သမီးမှာ အမေပဲရှိတော့ကယ်၊ အဖေမရှိတော့ဘူး
ဆုံးသွားတာ သုံးနှစ်ရှိပြီ၊ ပထွေးလည်း ရှိတယ်”

“ဟေ့! သူတို့ကတော့ အလုပ်မလုပ်ကြဘူးလား”

စားပွဲပေါ်မှာ ထမင်းဟင်းပန်းကန်တွေချပြီးသော်လည်း
ဝေဟင် မိမိကိုဆက်လက်အင်တာဗျူးနေလျှင် ဆိုင်ရှင်ဒေါ်ယုက
လှမ်းအော်လေ၏။

“မိမိ၊ ဒီမှာစားပြီးတဲ့ပိုင်းကို သိမ်းလေ၊ အရေးထဲ ချေ
မျိုးတွေနေရသေးတယ်”

မိမိ ဇက်ကလေးပုပြီး အပြေးလေးထွက်သွားတော့ ဇာ
ဟင် ထမင်းကို စိတ်မပါလက်မပါစားနေမိ၏။ ဆာနေသည့်စိတ်
တွေပင် ပျောက်သွားရသည်။

“ဝေဟင်၊ စောစောက ထမင်းဆာလို့ဆို၊ စားလေ၊ န
ညနေလည်း မိုးချုပ်ချင်ချုပ်မှာ၊ စားထား၊ ညစာက ဘယ်အချိန်
မှစားရမယ်မသိဘူး။ သေချာတဲ့မနက်စာပဲ စားထား”

“ဪ၊ သံရဖီဆိုလည်း မိမိအရွယ်ပဲရှိမှာ။ ကျွန်တော့်
ညီမလေးလည်း အဆင်မှပြေပါ့မလားဗျာ။ ဘယ်အရပ်မှာများ
ဘယ်လိုနေရှာပါလိမ့်”

“ရေစက်မကုန်ရင် ပြန်ကိုဆိုမှာပါ၊ ဝေဟင်ရယ်။ စိတ်
ကိုသာ နည်းနည်းလောက် ရှည်ထားလိုက်ပါ။ ကဲ! စိတ်မကောင်း
စရာတွေ တွေးမနေပါနဲ့ကွာ။ ထမင်းစားတုန်း ခဏမေ့ထားလိုက်”

မင်းဦးခိုင်၏စေတနာကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေနှင့်
ဝေဟင် ထမင်းကိုစိတ်ပါလက်ပါစားပြုရသည်။

စားပြီးကြတော့ သုံးယောက်သား ကားဆားဗစ်သို့ ပြန်
လာကြပြီး ကားနောက်တစ်စီး ကိုင်ကြသည်။ ညခြောက်နာရီ
ကျော်သည်အထိ ကားများက တစ်စီးပြီးတစ်စီး ရောက်လာကြ
တော့ မင်းဝေဟင် လည်တဆန့်ဆန့်ဖြစ်လာ၏။

“ဝေဟင်၊ ခါတိုင်း ဒီထက်မိုးချုပ်တာတောင် မင်းမမြှ
ပါဘူး။ အပြန်ကျ ကားစက်စမ်းရင်း မင်းတို့အိမ်အထိ ပို့ပေးမှာ
ပါကွ”

“ဒီနေ့ ကျွန်တော့်အစ်မ အိမ်ကိုပြန်ရောက်နေတယ်ဗျာ၊
အစ်မနဲ့ တစ်ပတ်မှတစ်ရက်ပဲတွေ့ရတာ။ ကျွန်တော်တို့အလုပ်

က နားရက်မရှိတော့ ကိုယ့်အစ်မနဲ့တောင် စကားမပြောရဘူး

“ဪ... ဒါကြောင့်ကိုး၊ ဒါဆိုလည်း ငါ ဗညားမ
မှာ ပြောပေးပါ့မယ်။ ဒါထက် မင်းအစ်မက တော်တော်ချောလား”

မင်းနိုင်၏အမေးကြောင့် ဝေဟင်မျက်နှာတွေ နီရဲသွား
၏။ သူက ကိုယ့်အစ်မကို ကိုယ့်အသက်ထက်ပင် ပိုချစ်မိလေ
သလားပင်။

“ဟာဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကိုခင်ရင် အစ်မကိုချမ်းသာဖေ
ပါဗျာ”

မင်းဦးခိုင်ကလည်း ငယ်သူငယ်ချင်းပီပီ ဝေဟင်ဘက်
မှ ကာကွယ်ပေးသည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဝေဟင်က သူ့အစ်မနဲ့ညီမကို
သူ့အသက်ထက်တောင် တန်ဖိုးထားသေးတယ်။ ကျန်တာ ဘာ
လုပ်လုပ်၊ ဘာပြောပြော”

“ဒါဆိုလည်း ဆောရီးပါကွာ၊ ကဲ! ငါ ဗညားကိုသွား
ပြောလိုက်ဦးမယ်”

ကိုမင်းနိုင်၊ ဗညားကိုအကြောင်းကြားဖေတော့ ဗညား
က လိုလိုချင်ချင်ပင် ခွင့်ပေးရုံမက...

“ဟ! ဒါဆို အစ်ကိုလည်း ကားတစ်စီး စက်စမ်းစရာရှိ
တာနဲ့ အတော်ပဲ၊ လာ... အစ်ကိုလိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မောင်နှမက တစ်ပတ်
မှတစ်ရက် တွေ့ရတာ။ ခုညနေတော့ အစ်မလက်ရာ ဟင်းကောင်း
ကျွေးကောင်းလေးနဲ့ ထမင်းစားလို့ပြီနဦးမှာပဲ”

“မင်းတို့မောင်နှမတွေ ကြင်နာပုံကြားရတော့ အစ်ကို
တောင် အစ်မတစ်ယောက်လောက် လိုချင်သွားတယ်”

“ကိုဗညားမှာ အစ်မ မရှိပေမယ့် အမေရှိပါတယ်ဗျာ။
အမေဆိုတာ အစ်မထက်ပိုပြီး ခွန်အားရှိစေပါတယ်”

“အမေနဲ့အစ်မ တစ်မျိုးစီပေါ့ကွာ၊ နှစ်ယောက်လုံး ရှိ
ရင် အကောင်းဆုံးပေါ့”

ဝေဟင် သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များကို နှုတ်ဆက်၊ ဆီချေး
ပေနေသောအဝတ်များကို လဲဖယ်ပြီးနောက် ဗညားဆွေ စက်စမ်း
သည့်ကားနှင့် လိုက်ခဲ့၏။

သူတို့ကားလေး မြို့ရှေ့မှ ဟွန်းနိုင်လိုက်လျှင် မြပုန်းညက်

ခြံဝသို့အပြေးလေးထွက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“နောက်ကျလိုက်တာ မောင်လေးရယ်၊ ကိုယ့်အိမ် အိမ်မှာစောင့်နေတာများ သတိမရှေ့လား”

ကားပေါ်မှ အမြန်ဆုံးဆင်းလာသည့်မောင်ငယ်ကို ပုန်းလှမ်းရှိုက်ရင်း ပုန်းညက် စကားနာထိုးနေစဉ် မောင်လေးကတော့ ဗညားဆွေကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ကျေးဇူးပဲ အစ်ကို၊ ရပြီ ရပြီ”

သူက ရပြီဆိုပေမယ့် ဗညားဆွေမှာ အံ့အားကြီးသင့်နေ၏။ ဝေဟင်နဲ့ပုန်းညက်ဟာ မောင်နှမပါလား။ ဒါ အခွင့်အရေးကောင်းပဲ။ ဗညားဆွေ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်ရင်း...

“ပုန်းညက်နဲ့ဝေဟင် မောင်နှမဆိုတာ ကိုယ်ခုမှသိရတယ်။ ရေစက်တွေ... ရေစက်တွေ၊ ကဲ! ပုန်းညက်၊ ကိုယ့်ကို အိမ်ထဲမခေါ်တော့ဘူးလား”

ပုန်းညက်ရှုပ်လေးက အီလည်လည်။ ဝေဟင်ကတော့ အံ့အားသင့်လျက်။ မမနဲ့ကိုဗညား ဘယ်လိုတွေ သိနေကြပါလိမ့်။

သင်ရပ်လှပသော သစ်သားအိမ်လေးကို လှမ်းကြည့်ပြီး ပုန်းညက် ဧည့်သည်ကို အိမ်ထဲသို့ဖိတ်ခေါ်ရသည်။

“ဝင်ချင်လည်းဝင်ပါ၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဆင်းရဲသားတွေမို့ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာဧည့်ခံဖို့မရှိပါဘူး”

“ရတယ်၊ ကွမ်းတစ်ယာရေတစ်မူတ်ဆို ရပြီ”

တော်တော်ဗရုတ်ကျတဲ့ ဗညားဆွေပါပဲ။ သူကပင် အိမ်ပေါ်သို့ အရင်တက်လိုက်သေး၏။ ဒေါ်ကြီးကတော့ ဘုရားခန်းထဲမှာ ပုတီးစိတ်နေလေပြီ။

မင်းဝေဟင်က သူ့အိမ်ကို ခပ်တင်းတင်းလှမ်းကြည့်ပြီး ဗညားဆွေဘက်သို့ မေးဆတ်ပြ၏။ ပုန်းညက် ခေါင်းခါပြရုံသာ။

ယောက်ျားတွေဆိုတာ ယုံရတာမဟုတ်။ ချောမောလှပသည့် ပန်းကလေးတို့ရဲ့အနားမှာ ဝတ်ရည်စုတ်ဖို့ ဝေ့ဝေ့တတ်ကြတာပဲ။ တစ်နှစ်စားအကြာ။

ပုန်းညက် ဝေဟင်ကိုပါ ဆွဲခေါ်လျက် ဧည့်ခန်းဆီသို့ လိုက်သွားရသည်။ ဗညားဆွေကတော့ ဧည့်ခန်းရှိဆက်တီဟောင်းလေးမှာ သက်တောင့်သက်သာထိုင်လျက်။ သူ့အိမ်သူ့ယာနယ်။

“ကဲ! ပေးလေ၊ ရေအေးအေးတစ်ခွက်”

“တကယ်ပေးရမှာလား၊ ရေခဲသေတ္တာထဲကရေ မဟုတ်ဘူးနော်”

၂၀၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဪ... ခက်ပျို၊ ရေရိုးရိုးကမှ ကျန်းမာရေးနဲ့ ညီညွတ်တာလေ။ ရေခဲသေတ္တာထဲကရေ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး။ ကြမ်းကြမ်းလေနဲ့ ဗူးခါးရေဆိုတာ မကြားဖူးဘူးလား။ တဲအိုမျက်နှာထမင်းရည်ထက်တော့ သာပါတယ်”

“ဘာတွေမှန်းလည်းမသိဘူး”

ထမင်းစားခန်းထဲမှ သောက်ရေတစ်ခွက် သွားခပ်ပေးတော့ သူက တကယ်ပင် သောက်၏။ တကယ့်လူပါပဲ။ သည်စဉ် မင်းဝေဟင် ရေအမြန်ဆုံးပြေးချိုးလေ၏။ ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာသည်ပါပဲ။

“ဘာချက်သလဲ”

မေးပုံက အလွှာပ သလွှာပပုံစံမို့ ပုန်းညက် ဖြေလိုက်သည်။

“ငါးရဲ့အူချက်တယ်၊ ဗူးညွန့်ကြော်တယ်”

“ဒါပဲလား၊ ငါးပိရေစဉ့်စရာ မပါဘူးလား”

“ပါတယ်”

“ကိုယ်ပါ စားမယ်၊ မနက်ကတည်းက ထမင်းမစားသေးဘူး”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ရှင်!”

“ဘာလဲ၊ ထမင်းမလောက်လို့လား”

“လောက်ပါတယ်၊ ရှင်နောက်နေသလားလို့ပါ”

“မနောက်ဘူး၊ ထည့်... စားမယ်”

ဘယ်လိုညှော်သည်လိမ့်၊ မြင်မြင်ချင်းကို ဆောက်နှင့်ထွင်း။ သူကပင်အရင် ထမင်းစားခန်းဆီသွားတော့ မောင်နှမနှစ်ယောက် မျက်လုံးတွေပြူးရသည်။

“တကယ်စားမယ့်ပုံကြီး၊ မမ ထမင်းလောက်ပါမလား”

“လောက်တယ်၊ ဒေါ်ကြီးက ဥပုသ်စောင့်ထားတာ”

“ဒါဆိုလည်း စားကြစို့၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့။ ဆင်းရဲသားဟင်းထမင်းကို စားနိုင်မနိုင်”

ပုန်းညက်နှင့်ဝေဟင်တို့ပါ ရောက်လာကြပြီး အဆင်သင့်ခူးခတ်ထားသည့်ထမင်းပွဲကို အုပ်ဆောင်းဖွင့်လိုက်သည်။ သူက ကိုရီးယားကားထဲကလို ထမင်းပွဲကို ကဲမိုးကြည့်ပြီး အနံ့ခံလိုက်သေး၏။

“အား... စားလို့ကောင်းမယ့်ပုံပဲ၊ ကဲ! လာလေ၊ စားကြစို့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူကပင် အိမ်ရှင်လုပ်ပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်နေတော့ ပုန်း
ညက်က သူ့ကို ဇွန်းခက်ရင်းတစ်စုံ ချပေးလိုက်သည်။ သူမတို့
မောင်နှမကတော့ လက်ဆေးပြီး လက်နှင့်ပင် စားကြသည်။

“ငါးပိတို့စရာနဲ့ဆိုတော့ ကိုယ်လည်း လက်နဲ့ပဲစားမယ်
ပေး... လက်ဆေးရေ”

“ထွင်ပြန်ပြီ”

သူမက တိုးတိုးပြောပေမယ့် သူ့ကြားသွားတာပါပဲ။ ဖေး
လာသည့်လက်ဆေးရေကို ခပ်တည်တည်ဆေးပြီး ထမင်းကို ငါးပိ
တို့စရာနှင့် ဟန်ကျပန်ကျစားပြလေ၏။

“ကိုယ်က ရွှေဇွန်းကိုက်ပြီး မွေးလာတာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘာဇွန်းကိုက်တာလဲ”

“စတီးဇွန်းလေ ဟဲ့ဟဲ့... တကယ်ပြောတာ။ အတည်
ကိုယ့်မိဘတွေကို သူတို့မိဘတွေက သဘောမတူကြဘဲ ခိုးဖြေ
ကြတော့ လူကြီးတွေက ပစ်ထားကြတာ။ ကိုယ်ငယ်ငယ်ကထိ
ရုန်းကန်ခဲ့ရတယ်”

“ပုံပြင်တွေ လာပြောနေပြန်ပြီ”

“ဪ... တကယ်ပါဆို နောက် ကိုယ်ဆယ်နှစ်သာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

လောက်ကျမှ အဘိုးအဘွားတွေက ပြန်ခေါ်တာ။ ဘဝအကြောင်း
တွေ ကိုယ်အားလုံးနားလည်တယ်”

ပြောပြီး ထမင်းနှင့်ငါးပိတို့စရာ၊ ငါးရဲ့အူချက်တို့ကို အား
မီးတရစားပြနေတော့ ပုန်းညက်နှင့်ဝေဟင်လည်း ကိုယ့်ထမင်း
ကိုယ် စားလိုက်ကြသည်။

ထမင်းစားပြီးကြတော့ ညရှစ်နာရီ။ သူက ယခုထိပြန်
မည်ပုံမပေါ်သေး။ ဝေဟင်ရှေ့လည်း သူ့ပြောချင်တာတွေ ပြော
သည်ပါပဲ။ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပေါ့။

“ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဟိုအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေ
ခဲ့လား”

“ပြေပါတယ်”

“ဘာလဲ၊ တစ်လနှစ်သိန်းရတာနဲ့ အရာအားလုံးကို ကျွ
နပ်လိုက်တာပဲလား”

“ရှင်... ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ကျဆုံးသွားတဲ့သိက္ခာတွေပေါ့။ သူများအိမ်မှာ အလုပ်
ခင်တာ မကောင်းပါဘူး။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ သူ
များအိမ်မှာ ညအိပ်ညနေ မနေသင့်ဘူး။ ကိုယ်ကမ်းလှမ်းထားတဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

အတိုင်း ကိုယ့်ဆိုင်မှာ ကောင်တာလာထိုင်ပါ။ ငွေသိမ်းပါ”

“နီး... ရှင် ကိုယ့်မေမေအကြောင်း ကိုယ်သိလျက်သား
နဲ့။ ကျွန်မကို ပြဿနာလာမရှာနဲ့”

“မရဘူးကွာ၊ ပုန်းညက် သူများအိမ်မှာ အလုပ်လုပ်နေ
တာ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းလေးတစ်ခုလောက်
ထူထောင်မိလား။ ကိုယ်ကူညီမယ်”

“ရှင် နောက်နေတာလား”

“မနောက်ဘူး။ ကိုယ်ပြောမယ်... နားထောင်။ ပုန်း
ညက်ကို ကိုယ့်ညီမတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီးပြောပြမယ်
ဟိုအိမ်မှာ သူရိန်ရှိတယ်။ အဲဒီသူရိန်မှာ စေ့စပ်ပြီးသားရှိတာ မင်း
လည်း သိသားကွာ”

“ကျွန်မက သူနဲ့ကြိုက်နေတာမှမဟုတ်ဘဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ မကြိုက်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နေဖို့မသင့်
လျှော့ပါဘူးကွာ”

“ကျွန်မအတွက် အဆင်ပြေနေတာပဲ”

“ပြောရကျပ်လိုက်တာ၊ ကဲ! လုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်
ဖို့ပဲ စဉ်းစားထား။ ကိုယ်သွားမယ်။ ညီ... ကိုယ်သွားမယ်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အစ်ကို”

လောင်ကတော့ ဗညားဆွေကို ကားနားထိ လိုက်ပို့ပေး
ခဲ။ ပုန်းညက် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ ကျန်ခဲ့သည်။ ငါ ဘာဆက်လုပ်
မှာလိမ့်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၈)

ပုန်းညက်၊ ဒေါ်မေဖြူတို့အိမ် ပြန်ရောက်တော့ နံနက် နှစ်နာရီ၊ ခြံမှလှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ အပေါ်ထပ်ဝရံတာမှာ ဆီမေဖြူပိုးချဲ့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အပေါ်ထပ်ကော်ရစ်တာ အစ်လျှောက် ဘောဘီက နောက်မှတွန်းလျက်။ သားအမိတွေ ကေားတပြောပြော။ ကြည်နူးနေပုံရသည်။

ပုန်းညက် မီးဖိုထဲသို့ တန်းဝင်လာပြီး မေစီတို့နှင့်အတူ နံနက်စာစီစဉ်နေစဉ် အပေါ်ထပ်မှ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက် သံနှင့် ဝုန်းဒိုင်းအသံများ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပုန်းညက်တို့သုံး ယောက် အပြေးအလွှားသွားကြည့်ကြသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အမယ်လေး!”

ဒေါ်မေဖြူတစ်ယောက် ဦးချဲ့နှင့်အတူ လှေကားရင်းမှာ ဦးစောက်ကျွမ်းပြန်။ ပျော့ခွေဖြူဖတ်လျက်။

“လုပ်ကြပါဦး၊ လာကြပါဦးရှင်”

မေစိက ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သဖြင့် အိမ်ရှေ့ထဲ စုံ အနားသို့အပြေးရောက်လာကြသည်။ ဦးထက်အောင်နှင့် သူရဲကောင်း ဘုန်းဆက်။

“ကလေးရော၊ ဘောဘီ... ဘောဘီ... စောစောက သူ့ အန်တီကို တွန်းပေးနေတာ”

မြပုန်းညက် ပြောလိုက်တော့ သူ့ကို ရှာသူကရှာကြမ်း

“အပေါ်မှာ သတိမေ့နေတယ်”

“ဟင်!”

ဒေါ်မေဖြူကိုပွေ့ပြီး ပူလောင်ပြာယာခတ်နေကြသလို ဘောဘီကိုပွေ့ချီချလာခဲ့သူက ချသည်။

“ရဲဌာနကို ဖုန်းဆက်မှဖြစ်မယ်၊ မာမိုကိုဆေးရုံအမြန် ပို့ရအောင်”

“ဆေးရုံကို အရင်ဆက်... သား၊ အရေးပေါ်ကိုဆက်”

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူရဲကောင်းဆက်၊ ဦးထက်အောင် ညွှန်ကြားလိုက်သည့် အတိုင်း ဆေးရုံအရေးပေါ်ကို အရင်ဆုံးဆက်ပြီး ကိုယ့်အမေဆီ ဆက် ဆွေမျိုးနီးစပ်တွေဆီ လျှောက်ဆက်၏။

မကြာမီ အရေးပေါ်ဆေးရုံကား ရောက်လာသဖြင့် ဒေါ် မေဖြူနှင့်အတူ ဘောဘီကိုပါ ဆေးရုံသို့ခေါ်သွားကြသည်။ ဦးထက် အောင်နှင့် သူရဲကောင်း နောက်မှကားနှင့်လိုက်ကြတော့ ပုန်းညက် ဆိုက်ပို့ပြင်မိသည်။ နှစ်ယောက်လုံးကို သူမ စိုးရိမ်မိပါ၏။

“ပုန်းညက် ကျွန်ခွဲ၊ အိမ်ကပဲ သတင်းနားထောင်နော်၊ အန်ကယ်တို့ပဲ သွားလိုက်မယ်”

ကိုယ်က သူတို့အိမ်မှာ အလုပ်သမားမို့ ပုန်းညက် နာခံ ခိုပါသည်။ အိမ်မှာ ပုန်းညက်တို့သုံးယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့ရသည်။ သုံးယောက်လုံး ရင်တုန်ပန်းတုန်နှင့်၊ မျက်ရည်တွေပင် ကျချက်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ မေစိရယ်၊ ဘုရားမလို့ အန်တီ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့တော်”

“အန်တီက နဂိုကမှ ခပ်ယဉ်ယဉ်ရယ်၊ ဦးချဲ့နဲ့ရောပြီး ကျ တဲ့အရှိန်က မသေးဘူး၊ ဘုရား... ဘုရား... အန်တီ မသေပါ စေနဲ့။ အန်တီက အရမ်းသဘောကောင်းတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကလေးတွန်းလိုက်လို့ အရှိန်လွန်ကျသွားတာလား။ ဒါဆို ကလေးကိုများ အမှုပတ်နေဦးမှာလားမသိဘူးနော်”

“အန်တီကရော အပေါ်ထပ်ကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ဘုရားရှိခိုးတာ။ အန်တီက တစ်ခါတလေ ဘုရားခန်းမှာ သေသေချာချာသွားပြီး ရှိခိုးတယ်။ နေ့တိုင်းတော့ မတက်ဖြစ်ပါဘူး”

သုံးယောက်သား စိုးရိမ်တကြီးနှင့်ပင် လုပ်စရာရှိသည့် အလုပ်များကို နားတစွင့်စွင့်နှင့် လုပ်ကိုင်နေကြရင်း ဆေးရုံသတင်းကို နားထောင်နေကြရသည်။

“ငါတို့ကိုလည်း အရေးအရာလုပ်ပြီး ဘယ်သူမှ သတင်းပို့နေမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ငါတို့ကသာ ကိုယ့်သွေးရင်းသားရင်းလို စိုးရိမ်နေကြတာ”

ဂွမ်းပုံက ဝမ်းနည်းစကားဆိုတော့ ပုန်းညက် အားပေးရသည်။

“သူတို့လည်း အလုပ်ရှုပ်နေကြလို့ နေမှာပါ ဂွမ်းပုံရယ် ကိုယ့်စေတနာမှန်ဖို့သာ အဓိကပါဟယ်”

မနက်ကိုးနာရီလောက်ကျမှ သူရိန်အသံကို ပုန်းထဲ

တုန်လှုပ်စွာ ကြားလိုက်ရသည်။

“ပုန်းညက်၊ မာမိဆုံးပြီ။ ဒါ လုပ်ကြံမှု၊ မရိုးသားဘူးလို့ ရဲတွေက မှတ်ချက်ချတယ်။ အခု ကိုယ်အိမ်ပြန်လာပြီ။ ရဲတွေလည်း အိမ်ကိုလာပြီး စစ်ဆေးကြလိမ့်မယ်”

“ရှင်! လုပ်ကြံမှု ဟုတ်လား။ ဘောဘီ... ဘောဘီရော သတိပြုလားဟင်။ ဘောဘီလေးကိုများ အမှုတွေပတ်နေဦးမလားရှင်”

“ဘောဘီလည်း သတိမရသေးဘူး။ အမှုကတော့ ရှုပ်ထွေးနေတာပဲ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြဦးမလဲ မသိဘူး။ မကြောက်နဲ့နော်၊ ကိုယ် ခုပဲပြန်လာခဲ့မယ်။ ဒီမှာ မေမေတို့တွေ ရှိနေပြီ”

ဒေါ်မေဖြူ ဆုံးသွားပြီဆိုလို့ မေစီနှင့်ဂွမ်းပုံ ကယောင်ခြောက်ခြားဖြစ်သွားကြစဉ် အိမ်ရှေ့သို့ ရဲကားရောက်လာသဖြင့် အရပ်သူများပီပီ နေစရာမရှိအောင် ကြောက်လန့်သွားကြသည်။

“လုပ်ပါဦး ပုန်းညက်ရယ်၊ ငါတို့တွေကို ဖမ်းမှာလားဟင်”

“မဖမ်းပါဘူး၊ ဘာလို့ဖမ်းရမှာလဲ။ မေစီ၊ ကူခြေမပျက်

နဲ့လေ။ နင်ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဟိုက ဖမ်းသွားလိမ့်မယ်။ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

ပုန်းညက်ပင် တံခါးသွားဖွင့်ပေးပြီး ရဲအရာရှိများ မေးသမျှ ဖြေကြားရသည်။ ခဏအကြာတွင် သူရိန်ဘုန်းဆက် ပြန်ရောက်လာသဖြင့် ရဲများက အိမ်ရှိလူစုံလူကုန်ကို စစ်ချက်ယူလေသည်။

အခင်းဖြစ်ပွားသည့်နေရာတွေကိုလည်း တက်ကြည့်ကြသည်။

“ကလေး ဘာဖြစ်လို့ သတိလစ်သွားတာလဲ။ ကေန္တတွန်းလိုက်ရင်း အရှိန်လွန်ကျသွားလို့ ကြောက်လန့်ပြီး သတိလစ်သွားတာလား”

“ကလေး သတိရမှပဲ မေးရတော့မယ်လေ”

ဝိုးချဲ့လိမ့်ကျသည့်လှေခါးနှင့် အပေါ်ထပ်ကော်ရစ်တာနောက် ဝိုးချဲ့တို့ကို စစ်ဆေးကြသည်။ ရဲအရာရှိတွေက ဦးဝင်းအောင်နှင့် ဦးမြင့်နောင်၊ ထက်ထက်မြက်မြက်တွေ။

“ကိုသူရိန်၊ အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာကို ဘယ်သူ အရင်ဆုံးရောက်သလဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်ရာထဲက အော်သံတွေကြားလို့ ပြေးလာတော့ လှေကားရင်းမှာ လူစုံနေပြီ”

“ဘယ်သူတွေလဲ၊ သေသေချာချာစဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

ဒေါ်မေဖြူ သေဆုံးသွားသဖြင့် သူရိန် ဝမ်းနည်းကြေကွဲနေရသည်။ ဒါ့ထက် မာမိဆုံးတာ သွေးရိုးသားရိုးမဟုတ်ဟုဆိုသဖြင့် တရားခံကို သူလည်းသိချင်ပါသည်။ အဲ... ကြားထဲက မဆိုင်သူတွေ အမှုပတ်မှာတော့ သူမလိုလားပါ။ သည်တော့ စဉ်းစားစားဖြေရသည်။

“ပုန်းညက်တို့သုံးယောက် အရင်ရောက်တာ”

“ဘေဘီက သတိလစ်နေတော့ ကိုသူရိန်အပြင် ဦးထက်အောင် ကျန်နေသေးတာပေါ့၊ ဟုတ်လား။ သူက ဘယ်မှာအိပ်သလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းရောက်မလာသလဲ”

“ဒက်ဒီကလည်း အောက်ထပ်မှာ အိပ်တာပါ။ သူက အအိပ်ကြီးတော့ ချက်ချင်းမနိုးတာဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒီလောက်ကမ္ဘာပျက်နေတာတောင် ချက်ချင်းမနိုးဘူးလား။ သူရောက်လာတော့ အပေါ်ကဆင်းလာတာလား။ အောက်ထပ် သူ့အိပ်ခန်းထဲက ထွက်လာတာလား။ သေသေချာချာဖြေပါ”

“ဟာ! ခင်ဗျားတို့မေးခွန်းတွေက ဒက်ဒီအပေါ် မသက်သာလိုကြီးပါလား”

“မေးတာပဲဖြေပါ ကိုသူရိန်”

“အနားရောက်လာတာပဲ၊ ဘယ်ကရောက်မလဲဗျ၊ သူ့အခန်းထဲက ထွက်လာမှာပေါ့”

“ခင်ဗျားဖြေတာ မသေချာဘူး၊ မြပုန်းညက်တို့ရော သူ့ဘယ်ကလာတာ မြင်သလဲ”

“အောက်ထပ်ကပဲ လာတာပါ၊ အပေါ်ကဆင်းလာတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“လှေကားထစ်ရော ဒီတစ်စင်းတည်းရှိတာလား”

မြပုန်းညက် သူရိန်ကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်မိ၏။

“မေးတာပဲဖြေပါ၊ နောက်ထပ်လှေကား ရှိသေးလား”

“ရှိ... ရှိပါတယ်၊ နောက်ဘက်မှာ အရေးပေါ်ကြောင့် လိမ်လှေကားတစ်စင်းတော့ ရှိပါတယ်”

ဝင်ဖြေသူက မေစီ၊ ရဲအရာရှိများ ထိုလှေကားဆိုတာကို သွားကြည့်စစ်ဆေးနေစဉ် ကျန်ရဲအရာရှိတစ်ယောက်က မေစီနှင့်ငွမ်းပုံကို စစ်ဆေးနေ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အကြောက်တွေ

လွန်နေသဖြင့် အပေါက်အလမ်းတည့်အောင် မဖြေနိုင်ကြ။ ဒုက္ခပါပဲ။

မြပုန်းညက်ကိုမေးသည့်မေးခွန်းတွေကလည်း ဖြေရတာ တကယ့်ကို ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ။ ဇောချွေးပျံအောင် ဖြေရသည်။ စဉ်းစားတော့လည်း ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိ။

“ဒီအိမ်မှာ ညီမက ဘာလဲ၊ ဘာတော်သလဲ”

“ဘာမှမတော်ပါဘူးရှင်၊ အလုပ်သမားပါ”

“ဘာတွေလုပ်ရတာလဲ၊ ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့မတူပါလား”

အသွေးအမွှေးနှင့် အသွင်သဏ္ဌာန်ကိုကြည့်ပြီး ပြောလေသလားမသိ။

“ကျွန်မက ဒီအိမ်ရဲ့ဘဏ္ဍာစိုးပါ။ နောက် ကလေးကိုလည်း စာသင်ပေးပါတယ်”

“ဒါဆို အဆင့်မြင့်အလုပ်သမားပေါ့၊ ဦးထက်အောင်နဲ့ ဒေါ်မေဖြူ အဆင်ပြေပုံရရဲ့လား”

“ရှင်!”

“ဇနီးမောင်နှံ သင့်မြတ်ရဲ့လားလို့ မေးတာ”

“ကိုသူရိန် ကိုမေးပါလားရှင်၊ သူက အန်တီရဲ့မွေးစား

၂၂၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

သားပါ။ တူလည်း တူအရင်း”

“ညီမကိုမေးတာ ညီမ ဖြေပါ။ သူ့ကိုလည်း မေးမှာပေါ့။ ဒေါ်မေဖြူနဲ့ သူ့ခင်ပွန်းနဲ့ အတူတူအိပ်လား”

အပျိုလေးမို့ ပြပန်းညက်မှာ မျက်နှာတွေ တရှိန်းရှိန်း၊ ဘာသာဘာသာနဲ့မေးတာပါလိမ့်။ အင်းလေ... အကြောင်းရှိမှာပေါ့။

“အတူတူတော့ မနေပါဘူး။ တစ်ခန်းစီ နေကြတာပဲ”

“ရန်ဖြစ်သံ ကြားဖူးသလား”

“မကြားဖူးပါဘူးရှင်”

“ဦးထက်အောင်က ညီမကိုအခွင့်အရေးပေးတာတွေ ဘာတွေ ရှိသလား”

“ရှင်”

ဒုက္ခပါပဲ။ ကေန္တ ဦးထက်အောင်က ပြပန်းညက်ကို လိုချင်လို့ ဒုက္ခိတစန်းသည်ကို သတ်ပစ်သည်ထင်သလားမသိ။

“မရှိပါဘူးရှင်၊ ဒီလိုပဲ မေးထူးခေါ်ပြောပါ”

သည်စဉ် ဂွမ်းပုံက ဖျတ်ခနဲဝင်ပြောသည်မှာ...

“ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်ကတင် အန်ကယ်က ပုန်းညက်ကို အဝတ်တွေ အများကြီးဝယ်ပေးတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး အန်တီတို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

စကားများကြသေးတယ်”

“ဟင်!”

သူမပင် မသိသည့်ကိစ္စပါ။ ဂွမ်းပုံဝင်ပြောလိုက်သည့် အတွက် အခြေအနေက ပိုဆိုးသွားတော့သည်။ သူရိန်ဘုန်းဆက် ဝင်ဖြေပေမယ့် မရ။

“မဟုတ်ပါဘူး။ မာမီက သူငယ်ငယ်က အဝတ်တွေ ပေးချင်တာ။ ဒက်ဒီက အဟောင်းတွေလို့ပြောတော့ မခံနိုင်လို့ စကားများတာပါ။ ပုန်းညက်ကို မပေးချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ မာမီ ရော ဒက်ဒီရော ပုန်းညက်ကို စေတနာအတူတူရှိကြပါတယ်”

ရဲအရာရှိတွေ မေးသည့်မေးခွန်းတွေထဲမှာ ချာချာလည် ရင်း နောက်ဆုံး ပုန်းညက်တို့သိလိုက်ရသည်က ဦးထက်အောင် ကို မသက်သာနေကြသည့်အဖြစ်ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၁၉)

ဆေးရုံမှပြန်ခေါ်ယူလာသည်အထိ ဘောဘိုအသွင်က ကြောင်တောင်တောင်။ ယခုထိ အဖြစ်ဆိုးကြီးကို ကြောက်လန့်နေသည့်အသွင်။ ရဲအရာရှိတွေမေးသည်ကို ဘာမှမဖြေနိုင်။ မျက်ရည်တွေ စီးကျနေပြီး ကလေးမှာ ဆွံ့အနေသဖြင့် သူကလေးကို စစ်မေးဖို့အတွက် အချိန်စောင့်ရပေဦးမည်။ အမူက ဘောဘိုအပေါ် မှီတည်လျက်။ အိမ်မှာ အသုဘအိမ်ဖြစ်ရုံမက အဖြစ်ဆိုးတစ်ခုလည်း ကျရောက်ဦးမည်မို့ အိမ်ရှိလူများအားလုံး စိတ်မချမ်းသာကြရပေ။

ဦးထက်အောင်ကို သံသယရှိပေမယ့် ဘာမှလက်ဆုပ်

ရွှေပဒေသာစာပေ

လက်ကိုင်လည်း ပြမရသည်ကြောင့် ဂုဏ်သရေရှိ လူကြီးလူ
ကောင်းတစ်ယောက်ကို မဖမ်းကြပါ။ ဒေါ်မေဖြူ သေဆုံးရှုံးဟာ
မတော်တဆမှုလိုလို လုပ်ကြံမှုလိုလိုသာ ရှိနေဆဲ။

ဒေါ်မေသူမှာ အစ်မဖြစ်သူအတွက် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်မိပေ
မယ့် သွေးရိုးသားရိုးလို့လည်း ခံယူမိသည်ကြောင့် အမှုဖွင့်မည်
သူမရှိသည့်အတွက် ပြဿနာမရှိခြင်းလည်းဖြစ်သည်။

လောလောဆယ် ဒေါ်မေသူက သူရိန်ကိုပြန်ခေါ်သွား
ချင်ပေမယ့် သူရိန်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ကျန်နေခဲ့သည်။
ရဲအရာရှိတွေ သံသယဝင်သလို သူလည်း ဒက်ဒီကိုသံသယဝင်
ချင်ချင်။ မာမိုကိုမသတ်ပေမယ့် ပုန်းညက်ကိုများ ဒက်ဒီလိုချင်နေ
လေသလား။ ဒေါ်မေသူကတော့ သူရိန်ကို...

“ရက်လည်ပြီးရင်တော့ အိမ်ပြန်နေပါ သားရယ်။ ပျိုပေ
မြင်လို့မကောင်းပါဘူး။ ဒီအိမ်မှာ ကိုယ့်အဒေါ်လည်းမရှိတော့ဘူး
လေ။ မင်းဒက်ဒီဆိုတာကလည်း။ အေးလေ... သူများလည်း
မထင်ကောင်းပါဘူး။ ဟုတ်လို့ကတော့ မေမေ လုံးဝခွင့်မလွှတ်
နိုင်ဘူးနော်။ ခုကတည်းက ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်နေပါ။ ပြီးတော့
ပြပုန်းညက်နဲ့မေမေ လုံးဝသဘောမတူနိုင်တာ သားသိတယ်နော်”

“မေမေကလည်း တရားသဘောနဲ့ကြည့်စမ်းပါ။ ခုပဲ
ကြည့်၊ ကွေးသောလက် မဆန့်ခင် ဆန့်သောလက် မကွေးခင်
ဆိုသလို ဖြစ်သွားကြတဲ့အဖြစ်ကြီး။ စိတ်ကိုလျှော့ပါ မေမေရယ်”

“မလျှော့နိုင်ဘူးဟေ့၊ မေမေကတော့ သေမှစိတ်လျှော့
မယ်။ မသေခင် ကိုယ့်သား ကိုယ်ကြိုက်တဲ့သူနဲ့ပေးစားပြီး အခြေ
တူသွားတာ မြင်ချင်တယ်”

“ကိုယ်လည်း ဆင်းရဲနေတာ ကျနေတာပဲမေမေရယ်”

“တော်ပြီ၊ မေမေပြောတာ နားထောင်။ ခုဆို သားမာမီ
ဆိုတော့တဲ့အတွက် ဒီဘက်ကအမွေရဖို့ မမျှော်လင့်နဲ့။ သားဒက်
ဒီက နောက်အိမ်ထောင်ထပ်ပြုမှာပဲ။ ဒီအရွယ်ရှိသေးတာ၊ ခုနစ်
ရက်ပြည့်ပြီး ဆွမ်းသွတ်ပြီးရင်တော့ သားကို မေမေလာခေါ်မယ်၊
ဒါပဲ”

နောက်ဆုံး သူရိန်ဘုန်းဆက် မေမေစကားကို မလွန်
ဆန်နိုင်တော့ပါ။ သူ့ဘက်မှာ မာမီလည်းမရှိတော့ပြီ။ ဒက်ဒီဆို
တာကလည်း ယခုရက်အတွင်း စိတ်ဆင်းရဲမှုများကြောင့် လူက
ညှိုးချုံးနေပြီး သူ့ကိုယ်သူပင် ဂရုမစိုက်တော့ချေ။

အိမ်မှာ လောလောဆယ် ပြပုန်းညက်ပင် အားလုံးစီမံ

ထိန်းကျောင်းနေရပါ၏။

မေစိနှင့်ဝွမ်းပုံမှာလည်း ခါတိုင်းလို မနာခံတော့ချင်း။ မေဖြူမရှိတော့သည့်အတွက် ပြပန်းညက်စီစဉ်သည်ကို ဘိန်းအချင်း တစ်ဖူးပိုရှုသည်ဟု မြင်ချင်နေကြ၏။ အိမ်ကတော့ တကယ်ကို ဖရိုဖရဲ။

အိမ်မှာ အိမ်သားသုံးယောက်လုံး စိတ်နှင့်လူနှင့်မကလွဲ ဦးထက်အောင်က ကုမ္ပဏီမသွားဘဲ အခန်းအောင်းနေသလို သဘာဝကလည်း ကျောင်းမတက်။ ယခုအချိန်ထိ စကားပြောလို့မသေး။ သူရိန်မှာလည်း ဒေါ်မေသူနှင့်ပျိုမေ ဖုန်းဆက်တာနဲ့ ဒိုင်ခံပြောနေရပြီး သူတို့ခိုင်းတာ လုပ်ပေးနေရ၏။

မေစိ၊ ဝွမ်းပုံနှင့် ပြပန်းညက်တို့သုံးယောက်မှာလည်း ပုန်းညက်က တစ်ယောက်တည်း။ ဟိုနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တည်း။ အိမ်မှာ နေရထိုင်ရ လုပ်ရကိုင်ရတာ အဆင်မပြေရသည့်ကြောင့် မနက်က ပျိုမေနှင့်ဗညားဆွေတို့မောင်နှမ ရောက်လာပြီး သတိမေးရင်း သူရိန်နှင့်စကားတွေများရသေး၏။

ပုန်းညက် ကြားထဲက စိတ်ညစ်ရပါသည်။ မနက်က သူတို့မောင်နှမ ရောက်လာချိန်မှာ အိမ်သားတွေပင် မနီးကြကုန်

ပါ။ အိမ်မှာလည်း အသုဘဖြစ်ထားတာ မကြာသေးသဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်။

ပြပန်းညက်တစ်ယောက်တည်း မီးဖိုထဲမှာ ချက်ပြုတ်စီမံနေရသည့်။ မေစိနှင့်ဝွမ်းပုံပင် အိပ်ရာမထကြသေး။ သူတို့နှစ်ယောက်က လူပါးတွေ ဝ၊နေကြပေမယ့် ဒီအိမ်မှာ ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ ပုန်းညက် သည်းခံနေရပါသည်။ အဖော်တွေရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့။

ဗညားဆွေနှင့်ပျိုမေမှာ မောင်နှမနှစ်ယောက်ပေါင်းပြီး သဘောတူညီမှုတွေ ယူထားကြပုံပေါ်၏။ ပျိုမေ၏ ပုန်းညက်အပေါ်ဆက်ဆံပုံက အချိုးပြောင်းသွားသည်။

နှစ်ယောက်သား အိမ်ပေါက်ဝမှ ဘဲလ်ကို နှိပ်နေသည်ကြောင့် ပုန်းညက် သွားဖွင့်ပေးရချိန်ဟာ နံနက်ခုနစ်နာရီ၊ ဆောင်းတွင်းမို့ နှင်းတွေနှင့် တဝေဝေ။

“ပျိုမေတို့မောင်နှမ အစောကြီးပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီမှာ ကိုကိုလေ... သူ့ချစ်ချစ်ဆီ ညကတည်းက လာချင်နေသလားမသိဘူး။ မနက်အစောကြီးကို ပျိုမေ့ကိုလာခေါ်တာကြည့်။ ပုန်းညက်ကလည်း ကိုကို စွဲမယ်

ဆို စွဲလောက်ပါတယ်။ ဘာမှမပြင်မဆင်ဘဲ လှနေတာလေ
 သနပ်ခါးရေကျလေးနှင့် မြပန်းညက်မှာ စိတ်ရှုပ်ထွေး
 နေရသည်မို့ ကပိုကယို။ ဆံပင်ကိုလည်း နောက်မှ ချာလီကွင်း
 နှင့် စည်းထားရုံ။ အဝတ်အစားဆိုလည်း ရိုးရိုးလေး၊ ရယ်ဒီမို
 ကိုယ်တိ ရုပ်ပန်းရောင်နှင့် ဆွဲသားလုံချည်ပန်းရောင်ပွင့်။

အစက ရန်သူလိုဆက်ဆံခဲ့ပြီး ယခုလို အထူးချိုသာပြန်
 နေတာ ပန်းညက် လန့်ပါသည်။ သို့သော် သူတို့က မျက်နှာကြာ
 တွေမို့ ပန်းညက် အလိုက်အထိုက်ဆက်ဆံရပါသည်။

“ကြွပါရှင်၊ အိမ်ရှင်တွေတော့ မနိုးကြသေးပါဘူး”

“ရပါတယ်၊ ကိုယ်ကတော့ ပန်းညက်ကိုတွေ့ချင်လို့
 လာတာ။ ပျိုမေလည်း ကိုယ့်လူ ကိုယ်သွားနှိုးပေတော့”

ဗညားဆွေက ပန်းညက်သွားရာ မီးဖိုဘက် ထမင်းစား
 ခန်းဘက်သို့ တောက်လျှောက်လိုက်လာခဲ့ရာ သူမ စိတ်ညစ်ညစ်
 ရပါ၏။ သူတို့ကတော့ ဝင်ထွက်သွားလာနေကျပီပီ သက်တောင့်
 သက်သာ။

ပန်းညက်၊ အိမ်ကြီးရှင်တွေအတွက် နံနက်စာ ပြုလုပ်
 စီစဉ်နေရတော့ ဗညားဆွေ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“အလုပ်သမားတွေ မရှိကြတော့ဘူးလား၊ ပန်းညက်
 ကိုယ်တိုင် လုပ်နေရသလား”

“သူတို့မနိုးကြသေးဘူး ကိုဗညား၊ ပန်းညက်ကို ပြော
 ရောဂိုရှင် မြန်မြန်ပြောပါ။ အိမ်သားတွေ နီးလာကြရင် မကောင်း
 ဘူး”

“ပန်းညက်ရယ်၊ ဒီလောက်လူပါးဝတဲ့အိမ်၊ စိတ်ရှုပ်ရော
 ကောင်းတဲ့အိမ်မှာ ဘာအတွက် ကုပ်ကပ်နေရတာလဲ။ ကိုယ့်ဆိုင်
 တိုပြောင်းလာခဲ့ဖို့ ကိုယ်အတန်တန်ဖိတ်ခေါ်နေတယ်နော်။ ခေါင်း
 လေးများ သုံးပါဦး ပန်းညက်ရယ်၊ ဒီအိမ်မှာ စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်
 ဆင်းရဲနဲ့ ပင်ပင်ပန်းပန်းလည်း ချက်ပြုတ်နေရသေးတယ်။ ဘာလဲ
 လမကုန်သေးတော့ လစာမရမှာစိုးလို့လား။ Don't worry
 ကိုယ်ပေးမယ်၊ ဒီလအတွက်လစာ ကိုယ်ပေးမယ်၊ ထွက်ခဲ့တော့
 ရွှေလက်နဲ့ ရွှေလမ်းငွေလမ်းခင်းပြီး ကြိုတယ်နော်။ ကိုယ့်စကား
 လည်း အရေးလုပ်ပါဦး ပန်းညက်ရယ်”

“ဒီအိမ်မှာက ပြဿနာတွေနဲ့ဆိုတော့ ကျွန်မ ချက်ချင်း
 ထွက်လို့မဖြစ်ပါဘူး။ ဘောဘီလေးကို သနားတယ်”

“အို! သူ့မှာ အဖေရှိသားပဲ၊ ပန်းညက်ကလည်း ပူစရာ

မရှိ ပူနေ။ သူဌေးတွေပါ ပုန်းညက်ရဲ့၊ အလုပ်သမားမရှားပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ ဘေဘီက ဖေအနွဲ့စိမ်းတယ်၊ မအေကိုပဲ ခင်
တွယ်တဲ့သူဆိုတော့ အန်တီဆုံးသွားတာနဲ့ တအားညှိုးနွမ်းသွား
တယ်။ ပုန်းညက်ကို အရမ်းခင်နေတာဆိုတော့ ပုန်းညက်၊ ကလေး
ကို ထားမသွားရက်ဘူး။ သူ့သံယောဇဉ်ကြောင့် ပုန်းညက် ဒီအိမ်
မှာ သောင်တင်နေရတာ။ သူ့ချော စကားလည်းမပြောနိုင်တာဘူး။”

“ခက်တာပဲ ပုန်းညက်ရယ်၊ ကိုယ့်ညီမမဟုတ်ဘဲ
ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် သံယောဇဉ်တွယ်နေရတာလဲကွာ”

“ပုန်းညက်ကတော့ ကိုယ့်ညီမအရွယ်လေးတွေ ဒုက္ခ
ရောက်ရင် အရမ်းသနားတယ်။ ကျွန်မ တတ်နိုင်သလောက်ကို
အကာအကွယ်ပေးချင်တယ်၊ ကူညီချင်တယ်”

သူမတို့ အခြေအတင်ပြောနေကြဆဲ ထမင်းစားခန်းထဲ
သို့ သူရိန်နှင့်ပျိုမေတို့ အတွဲလိုက်အော်ဟစ်ရယ်မောရင်း ဝင်လာ
ကြသည်။ ပျိုမေက ရယ်တာပါ။ သူရိန်ခါးကို နောက်မှတွန်းရင်း
ရယ်မောဝင်လာကြပြီး သူရိန်ကတော့ ရှုံ့မဲ့နေလေ၏။

သည့်ကြားထဲ မီးဖိုထဲမှာ ဗညားဆွေနှင့်ပုန်းညက်ကို
စကားပြောရင်း အတူတွေ့လိုက်ရလျှင် သူရိန် တော်တော်တင်း

သွား၏။ ပြဿနာရှာမလို့ စိတ်ကူးလိုက်စဉ် ဦးထက်အောင်နှင့်
ဘေဘီတို့ပါ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဝင်လာကြသဖြင့် သူ မရှာတော့
။ ဒက်ဒီချော တော်တော်ကို စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေဖြစ်နေရှာ
တာမဟုတ်ပါလား။ သူ့ကြောင့် ထပ်ပြီးစိတ်မဆင်းရဲစေချင်တော့
။

အားလုံးပင် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ပုန်းညက်က
နံနက်စာအတွက် ကော်ဖီတစ်အိုးနှင့် ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ကြက်ဥ
ကြော်များ ချပေးလိုက်သည်။

“ကဲ! အားလုံးပဲ သုံးဆောင်ကြပါ။ မောင်ဗညားနဲ့ ပျိုမေ
ကိုလည်း အန်ကယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ခုလိုချိန်မှာ လာအား
ပေးတာ တကယ့်မိတ်ဆွေကောင်းပေါ့ကွယ်”

“ပျိုမေက ဒီမှာတောင် လာနေပေးချင်တာ။ ဒက်ဒီနဲ့
မာမိကလည်း လွှတ်ပါတယ်။ အန်ကယ်တို့သားအဖတွေ အားငယ်
နေရင် အားပေးချင်လို့ပါ”

“လာနေပေးရင် အကောင်းဆုံးပေါ့ကွယ်၊ မောင်ဗညား
ရော လာနေပါလား။ မောင်နှမနှစ်ယောက်ဆိုတော့ ကောင်းတာ
ပေါ့”

“ဟား... အန်ကယ်လက်ခံလိုကတော့ ကျွန်တော်က လည်း လာပြီးသားပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ် အန်ကယ်ရဲ့။ အန်ကယ် ကိုယ်တိုင် မေမေ့ကိုပြောမှ ရမှာနော်။ သိတယ်မှတ်လား။”

“သိတာပေါ့ကွာ၊ မင်းအမေက မင်းကိုငုံထားမတတ် ချစ်တာလေ။ ငုံမရလို့သာ ထွေးထုတ်ထားရတာ။ ဟားဟား ဟား...”

အားလုံးပင် ရယ်ရယ်မောမောဖြစ်သွားရလျှင် ဒေါ်မေ ဖြူ ဆုံးပါးသွားစဉ်ကတည်းက ခြောက်သွေ့တိတ်ဆိတ်နေခဲ့သည့် အိမ်ကြီးမှာ အသက်ဝင်သွားခဲ့သလို။

“ကောင်းတယ်၊ အန်ကယ် လှမ်းပြောလိုက်မယ်၊ အင်း အန်ကယ်အိမ်မှာ သံလိုက်တုံးလေးနှစ်တုံးရှိတော့ သံတိုသံစလေး တွေ ရောက်လာတာပေါ့ကွာ။ ဒါ မွေတာပဲ။ အန်ကယ်ကတော့ နေနေညည မေ့ရဲ့အဖြစ်ဆိုးကိုပဲ မြင်ယောင်နေမိတော့ လူများ များရှိမှာကို သဘောကျပါတယ်။ ကြိုဆိုပါတယ်ကွာ။ ဒါထက် မေစီနွယ်ပုံရော မမြင်ကြပါလား။ ဈေးသွားတာလား သမီး”

ဦးထက်အောင်မှာ အိမ်ထောင်ဦးစီးပီ အိမ်၏ဟာကွက် ကို လှမ်းမြင်သဖြင့် မေးလိုက်လျှင် ပုန်းညက် ဘာပြန်ပြောရမှန်း

ဆယ်တော့ချေ။ ဦးထက်အောင် စိတ်ဆိုးပြီး သူတို့နှစ်ယောက်ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်လျှင် သူမတစ်ယောက်တည်း ဒုက္ခရောက် ချီးမည်။ ယခုကမှ ဘာပဲပြောပြော အဖော်လည်းရဲ့ လုပ်ဖော် တိုင်ဖက်လည်း ရသေးသည်။

ပုန်းညက် အိုးတိုးအမ်းတမ်းဖြစ်နေစဉ် မေစီနွယ်ပုံတို့ မီးဖိုထဲသို့ နောက်ဘက်မှရောက်လာကြပါ၏။ ဦးထက်အောင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“မေစီနွယ်ပုံ၊ ဒီကိုခဏကြွကြပါဦး။ နင်တို့ကိုယ်နင် တို့ အိမ်ကြီးရှင်တွေများ မှတ်နေကြသလား။ အလုပ်သမားတွေ ဖြစ်ပြီး မနက်ခုနစ်နာရီကျော်မှ ထတယ်ဆိုတော့ အိမ်ကြီးရှင်တွေ ထက်တောင် ပါဝါမြင့်နေကြပါလား”

“ညက မေစီ အိမ်ရာဝင်နောက်ကျသွားလို့ပါ”

“ဘာတွေလုပ်နေရလို့လဲ”

“အဝတ်တွေ မီးပူတိုက်နေရလို့ပါ။ မေစီက လူရှေ့မှာ ဟန်နေပြတာမဟုတ်ဘူး။ ကွယ်ရာမှာ ကျုံးလုပ်နေတဲ့သူပါ။ အန် တီ သိပါတယ်”

သွားလေသူကို တိုင်တည်ပြီး မေစီပြောနေပုံက ပမာ

မခန့်။ ဦးထက်အောင် မျက်မှောင်ကြုတ်ရသည်။

“မီးပူက တစ်ညလုံး ထိုင်တိုက်နေရလို့လား။ အိမ်သား သုံးယောက်ရဲ့အဝတ်က ဘယ်လောက်ရှိလို့လဲ။ တစ်ပတ်လုံး စုထားတောင် တစ်နာရီမတိုက်ရဘူး။ ဝမ်းပုံကရော ဘာတွေလုပ်နေလို့ အိပ်ရာထ နောက်ကျရတာလဲ”

“ကျွန်မတို့ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘာပဲပြောပြော၊ အန်ကယ်က ဘယ်အကောင်းထင်တော့မလဲ။ ချောက်တွန်းပြီး နာမည်ကောင်းယူမယ့်သူက ရှိနေတာကိုး”

မြပန်းညက်သို့ မကျေမနပ်ကြည့်ရင်း ဝမ်းပုံ ခပ်တင်းတင်းပြောနေတော့ ကျန်သူများအားလုံး အံ့အားသင့်နေကြသည်။ အခြေအနေတွေ ဘာဖြစ်ကုန်တာလဲ။

ဦးထက်အောင် သက်ပြင်းချရသည်။ ခါတိုင်းက ဒေါ်မေဖြူ စီစဉ်ပြောဆိုမှာဖြစ်ပေမယ့် ယခုတော့ သူပဲပြောရပါတော့မည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်မှာ အလုပ်သမားသုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီသုံးယောက်နဲ့ အလုပ်သမားသုံးယောက်အတွက် ချက်ပြုတ်တာ ဖွပ်လျှော်တာ စက်တွေရဲ့အကူအညီလည်း ပါတယ်

နော်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် အလုပ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့အိပ်ရာထချိန်က (၇)နာရီခွဲ၊ (၈)နာရီမဖြစ်သင့်ဘူး။ အိမ်ရှင်မ မရှိတော့တာနဲ့ အားလုံးဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်ကြရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ။ မြပန်းညက်က ဘာမှမပြောပါဘူး။ မပြောပေမယ့် အန်ကယ်မှာ မျက်စိရှိတယ်၊ နားရှိတယ်၊ တကယ်ဆို သူ့တာဝန်ကို နှင်တို့နှစ်ယောက်အလုပ်လုပ်တာကို ကြီးကြပ်၊ စီစဉ်ဖို့ပဲ။ ခုတော့ သူ့ကိုပြန်ပြီး ပညာပြနေကြပါလား”

“သိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အန်တီစိတ်ဆင်းရဲပြီး အန်ကယ်နဲ့ ခဏခဏရန်ဖြစ်တာ”

“ဘာ!”

ဦးထက်အောင် အံ့အားအသင့်ကြီးသင့်နေစဉ် မေစိက ဒိုးဒိုးဒေါက်ဒေါက်နှင့်ပြောချပစ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ အန်ကယ်က သူ့ကိုအရမ်းဂရုစိုက်နေတော့ အန်တီစိတ်ဆင်းရဲတယ်။ ကျွန်မတို့ကိုအမြဲရင်ဖွင့်တယ်။ သူ့ကိုအလုပ်ခန့်တာ မှားတယ်လို့ အမြဲညည်းတယ်”

“အို!”

မထင်မှတ်တာတွေ ကြားလိုက်ရသဖြင့် မြပန်းညက်တစ်

ကိုယ်လုံး ရေခဲနွေးပူခဲ့အဟက်ခံလိုက်ရသလို ဖျန်းခနဲပူလောင်သွားပြီး သူမ အရမ်းရှက်ရွံ့သွားရသည်။ မျက်ရည်တွေက တားဆီးလို့မရ။

သူမရဲ့စေတနာတွေ အလကားဖြစ်ကုန်ပါရောလား။ သူမကဖြင့် သူတို့အပေါ်မှာ စေတနာတွေ ထားလိုက်ရတာ။ ဥစ္စာစောင့်တစ်ယောက်လို သိုက်ကို ခင်တွယ်နေလိုက်ရတာ။ ဂွမ်းပုံကလည်း ဝင်ပြောပြန်၏။

“အန်တီက သူ့ကို သူ့ယောက်ျားက ရောဂါသည်မို့ အောက်ပိုင်းမလှုပ်နိုင်လို့ မချစ်တော့ဘူးတဲ့။ ပန်းညက်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာ ဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့။ ပြောပြီးသေမယ့်နေ့မတိုင်ခင်က အရမ်းငိုတယ်။ ကျွန်မတို့ကို ဒီတစ်ခါ ရဲအရာရှိတွေ လာမေးရင် အဲဒီလိုဖြေပစ်လိုက်မှာပဲ”

“ဟင်! နင်တို့ ယုတ်မာလှချည်လား”

အိမ်တွင်းရေးတွေကို ဧည့်သည်တွေရှေ့မှာ ဖွင့်ချလိုက်ကြပြီး တော်လှန်နေကြသည့် မေစီနှင့်ဂွမ်းပုံကို ဦးထက်အောင်ကြောက်သလို မြည်းညက်လည်း ရွံ့ရှာမိပါ၏။ တော်တော်သဘောထား ယုတ်တဲ့မိန်းမတွေပါလား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒေါ်မေဖြူရဲ့ဘက်တော်သားစစ်စစ်တွေ။ ဒေါ်မေဖြူရဲ့ မနာလိုမှု ဝန်တိုမှုတွေကြောင့် အပြစ်မရှိသည့်မြည်းညက်အပေါ်မှာ ကြည့်မရဖြစ်နေကြပါလား။

မြည်းညက် ထမင်းစားခန်းထဲမှ ငိုပြီး အပြင်ဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားတော့ ဗညားဆွေက နောက်မှထပ်ချပ်လိုက်သွားခဲ့သည်။

ဦးထက်အောင် မနေသာတော့ပါချေ။ အဆိပ်ပင်တွေကို အမြစ်မှဆွဲနှုတ်ရပေတော့မည်။ အားလုံးရှေ့မှာပင် ပြောရဆိုရချေတော့သည်။

“မေစီနွမ်းပုံ အန်ကယ်ဇီးမေဖြူကို ချစ်ကြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက်က တစ်လက်ကိုင်တွေ လိုဖြစ်နေပြီ။ မေ မရှိတော့တာနဲ့ ကျန်တဲ့လူတွေကို အန္တရာယ်ပေးနေပြီ။ မေ သေဆုံးတဲ့အတွက် အန်ကယ် ယူကျုံးမရဖြစ်ရ အရမ်းခဲစားရပါတယ်။ မေဟာ ရောဂါသည်ပဲဖြစ်စေဦးတော့ အန်ကယ် ချစ်ဇနီးပါ။ သူ့ကိုမြင်နေရရုံနဲ့ အန်ကယ်ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူကတော့ အားနည်းချွတ်ရှိသူပီပီ အားငယ်ခဲ့တယ်။ ဒီကြားထဲ ပန်းညက်ရောက်လာတော့ ပိုပြီးအားငယ်၊ နောက် သံသယတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဝင်။ ပုန်းညက်ဟာ သမီးဘောဘို့အတွက်လည်း အားကိုးရ အိမ်
အပေါ်မှာလည်း အားကိုးရတာမို့ အန်ကယ်က ဂရုစိုက်တာမ
ပြီးတော့ သူ့ခမျာ ဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်ရဲ့နဲ့ ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ရတာ
တယ်ဆိုပြီး ကြင်နာမိလို့ပါ။ ခုတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်က သေ
တွေလို ငါတို့ကို ကုတ်ချိုးသတ်ဖို့ပြင်နေကြပြီမို့ နင်တို့ကို သုံးလ
စာစီပေးပြီး အလုပ်ထုတ်လိုက်ပြီ။ နင်တို့ဘာသာ ရဲဌာနသွားပြီး
ပြောချင်တာပြော၊ ငါဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ့ဘက်က မှန်ကန်တဲ့အတွက်
ဖြေရှင်းဖို့အသင့်ပဲ”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ကလည်း အန်တီမရှိကတည်းက
ဒီအိမ်မှာ မနေချင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မတို့အတွက် အိမ်မရှားပါဘူး”

ဦးထက်အောင်၊ ပေးသည့် သုံးလစာစီကိုယူပြီး သူတို့
နှစ်ယောက် ထွက်ခွာသွားကြလျှင် ထမင်းစားပွဲမှာ ဘယ်သူမှ
လည်း မစားသောက်နိုင်ကြပါတော့ချေ။

မြပုန်းညက် မြီထောင့်မှာ ငိုနေစဉ် နောက်မှ ဗညားဆွေ
ထပ်ချပ်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ကိုယ့်ကို ပွဲလုန့်တုန်း ဖျာခင်းမယ့်လူလို့ မထင်နဲ့နော်၊
ကိုယ်က ပုန်းညက်ကိုချစ်ရသူပီပီ ပုန်းညက်စိတ်ချမ်းသာဖို့ပဲ လို
လားပါတယ်။ ကဲ! အခု ဘယ်လိုဆက်လုပ်မလဲ။ ကိုယ့်နောက်
လိုက်မလား”

“ဘာပြောတယ်!”

ငိုနေရာမှ ပုန်းညက် ပိတ်အော်လိုက်လျှင် ဗညားဆွေ
နောက်တွန့်သွား၏။

“ကိုယ်ပြောချင်တာက ပုန်းညက် ဒီအိမ်မှာမနေချင်
မနေသင့်တော့ဘူးလို့၊ ကိုယ့်ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်ဖို့ခေါ်တာပါ”

“ဒီအိမ်မှာ ပြဿနာတွေ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေတယ်။ ဘော
ဘီလေးလည်း စကားမပြောနိုင်သေးဘူး”

“အဲဒါတွေ ထားလိုက်စမ်းပါ”

သည်စဉ် သူတို့နှောက်သို့ ဘောဘီလေး ရောက်လာပြီး
လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် ပုန်းညက်ကို အတင်းဆွဲခေါ်၊ ဧည့်ခန်းဘက်
သို့ လက်ညှိုးပြသည်။

“အန်ကယ်ခေါ်ခိုင်းတာဖြစ်မယ်၊ သွားကြရအောင်”

သူတို့သုံးယောက် ဧည့်ခန်းသို့ပြန်ဝင်လာကြချိန်တွင်

အစောကြီးကတည်းက ကြိုတင်ထုပ်ပိုးထားဟန်တူသည့် ခေါ်
နှင့်တွင်းပုံတို့နှစ်ယောက်က အထုပ်အပိုးများနှင့် ထွက်လာကြသည်။
ပြီး ပုန်းညက်ကို မျက်စောင်းထိုးပြီး ထွက်ခွာသွားကြ
တော့ သူမမှာ ခံစားရပြန်သည်။ နေရင်းထိုင်ရင်း ရန်သူတွေဖြစ်
နေရပါလားလေ။

“အန်ကယ်”

ပုန်းညက်က ဦးထက်အောင်ကို ထွက်ခွင့်ပြုရန်ဖြော
မလို့ ဟန်ပြင်ပေမယ့် ဦးထက်အောင်က လက်ကာပြလိုက်သည်။
ဦးထက်အောင်အသွင်က စိတ်ထိခိုက်နေသဖြင့် သူမ ငြိမ်နေထေး
ရ၏။

“အန်ကယ်ပြောတာ နားထောင်ပါဦးသမီး၊ အခုဆို ပုန်း
ညက်အမြင်ပဲ။ အိမ်မှာ အလုပ်သမားတစ်ယောက်မှမရှိတော့တုန်း
အဲဒါထက် အရေးကြီးတာက သမီးလေးဘောဘိပဲ။ ဘောဘီခမ္ဘာ
စကားလည်းမပြောနိုင်၊ စိတ်ကလည်း ပုံမှန်မဟုတ်သေးဘဲ အမြဲ
ညှိုးနွမ်း မျက်ရည်ကျနေတော့ ဘောဘီကိုနားလည်တဲ့ ပုန်းညက်
ရှိမဖြစ်မှာပါ။ ဒီလောက်ဒုက္ခများတဲ့အိမ်ကြီးကို စိတ်မပျက်လိုက်
ပါနဲ့ သမီးရယ်။ ကလေးမျက်နှာထောက်ပြီး တစ်လလောက်ပဲ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဖြစ်ဖြစ် နေပေးပါဦးနော်။ အန်ကယ် အနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါ
တယ်ကွယ်။ နောက်ထပ်အလုပ်သမားလည်း အန်ကယ် ချက်ချင်း
ရှာပေးပါမယ်”

“နေပေးချင်ပါတယ် အန်ကယ်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ
တစ်ယောက်တည်း...”

“အဲဒီအတွက်လည်း အန်ကယ် စိတ်ကူးရှိပြီးသားပါ။
သားလည်းရှိတဲ့အတွက် ပျိုမေတို့မောင်နှမကိုပါ အန်ကယ် သူတို့
မိတာတွေဆီ တောင်းပန်ပြီး ခေါ်ထားပေးပါမယ်။ အားလုံးကလည်း
အန်ကယ်သမီးလေးဘောဘီကျန်းမာရေး၊ အဲ... စိတ်ပုံမှန်ဖြစ်လာ
ရေးအတွက် ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးကြပါလို့ အန်ကယ်မေတ္တာရပ်ခံ
ပါတယ်”

စိတ်ထိခိုက်ကြေကွဲနေရာသည့် ဦးထက်အောင်၏လေး
နက်သောစကားများကို အားလုံးလက်ခံကြသည့်နောက် ပုန်းညက်
လည်း မငြင်းနိုင်တော့ပါ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၀)

ကောက်ကောက်...

အရွယ်က (၁၀)နှစ် (၁၁)နှစ်အရွယ်မို့ အပျိုပေါက်လေး
ပန်းနှင့်နှိုင်းယှဉ်လျှင် အဖူးအဝတ်လေးပါ။ သစ်သားအိမ်သေး
သေးလေးနှင့် ခြံဝင်းသေးသေးမှာ စကားဝါပင်နှင့်မို့ မွေးယူနေပေ
မည် ကောက်ကောက် အမြဲစိတ်ညစ်ရသည်။

မေမေအလုပ်က ဘယ်လိုကြီးလဲမသိ။ တစ်နေ့တစ်နေ့
သောက်ဖူးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လာလို့။ အရက်
လင်းအမြဲရှိပြီး ဖဲဝိုင်းလည်း တိတ်တိတ်ရှိမြဲ။ ဖေဖေဆုံးသွား
အတည်းက ဘာအလုပ်မှမယ်မယ်ရရမရှိပေမယ့် သူမတို့ထမင်း
စားနေရပါသည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

မေမေဟာ ရုပ်မဆိုးပေမယ့် မျက်စိတစ်ဖက် ဖျက်သွားသောကြောင့် ယူမည့်သူမရှိတော့တာလားမသိ။ သို့သော် အိမ်ထောင်လားပြီး ဖဲရိုက်ကြသည့်ယောက်ျားတွေနဲ့တော့ ဒွေးရောယှက်သွားအဲဒီလူတွေကို ကောက်ကောက် လုံးဝကြည့်လို့မရ။ အလှူလှူမိုက်တွေ၊ အရက်သမား ဖဲသမားတွေ၊ ငရဲသားတွေ။

မေမေနှင့်ကောက်ကောက်ကတော့ သူတို့ရဲ့ခိုင်းစဉ်းဖတ်။ အရက်ဝယ်ခိုင်းလိုခိုင်း၊ ဆေးလိပ်ဝယ်ခိုင်းလိုခိုင်း။

“တင်တင်လတ်၊ ရော့... ငွေငါးထောင်။ ငါတို့ ထမင်းစားမယ်၊ ဟင်းဝယ်ချက်”

“ရော့... ကောက်ကောက်၊ ဆေးလိပ်နဲ့ကွမ်းယာ ဝယ်ချည်။ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ နင် မှန်ဝယ်စား”

ဒီလိုနဲ့ပဲ ဘဝဟာ ပြီးဆုံးသွားတော့မှာလား။ ကောက်ကောက် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်မိတာ ကြာပါပြီ။ ဖေဖေကတည်းက ဆိုပါတော့။

သည်နေ့လည်း ညနေငါးနာရီလောက် ရှိပေမယ့် အိမ်မှာ လူစုမကွဲသေး။ ညပါ ဆက်အိပ်ကြမလို့လားမသိ။ ကြာသပတေးရပ်ကွက်က နှင်ထုတ်တော့မည်။ ရပ်ကွက်က ပျံကျရပ်ကွက်

အိမ်မှာ တိုက်ကြီးတာကြီးတွေနှင့် လူကုံထံတွေ နေကြပေ။ နောက်ဘက်မှရပ်ကွက်ကတော့ လူလေလူလွင့်တွေ စုနေတာ။ အောင်းမေ့ရ။

ကောက်ကောက်ကတော့ အိမ်ပေါ်မှာမနေဘဲ ခြံထောင့်ကတော့ ဝါပင်လေးအောက်မှာသာ သွားနေပြီ။ ခိုင်းစရာရှိလို့ အိမ်ပေါ်မှ ပြေးသွား။ သူတို့ဝယ်ခိုင်းတာ ဝယ်ပေး။

ယခုလည်း ညနေငါးနာရီလောက်မှာ အိမ်ပေါ်မှခေါ်သံကြားရုံနဲ့ ကောက်ကောက် အိမ်ပေါ်သို့သွားရသည်။ အိမ်ပေါ်မှာ ကျန်နေသည့်မျက်နှာရှားတွေ သုံးယောက်ကျန်သေး၏။ တစ်ယောက်က မေမေကိုဖက်လို့၊ ကျန်နှစ်ယောက်ရဲ့ရပ်က ပြတိတိ။

“ကောက်ကောက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ဟားဟားဟား... ကောက်ကောက်ကို ဘာမှမခိုင်းပါ။ ဦးတို့နဲ့အတူ အရက်လာသောက်ဖို့ခေါ်တာ”

“အို! ကြံကြံဖန်ဖန်၊ မသောက်ပါဘူး။ အရက်ဆိုတာ ကလေးနဲ့မဆိုင်ဘူး”

“ဘာလို့မဆိုင်ရမှာလဲ၊ နင့်အဖေတောင် သောက်တယ်”

“မေမေက ဖေဖေမရှိကတည်းက မလိမ္မာတော့ဘူး”

၂၄၆ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လေ”

“အောင်မာ! နင်ကများ ငါ့ကို။ ကဲ... ရှင်တို့သေ
ကျရင် လုပ်။ ကျွန်မကိုပြောထားတဲ့အတိုင်းသာပေး”

“ပေးမှာပေါ့။ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ငွေကိုငန်းငန်းတက်
ရတာလဲ။ ခွင်လည်း ဖန်ပေးဦးမှပေါ့။ တော်ကြာမှ ကလေး
ပြဿနာရှာလို့ ထောင်နန်းစံနေရဦးမယ်”

“မစံရပါဘူး၊ ကဲ! သူ့ကို ကော်လီလေးဘာလေး မထိုင်
ချင်ဘူးလား”

ဒေါ်တင်တင်လတ်က ငရဲသားနှစ်ယောက်ကို မျက်
ပြပြီး မီးဖိုဘက်သို့ဝင်သွားလျှင် ကောက်ကောက်တစ်ယောက်
တည်း လူကြီးသုံးယောက်အနားမှာ ကျန်ခဲ့ရ၏။

“ဦးလေးတို့ခိုင်းစရာမရှိလည်း ကောက်ကောက်
ပြီ”

သူမ အိမ်အောက်သို့ ဆင်းဖို့ပြင်ပေမယ့် မရ။ လူ
တစ်ယောက်က ကောက်ကောက်လက်ကိုဆွဲထားပြီး သူ
ပေါ်သို့ ချီတင်လိုက်၏။ ချုပ်ထားသလိုပုံစံ။

“နေပါဦး ကလေးရဲ့ အရက်မသောက်လည်း အကြံ

ရွှေပဒေသာစာပေ

စား၊ ရော့... တ”

အသားကင်ဖတ်တွေ၊ ဝက်သားလုံးကြော်တွေဆိုတော့
ကလေးပီပီ သူမ စားမိပါသည်။ ကိုယ်ကိုချီဖက်ထားတာ မကြိုက်
ပေမယ့် ရုန်းလည်းမရုန်းရဲ။ ကြောက်သည်။

“တော်ပြီ၊ ကောက်ကောက် သွားတော့မယ်”

မေမေ့ကိုလှမ်းကြည့်တော့ မီးဖိုထဲမှာ မမြင်ရ။ ဘယ်ကို
ဆင်းသွားသလဲမသိ။ အိမ်သာလား ဘာလား။ ကောက်ကောက်
ဟာ ကလေးပေမယ့် ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ဂျာနယ်မျိုးစုံကို ယူဖတ်
တာကြောင့် မူခင်းဂျာနယ်ထဲမှာပါသည့် အမွေမှုတွေကို သိနား
လည်နေပါသည်။

အခြေအနေက မကောင်း၊ အမူးသမားတွေလက်မှာ
မေမေ့ကိုယ်တိုင် အပ်ခဲ့သည်ပုံ။ ကောက်ကောက် အကြံထုတ်ရ
သည်။ ငါဘာလုပ်ရမလဲ။

“စားလေ ကလေး... ဟ၊ ပြီးရင် ဦးတို့နဲ့အတူ အိပ်
မယ်နော်”

သူမကိုချီထားသည့်လူကြီးက သူ့လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကို
ကောက်ကောက်လည်ပင်းသို့ ဆွဲပေးရင်း သူ့လက်က ဟိုကိုင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီကိုင်။ ကျန်လူကြီးနှစ်ယောက်က တဟီးဟီးနှင့်ရယ်မောလျက်။

ကောက်ကောက်ရင်ထဲ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် အော်ဂလီ ဆန်သွားရသည်။ မီးလောင်သလို ပူလောင်လာသည့် ဦးနောက် က ညော်နံပင် ထွက်တော့မည်။ ကောက်ကောက်မျက်စိထဲ ဖျတ် ခနဲမြင်လိုက်တာ မမမြန်းညက်။ သူကတော့ ကယ်နိုင်မှာပဲ။

“အား... ခိုက်... ခိုက်နာလိုက်တာ၊ အီးထွက်တော့ မယ်”

ကိုယ့်ခိုက်ကိုယ်နှိပ်၊ နှုံ့ခဲ့ပြီး ကောက်ကောက် ထရပ် လိုက်တော့ ထိုလူကြီးက လန့်ပြီး လွှတ်ပေး၏။ လွှတ်ပေးသည် နှင့် သူ့ဆွဲကြိုးကိုဖြုတ် လွှင့်ပစ်ခဲ့ကာ ကောက်ကောက် တစ်ချိုး တည်း ဆင်းပြေးခဲ့သည်မှာ လှည့်မကြည့်စတမ်း။ မေမေကိုယ် တိုင် သားသတ်သမားဖြစ်နေမှတော့ ဒီမိစ္ဆာအိမ်မှာ မနေလိုတော့။

လူနေရပ်ကွက်မို့ နောက်ကလူတွေ သိပ်တော့ အတင့် မရဲ။ ဒါတောင် နောက်က နှစ်ယောက်လိုက်လာသေး။

“ကလေး... မပြေးနဲ့ ပြန်လာ၊ ဦးတို့ အကျီလှလှလေး ဝယ်ပေးမယ်”

“ဟေ့! ဟိုကလေး၊ ငါ့ဆွဲကြိုးပြန်ပေး”

ကောက်ကောက်ကို ယစ္စည်းလုသွားလို့ နောက်က လိုက် ညှိုးမျိုး လိုက်ဖမ်းသေးရဲ့။ သူမကတော့ မြပုန်းညက်ဆီရောက် အောင် တစ်ချိုးတည်းပြေးလေ၏။

“မမ... မမရေ... မမ၊ ကောက်ကောက်ကို ကယ်ပါ ဦး မမ... မမမြန်းညက်”

ညနေခြောက်နာရီလောက်ကြီး ခြံပေါက်ဝမှ အော်သံ ကြောင့် မြပုန်းညက် မီးဖိုထဲမှအပြေးထွက်ကြည့်လျှင် ကောက် ကောက်ကို လူနှစ်ယောက် ဆွဲခေါ်နေတာမြင်လိုက်ရ၏။

ဒါ မရိုးသားဘူး။ ကောက်ကောက်ပြောသည့် အရက် သမား ဖဲသမားတွေဖြစ်မည်။ သူမိန်လည်း ပြေးထွက်လာသဖြင့် နှစ်ယောက်အတူ ခြံတံခါးဖွင့်ကာ ကောက်ကောက်ထံသို့ အဖြေး သွားကြသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ကောက်ကောက်- ဘာဖြစ်တာလဲ”
ကလေးကိုဖြေခွင့်မပေးဘဲ လူကြီးနှစ်ယောက်က ဒေါသ တကြီးဖြေ၏။

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ဒီကောင်မလေး ငါ့ဆွဲကြိုးခိုးလို့ လိုက် ဖမ်းတာ။ ရဲလက်အပ်ရမယ်”

“မဟုတ်ဘူး မမ၊ သူတို့ ကောက်ကောက်ကို မတရား ကျင့်ကြံမလို့။ သူတို့ဆွဲကြိုးလည်း မယူပါဘူး”

“ဘာ! နင်မညာနဲ့ လာခဲ့... အိမ်ကျမှသိမယ်”

ထိုလူနိုက်နှစ်ယောက်က ဉာဏ်ဆင်းပြီး ကောက်ကောက် ကို အတင်းဆွဲခေါ်ကြလျှင် မြပုန်းညက်နှင့်သူရိန်တို့က သဘော ပေါက်သည်။ သည်တော့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်စိ ပြလိုက်ပြီး...

“ဒီမှာ၊ ရှင်တို့ ကလေးကိုမတရားမလုပ်ကြနဲ့။ ကိုသူ ရိန်၊ ခဲဌာနကိုဖုန်းဆက်လိုက်။ အမှုရှိရင် ခဲနဲ့ရှင်းမယ်။ ကလေး ကို ရှင်တို့လက်ထဲ လုံးဝမထည့်နိုင်ဘူး”

“သူ့အမေ ခေါ်ခိုင်းတာ၊ နင်တို့က ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“သူ့အမေလည်း မယုံဘူး၊ အလကား မွေးစားအမေ ကလေးကို ရောင်းစားမယ့်မိန်းမ”

အိမ်ချင်းမဝေးသည်မို့ ကောက်ကောက်၏အမေ ဒေါ် တင်တင်လတ် လုံချည်စွန်တောင်ဆွဲပြီး ချက်ချင်းရောက်လာ၏။ စောစောက ပျောက်နေသည့်မိန်းမ ယခုကျ ချက်ချင်းရောက်လာ တော့သည်။

“မိကောက်၊ ပြန်လာခဲ့။ နင်က ဘယ်သူ့အားကိုးရှိလို့ ငါ့ကိုအာခံနေတာလဲ။ နင်တော့ အိမ်ကျမှ သတ်မယ်”

အတင်းပင် ကောက်ကောက်လက်ကို ဆွဲခေါ်နေပုံက မဟော်သဇာဇာတ်တော်ထဲက ဘီလူးမအသွင်၊ မြပုန်းညက်လည်း အလျှော့မပေးနိုင်။

“ကိုသူရိန်၊ ရဲကိုပဲ အကြောင်းကြားလိုက်ပါ။ ဒါ လုံးဝ မရိုးသားဘူး။ သူက မွေးစားအမေဆိုပေမယ့် စာရိတ္တပျက်စီးနေ တဲ့မိန်းမ။ ကလေးကို သူ့လိုဖြစ်အောင် လုပ်မှာ”

“အောင်မာ! လူပါးဝလို့ နင်တို့က ဘာကောင်တွေလဲ။ ရဲလည်း ဖုန်းဆက်စရာမလိုဘူး။ ငါ့သမီး ငါပိုင်တယ်”

ကောက်ကောက်ကလည်း သူ့အမေနောက် ပြန်မလိုက် ဘဲ မြပုန်းညက်ကိုသာ အတင်းဖက်တွယ်ထား၏။ ကလေးမှာ ကြောက်လွန်းသဖြင့် တုန်ယင်နေပေပြီ။

“မမ၊ ကောက်ကောက်ကို ကယ်ပါဦး။ မေမေကိုယ်တိုင် အဲဒီလူကြီးတွေလက်ထဲ ထားခဲ့တာ။ သမီးမှာ အားကိုးမရှိတော့ ဘူး။ သမီးကို ငရဲတွင်းထဲ မေမေကိုယ်တိုင် ပို့နေပြီ”

“ဘာ! နင်ကများ မအေကို မဟုတ်တာ ပြောရသလား”

ကဲဟယ်...ကဲဟယ်"

"သေပါပြီ...ကြောက်ပါပြီ မေမေရဲ့"

"ကြောက်ရင်၊ လာ၊ နင် ငါ့အကြောင်းသိတယ်နော်"

"ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း... မေမေ့ဆီ ဘယ်တော့မှ

ပြန်မလာဘူး။ မေမေမကောင်းဘူး"

သည်လို ဖရိုဖရဲ ဝရန်းသုဉ်းကားတွေဖြစ်နေကြစဉ် ရပ်ကွက်လူကြီးသုံးယောက် သူတို့အနားသို့ ရောက်လာကြသည်။

"ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ၊ ဦးတို့ ဘာကူညီရမလဲ"

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းပြောကြပေမယ့် အခြေ

အနေကို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ နားလည်သွားသည်။

"ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ အဲဒီအိမ်ကို မသင်္ကာနေတာ ကြာပြီ။

အမှုဖွင့်ဖို့ ဖမ်းဖို့ပဲရှိတော့တယ်။ မကောင်းတဲ့အိမ်ဖြစ်တော့မယ်။

ကဲ! ကလေးကတော့ သူတို့နဲ့ဆက်နေရင် ပျက်စီးမှာပဲ။ မအေကိုယ်တိုင် ခြောင်းထဲဆွဲချနေတာ။ ကလေးကို ဘယ်သူတာဝန်ယူမလဲ"

မြပုန်းညက်ကို ကောက်ကောက် မော့မော့လေးကြည့်

ရင်း မျက်ရည်တွေစီးကျလာတော့ ပုန်းညက် မာန်တင်းရသည်။

ဒီကလေးဟာ ညီမလေးသရဖီရဲ့အရွယ်၊ ငါ့ညီမလေးဆိုရင်ရော။ ကောက်ကောက်အတွက် ပုန်းညက် တာဝန်ယူလိုက်၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။

"ကျွန်မ တာဝန်ယူပါမယ်၊ ဒီကလေးကို ကျွန်မကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပါ့မယ်"

"မွေးစားတာမျိုးလား၊ ဒီကလေးမှာ အုပ်ထိန်းသူလည်းမရှိဘူး"

"ရပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ အဒေါ်လည်းရှိပါတယ်။ မွေးစားဆိုလည်း တရားဝင်အောင် မွေးပါမယ်။ သူ့မွေးစားအမေနဲ့တော့ လုံးဝစိတ်မချဘူး။ ဦးလေးတို့သိတဲ့အတိုင်း အဲဒီမိန်းမက"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဦးလေးတို့လည်း သိပါတယ်။ လောလောဆယ် တူမကြီးပဲ ထိန်းသိမ်းထားပါ။ နောက်မှ တရားဝင်အောင် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်"

ရပ်ကွက်လူကြီးများ မတ်တပ်ရပ်ပေးသဖြင့် ကောက်ကောက်ဘဝလေး အဖတ်ဆည်ရပေပြီ။ ဒေါ်တင်တင်လတ်တို့အဖွဲ့ကို သတိပေးစကားပြောကြားပြီး ရပ်ကွက်လူကြီးများက ပြန်လွှတ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်မရှိဘဲ ခွေးမွေးဆိုတာလို မြပုန်းညက် ဒုက္ခသည်
လေး ကောက်ကောက်ကို အိမ်ထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့၏။ လောလော
ဆယ် ဒီအိမ်မှာပဲ ညအိပ်ခိုင်းရဦးမည်။ နောက်မှ သူတို့လက်မခံ
လည်း ကိုယ့်အဒေါ်အိမ်သို့ ခေါ်သွားရတော့မည်။

အခန်း (၂၁)

ဦးထက်အောင်က သူ့သမီးလေးဘေဘီအတွက် အဖော်
ရအောင် ကောက်ကောက်ကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် အားလုံးအဆင်
ပြေသွားသည်။ အိမ်မှာလူတွေကတော့ တစ်လေ့ကြီး၊ စုစုပေါင်း
ခုနစ်ယောက်။ အလုပ်သမားက မြပုန်းညက်တစ်ယောက်တည်း။

သို့သော် သူမ လုပ်နိုင်ပါသည်။ ထမင်းဟင်းချက်တာ
အစ လျှပ်စစ်တွေ ဂက်စ်တွေနှင့်မို့ မြန်သည်။ အဲ၊ ကောက်
ကောက်နှင့်ဘေဘီကလည်း သူမကိုကူညီကြပါသည်။

သူရိန်၊ ဗညားဆွေနှင့် ပျိုမေတို့ကတော့ အိမ်မှာအနေ
နည်းကြသည်။ ဗညားဆွေက သူ့ဆိုင်သွားသလို သူရိန်ကလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

သူ့မိဘများကမူဇာတိမှာ အလုပ်လုပ်ရသည်။ ယိုးမေကတော့ ကလေးတစ်စီးနှင့် လျှောက်လိမ့်နေတာပါပဲ။ သို့သော် မြွေမြွေချင်းတွေ ခြေမြင်ကြသလားမသိ။ ဗညားဆွေနှင့်သူရိန်ဘုန်းဆက်ဟာ ပုန်းညက်ကိုတော့ အလစ်မပေး။ ယိုးမေကလည်း တစေ့တစောင့် အကဲခတ်လျက်။

ဘယ်သူတွေဘယ်လိုပြောပြော၊ ပြပုန်းညက်မှာ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် စိတ်ချမ်းသာနေရပါသည်။ သရဖီကိုယ်စား ဝန်ကလေးများကို သူမပြုစုပျိုးထောင်မည်။ သူမဟာ ပန်းကိုစောင့်တုံ့နုတ်သမီးပေါ့။

ပန်းကလေးတွေ ဘေးမသီရန်မခရအောင်၊ လှပအပြီကင်းစွာ ဖူးပွင့်မွှေးယျှင်အောင် စောင့်ရှောက်မည်။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်သူမဟာ အခန်းတစ်ခုတည်းမှာ အတူအိပ်သလို အတူနေ အတူစားကြသဖြင့် သံယောဇဉ်ကြိုးက ခိုင်ခံ့မြဲမြဲလှပေပြီ။

မနက်ခြောက်နာရီမှာ ပြပုန်းညက် အိပ်ရာက ထတော့ ကလေးနှစ်ယောက်ကလည်း သူမနှင့်အတူ ထပ်ချပ်မကွာ။

“ပြန်အိပ်ကြဦးလေ၊ အစောကြီးရှိသေးတယ်”

သူမရဲ့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ သူမကိုဖက်အိပ်နေကြ

သည် ကလေးနှစ်ယောက်ကို ပုန်းညက် ကြင်နာစွာ ပြန်အိပ်ခိုင်းတော့ ကောက်ကောက်က ပြုံးလျက် ပြန်ပြော၏။

“သမီးတို့ အိပ်ရေးဝသွားပါပြီ မမ။ မမနဲ့အတူတူ လုပ်မယ်လေ။ အိပ်မှာ သမီးက အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်ရတာ”

“အခုတော့ နားပါကွယ်၊ မမ လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဘောဘီက စောစောမထနိုင်တော့ ကောက်ကောက်က သူ့အနားမှာ နေပေးလိုက်နော်”

ဒီလိုပြောမှ နှစ်ယောက်သား အိပ်ရာထဲမှာ ကျန်နေခဲ့၏။ ပုန်းညက်တစ်ယောက်တည်း မီးဖိုထဲမှာ နံနက်စာပြင်ဆင်နေစဉ် မီးဖိုထဲ အရင်ဝင်လာသူက ကိုသူရိန်။

“ပုန်းညက်... ကိုယ်လည်းကူမယ်။ ပုန်းညက်တစ်ယောက်တည်း အလုပ်တွေဝိနေရတာ ကိုယ်မကြည့်ချက်ဘူး”

“ရပါတယ်၊ ပုန်းညက် လုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ကိုသူရိန် ကိုယ့်အလုပ်သွားဖို့သာ လုပ်ပါ”

“အလုပ်က ရှစ်နာရီကိုးနာရီမှ သွားမှာလေ။ ပုန်းညက်ကို ကူမှာပေါ့။ တောက်! အိပ်မှာလည်း လူပိုလူရှုပ်တွေနဲ့ ပြည့်ကျပ်နေတာပဲ။ အလိုက်မသိ အားမနာ”

သူရိန်ဘုန်းဆက် စိတ်တိုနေလျှင် ပုန်းညက် ပြောရင်း ကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

“ဘေဘီလေးက စကားတောင်မပြောနိုင်တော့အောင် စိတ်ထိခိုက်နေရတာမဟုတ်လား။ အန်ကယ်က သူ့သမီးလေး စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်အောင် လက်ခံထားတာပါ။ ပြီးတော့ အဲဒီနှစ်ယောက်လုံးက ကိုသူရိန်တို့နဲ့ မကင်းရာမကင်းကြောင်း တွေ့။ ဒီအချိန်မှာ စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့။ ပြီးတော့ ဘေဘီလေး စိတ်နည်းနည်းချမ်းသာလာအောင် ခရီးလေးဘာလေးလည်း ထွက် ပေးရမယ်လို့ စိတ်ရောဂါကုဆရာဝန်ကြီးကပြောတယ်”

“ကိုယ်က ပုန်းညက်ကိုသနားလို့ ပြောတာပါ။ စိတ်ပျက် လို့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ အခုဆို အလုပ်သမားကလည်း ချက်ချင်းရှာလို့မရ၊ ပုန်းညက်တစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်နေ တာဆိုတော့”

“ကျွန်မလုပ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါထက် ဒီနေ့ အိမ်မှာ လိုအပ် တာတွေ ဈေးဝယ်ရမယ်။ ကိုသူရိန်နဲ့ပျိုမေ သွားဝယ်ပေးပါလား၊ ပုန်းညက် စာရင်းရေးထားတယ်”

“အောင်မယ်၊ အောင်မယ်၊ ခွင့်ဆင်ပေးနေပြန်ပြီ၊ လုံ့

ရင်မခုန်ဘူးနော်။ စေ့စပ်ထားတယ်ဆိုတာ လင်တင်ဖို့ သေချာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်ပါလား၊ ပုန်းညက်နဲ့ကိုယ်နဲ့ ဈေးသွားမယ် လေး။ ဝယ်ရမှာ အများကြီးလား”

သည်စဉ် မီးဖိုထဲသို့ ဗညားဆွေနှင့်ပျိုမေတို့ ရှေ့ဆင့် နောက်ဆင့် အရေးတကြီးဝင်လာကြသဖြင့် စကားပြတ်သွားရ၏။ ဗညားဆွေရှက်က ခပ်တင်းတင်း။

“မိုးတောင်မလင်းသေးဘူး၊ ရေမွှေးနံ့တွေ စပဲရေးနံ့ တွေ၊ ထောင်းထောင်းထနေပါလား ညီမ၊ နှင်ဆွတ်ထားတာလား”

“မဆွတ်ရသေးပါဘူး၊ ကိုကို ဆွတ်ထားတာလား”

ထမင်းစားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်ကြရင်း တစ်ယောက်ကို တစ် ယောက် စောင်နေကြပုံမှာ ပြုံးချင်စရာ။ ကိုသူရိန်က ရည်မွန် ယဉ်ကျေးစွာ ချောမောသလို ဗညားဆွေကတော့ လူငယ်စတိုင်။ ဂျစ်ပစီတစ်ယောက်လိုလို ကောင်းဘွဲ့လိုလို၊ ဂျင်းကောင်းဘီ နှင့်၊ စဉ့်ရှက်ကလည်း နောက်ဆုံးပေါ်။ သူရိန်ဘုန်းဆက်က စတိုင် ဘောင်းဘီအနက်နှင့် ရှုပ်လက်ရှည်၊ လည်စည်းတွေဘာတွေနှင့်။

ချစ်ဦးပျိုမေကတော့ ပြောမနေတော့နှင့်။ အလန်းစား မှ အလန်းစား၊ ကောက်က ခူးအထက် အနက်၊ ရယ်ဒီမိတ်အင်္ကျီ

အနက်ကလေးကလည်း ဘယ်လိုပုံစံလေးလဲမသိ။ ပန်းလေးတွေ
ရင်ဘတ်လေးတွေပေါ်လို့။ လှတာတွေ တကယ်လှပါသည်။

“အဟမ်း... အဟမ်း... ပန်းညက် ဒီနေ့ ဈေးဝယ်
ထွက်မလို့ဆို။ ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

ဗညားဆွေ ပြောလိုက်လျှင် ပန်းညက်နှင့် သူရိန် မျက်
လုံးချင်းဆုံသွား၏။ စောစောကပြောနေတာတွေ သူကြားတာပေါ့။
ချောင်းနားထောင်နေတာပါ။ သူရိန် တင်းသွားစဉ် ထမင်းစားခန်း
ထဲသို့ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် ဦးထက်အောင်တို့ ဝင်လာသဖြင့်
ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်တော့ပေ။

ဦးထက်အောင်က စားပွဲထိပ်မှာ နေရာယူလိုက်ရင်းက
အခြေအနေကောင်းလာသည့်ဘေဘီကို သူ့အနားမှာ ထိုင်ခိုင်း
သည်။ ဘေဘီမှာ ကောက်ကောက်ကို တော်တော်ခင်မင်၏။
ကစားဖော်၊ စားဖော်၊ ဆော့ဖော်လေးပါ။ ကောက်ကောက်ကို
သူ့အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ပေးထားသဖြင့် ကောက်ကောက်ပင်
တော်တော်အရောင်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဆရာဝန်က ပြောတယ်၊ သမီးလေးကို ခရီးလေးဘာ
လေး ထွက်ပေးပါတဲ့။ အနီကယ်ကတော့ မအားဘူး။ မင်းတို့

ဆရာ ဘယ်သူတာဝန်ယူပေးမလဲ”

“ကျွန်တော်”

“ကျွန်တော်”

သူရိန်ရော ဗညားပါ အသံထွက်သွားကြသဖြင့် ပျိုမေက
အဆိုတင်သွင်းလိုက်သည်။

“ပျိုမေလည်း လိုက်မယ်၊ ဒီလိုလုပ်ပေါ့၊ အခုက ဆောင်း
ရာသီဆိုတော့ အညာဘက် ဘုရားဖူးခရီးထွက်ကြမယ်လေ။ အိမ်
က ကားနဲ့ဆို လူရှစ်ယောက်လောက် ဆန့်တယ်။ ကလေးလည်း
စိတ်ပြေလက်ပျောက်ဖြစ်၊ လူကြီးတွေလည်း ရန်တကျက်ကျက်
ဖြစ်ရတာပေါ့နော်”

ပျိုမေက သူရိန်နှင့်ဗညားကို မေးဆတ်ပြရင်း ပြောတော့
ဦးထက်အောင် သဘောတူစွာ အစီအစဉ်တွေ ဆွဲပေးလိုက်၏။

“ကောင်းတယ်၊ အနီကယ်ကားနဲ့ပဲ စီစဉ်ပေးလိုက်မယ်၊
မင်းတို့အားလုံး သွားပေါ့။ ပန်းညက်က စားရေးသောက်ရေးစီ
စဉ်တော့။ ကလေးနှစ်ယောက် လူကြီးလေးယောက်၊ ဧရိန်ဘာ
ထည့်ပေးရဦးမလား”

“ဧရိန်ဘာ ပါတော့လည်း ကောင်းတာပေါ့၊ အနီကယ်

ရယ်။ လိုအပ်မှ ကျွန်တော်တို့ပါ ဝင်မောင်းပေးမယ်။ အတော်ပဲ အလုပ်တွေ များလွန်းလို့ ဦးနှောက်ဆေးချင်နေတာ”

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ ဆိုင်ပြုတ်နေဦးမယ်”

သူရိန်က ဗညားကိုမလိုက်စေချင်ပေမယ့် အခြေအနေ က မတည့်အတူနေရုံတင်မက၊ တစ်လှေတည်းစီး တစ်ခရီးတည်း သွားရတော့မယ့်အဖြစ်၊ ဦးထက်အောင်ကတော့ သူသွားရမည့် အတိုင်း အားကြိုးမာန်တက်။

“မနက်ဖြန်သွားကြရင် အဆင်ပြေတယ်၊ ဒီနေ့ ဈေးဝယ် ထွက်ပေတော့။ လိုအပ်တာတွေ စီစဉ်ကြ၊ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ခွင့် တောင်းကြဦးနော်။ ခွင့်ပြုမှလိုက်။ ဘယ်သူမှမလိုက်ဖြစ်လည်း ပုန်းညက်နဲ့ကလေးနှစ်ယောက်၊ နောက် ဒရိုင်းဘာနဲ့သွားရမယ်”

“ဟေး!... တကယ်နော် ဘာဘ”

ကောက်ကောက်ကတော့ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်။ သူ့ခမျာ ဝရဲပြည်ကနေ နတ်ပြည်ကို အရှင်လတ်လတ်ရောက်လာရသလို မစားဖူးတာတွေ စားရ မဝတ်ဖူးတာတွေ ဝတ်ရသည့်အပြင် ယခု မသွားဖူးသည့်နေရာတွေပါ ရောက်ရဦးမည်ဆိုတော့ ပျော်ရွှင်မှု ကို ဖုံးမရဖို့မရ။

“တကယ်ပေါ့ ကောက်ကောက်ရဲ့၊ ဒီကနေ ပထမဦး ဆုံး ရွှေစက်တော်ကိုသွား။ နောက် ပုပ္ပားနဲ့ပုဂံဘုရားတွေ ဖူးပေါ့။ နွေလေးနဲ့ စစ်ကိုင်းဘုရားတွေ ဖူးချင်ဖူးဦး။ ရက်တာအားကြာတော့ ဆည်း မကောင်းဘူး။ ကလေးတွေ ပင်ပန်းမယ်”

“မပင်ပန်းပါဘူး အန်ကယ်ရဲ့။ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ်ပဲဟာ၊ နားနားနေနေပေါ့။ တစ်ပတ်လောက် သွားလိုက်မယ်လေ။ အချိန် ဒီသေးရင် ပြင်ဦးလွင်တက်မယ်။ အန်ကယ် စိတ်သာချူ။ ဒီခရီး အပြန်လာရင် ဘေဘီစကားပြန်ပြောနိုင်မှာ သေချာတယ်။ ကျွန် ဘော် လုံးဝအာမခံတယ်။ နော်... ပျိုမေ”

ဒီခရီးမှာ အတက်ကြွဆုံးက ဗညားဆွေ။ ခြံပုန်းညက် နှင့်အတူသွားရမယ့်ခရီးပေမို့။ သူရိန်ကတော့ ဗညားဆွေပါနေ သည်မို့ ထင်သလောက်မပျော်တော့။ တစ်လမ်းလုံး ရန်တံကျက် ကျက်ဖြစ်နေရဦးမှာပဲ။ ပြီးတော့ ပုန်းညက်ကိုစိတ်မချလို့ သူ့မှာ အသက်တောင် ခဲရဲရှူရပါ့မလား။ ဟိုပျိုမေကလည်း ရှုပ်ဦးမည်။

ဒုက္ခ... ဒုက္ခ၊ ပစ်ရမှလည်း အဆီနဲ့တဝင်းဝင်း။ စား ရမှလည်း သဲတရုပ်ရုပ်။

ပုန်းညက်ကတော့ အားလုံးအတွက် နံနက်စာအဖြစ်

ကော်ဖီတစ်အိုးနှင့် အသားညှပ်ပေါင်မုန့်လုံးလေးများကို ချွေး
လိုက်သည်။ လူကများတော့ အလုပ်ကလည်း များသဖြင့် သိပ်
ပြီးဖွယ်ဖွယ်ရာရာတွေ မလုပ်အား။ ဈေးကလည်း သွားရဦးမည်
အဝတ်တွေကလည်း လျော်ရဦးမည်။ မီးပူတိုက် အိမ်ရှင်း၊ အလုပ်
တွေက အများကြီး။

သည်စဉ် ချစ်ဦးပျိုမေ၏ ရှုံ့မဲ့နေသည့်အသံ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

“မနက်စာကလည်း ဒါပဲလား၊ အိမ်မှာဆို ဒါမျိုးစားတာ
မဟုတ်ဘူး”

ဦးထက်အောင်က အခြေအနေကို ဝင်ထိန်းလိုက်ပါ၏။

“ပုန်းညက်ခမျာ တစ်ယောက်တည်း။ အလုပ်တွေက
များတော့ အခိုက်အတံ့သည်းခံပေးပါသမီးရယ်။ အလုပ်သမားက
လည်း ရှားတယ်။ ချက်ချင်းမရဘူးလေ”

ပျိုမေ နှုတ်ခမ်းလှလှလေးမဲ့ရင်း ပြောပုံက...

“အိမ်မှာဆိုရင်လည်း အလုပ်သမားတစ်ယောက်တည်း
ထားတာ။ ထောင့်ကိုစေ့လို့”

“ပျိုမေအိမ်က လူသုံးယောက်တည်းရှိတာလေ”

“ဘယ်နှယောက်ရှိရှိ ဒါ... ဒါပါပဲ”

ပျိုမေစိတ်က ခုတစ်မျိုးတော်ကြာတစ်မျိုး၊ စောစောစီး
စီး မီးဖိုထဲမှာ သူရိန်ကို ပုန်းညက်နှင့်အတူ မြင်လိုက်ရသဖြင့်
သူ ဂျေဝင်နေတာဖြစ်မည်။ ဗညားဆွေကလည်း ပုန်းညက်ကို
ထိတော့ မခံနိုင်။

“ပျိုမေနော်၊ ဒါ ကိုယ့်အိမ်မဟုတ်ဘူး။ အန်ကယ်ကို
ကူညီတဲ့အနေနဲ့ လာနေပေးတယ်ဆိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရအောင်
ငြိမ်ငြိမ်နော်။ ကိုယ်လည်း ဘာမှကူမလုပ်ဘဲနဲ့ ဗိုလ်ကျမနေနဲ့”

“အောင်မယ်! ကိုကိုနော်၊ သူ့ချစ်ချစ်ထိတော့ မခံနိုင်
ဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ မခံနိုင်ဘူး။ ခရီးထွက်ရင်လည်း ပြဿနာ
လုံးဝမရှာရဘူးနော်။ ခုကတည်းက ကြုံပြောထားမယ်။ ခရီးထွက်
တယ်ဆိုတာ အိမ်မှာလိုတော့ မဟုတ်ဘူး။ သည်းခံရတယ်။ အစား
အနေအကုန် အိမ်မှာလို အဆင်ပြေချင်မှပြေတာ”

“သိပါတယ် သိပါတယ်၊ ကဲ! ပျိုမေ ဘာမှမပြောတော့
ပါဘူးတဲ့ရှင်။ ကျေနပ်ပြီလား။ ကြောက်နေရတယ်... ဟင်း”

နံနက်စာစိုင်းမှာ အဆင်ပြေသွားကြစဉ် ဦးထက်အောင်

က သူရိန်ကိုအကူအညီတောင်းပြန်၏။

“သား၊ ဒက်ဒီ ဒီနေ့သိပ်နေမကောင်းလို့ ဒက်ဒီကိုယ်
စား အစည်းအဝေးသွားတက်လိုက်ပါ”

သေရော။ ဒါဆို သူ ပုန်းညက်နဲ့ဈေးဝယ်မလိုက်ရတော့
ဘူးပေါ့။ ဒက်ဒီဟာ အကူအညီတောင်းခဲ့တာမို့ သူ မချီသွားဖြဲ
နှင့် လက်ခံရသည်သာ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒက်ဒီ၊ ကျွန်တော်သွားလိုက်ပါမယ်”

နံနက်စာစားပြီးသွားကြလျှင် ထမင်းစားခန်းထဲမှ အား
လုံးထွက်သွားကြသဖြင့် ပုန်းညက် ဈေးဝယ်ထွက်ဖို့စဉ်ရသည်။
သူရိန်မှာ ပုန်းညက်နောက် မလိုက်ရတော့သဖြင့် ခံစားနေရပေ
မယ့် ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေရ၏။

ဗညားဆွေကတော့ သူ့ဟန်းဖုန်းနှင့် သူငယ်ချင်းများ
ဆီ ချစ်မြူးစွာ လှမ်းအကြောင်းကြားရင်း ပုန်းညက် ထွက်လာတာ
ကို ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ပုန်းညက် ထွက်လာသည်နှင့် သူ့
ကားက တံခါးဖွင့်ပြီးသား။

“သွားစို့၊ ကိုယ်လိုက်ဖို့မယ်။ ပို့ရုံတင်မဟုတ်ဘူးနော်၊
အထုပ်ပါ ကူထမ်းမှာ။ ကူလီ... ကူလီ”

ခပ်တည်တည်ရပ်နှင့်ပေမယ့် ဇောင်းထဲမှ လွတ်သည့်
မြင်းလို သူ့ရွှင်မြူးနေပုံက အသိသာကြီးပါ။ ပုန်းညက် ဝင်လိုက်
ရပါ၏။ သူက လေတချွန်ချွန်နှင့် ကားမောင်းနေပုံက နတ်မြင်းပျံ
မီးနေသည့်နယ်။

ဈေးရောက်တော့လည်း သူက ခြင်းကိုင်း၊ မြပုန်းညက်
ဝယ်ထည့်သမျှ နောက်မှစိတ်ရှည်စွာ လိုက်သယ်ပေးနေလေ၏။
တစ်နာရီလောက် ဝယ်လိုက်သည့်အခါ ဟင်းသီးဟင်းရွက်တွေနှင့်
အသားငါး ဝယ်ပြီးသွားသည်။ ကုန်စုံဆိုင်မှာ စာရင်းနှင့်ဝယ်ပြီး
ကားဆီပို့ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့...

“မုန့်ဟင်းခါး စားဦးမယ်လေ”

ဗညားဆွေက နာမည်ကြီးမုန့်ဆိုင်မှာ မုန့်ဝယ်ကျွေးနေ
သေး၏။

“မေမေ့အကြိုက်ချင်းတူတာ။ ကိုယ် ဒီဈေးကိုရောက်
ရင် အမြဲမုန့်ဟင်းခါးစားတယ်”

မုန့်စားပြီး ကားဆီသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာကြစဉ်
ဝိုးခနဲအသံကြားလိုက်ရပြီး ဗညားဆွေ သူမကိုဆောင့်တွန်းတာ
ခံလိုက်ရ၏။

“အား...”

ဗညားဆွေလက်မောင်းမှာ သွေးတို့က ခဲခနဲ။ ရုတ်ရုတ် သဲသဲတွေဖြစ်သွားကြပေမယ့် ဓားနှင့်ပစ်လိုက်သူကို ဖမ်းမမိလိုက် ချေ။ တကယ်က ဒါ မိကောက်နှင့်ပတ်သက်သည့် ရန်ငြိုးရန်စ တွေဖြစ်မည်။ ပုန်းညက်ကိုပစ်တာ ဗညားဆွေ တွန်းလိုက်လို့ လွဲသွားခြင်းပင်။

“တက်... တက်... ပုန်းညက်”

“ရှင့်မှာ သွေးတွေ”

“ရတယ်၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ရှိတယ်။ တော်ကြာ လူတွေ အံ့လာလိမ့်မယ်”

အတင်းမင် ကားထဲဝင်ပြီး ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့ကြ တော့ ပုန်းညက်ရင်တွေ တုန်နေရသည်။ ကိုယ့်အတွက် ဓားစာ ဝင်ခံလိုက်သည့်ဗညားဆွေအတွက် ကြင်နာသနားရလွန်းသဖြင့် ရင်ထဲမှာ နှင့်နေသလိုလို။ နှင်နေရ၏။

သွေးတွေက သူ့စပွိုရပ်တစ်ထည်လုံး ရွှဲတော့မတတ်။ သူမကလည်း ကားမမောင်းတတ်သဖြင့် သူ့အံ့ကြိတ်ပြီး ကား မောင်းနေရတာကို မျက်ရည်ဝဲစွာကြည့်ရင်း သွေးထွက်လွန်မှာစိုး

သဖြင့် ပုန်းညက် ကိုယ့်အပေါ်အကျိုးရှိချက်ကာ သူ့လက်မောင်း အား စည်းပေးလိုက်ပါသည်။

“ဖြစ်ရဲ့လားဟင်”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ကိုယ် အနီးဆုံး ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအိမ် ဝင်လိုက်မယ်။ အဲဒီကမှတစ်ဆင့် ဆရာဝန်ခေါ်မယ်၊ ဖြစ်လား။ အား... ကျွတ်ကျွတ်... နာလိုက်တာ”

မကြာခင် လမ်းသွယ်တစ်ခုသို့ချိုးဝင်ပြီး ခြံတစ်ခုရှေ့မှာ သူ ဟွန်းနှိပ်လိုက်၏။ ခြံတံခါးဖွင့်လာတော့ ဗညားဆွေ ကားမောင်း ဝင်လိုက်သည်။ နှစ်ထပ်တိုက်ကလေးက ခပ်လှလှ။

“အား... ကိုယ် မရတော့ဘူးထင်တယ်။ ရင်ထဲမှာ တလုပ်လုပ်နဲ့”

“အားတင်းပါဦးရှင်၊ ပုန်းညက် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ”

ကားထဲမှ အပြင်သို့ သူ့ကိုတွဲထုတ်လိုက်စဉ် သူ့သူငယ် ချင်းအနားသို့ အပြေးရောက်လာ၏။

“ဟာ! ဟေ့ကောင် ဗညား။ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ။ မင်း ကောင်မလေးကို မဟားဒယားလုပ်လို့ ပုဂံက ထိုးလိုက်တာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ သူ့ကိုပြီးမှမေး။ အခု ကျော်စေတီ လှမ်းခေါ်ပေး။ ငါ့ကိုလည်း တွဲ။ မင်းမားသားကြီးတွေရော အောင် သူရ”

“ငါ့မားသားနဲ့မားသား တောင်ကြီးသွားတယ်။ လာ လာ... ငါ့အခန်းထဲသွားမယ်”

“ငါ့မှာ သွေးတွေနဲ့”

“ရတယ်... ကိစ္စမရှိဘူး”

ဗညားဆွေကို အောင်သူရက တွဲခေါ်သွားစဉ် ပုန်းညက် သူတို့နောက်သို့ လိုက်ရ၏။ ဒါ ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာမို့ပါ။

“ဆရာဝန်ဆီ မြန်မြန်ဖုန်းဆက်ပါရှင်၊ သူ့မှာ သွေးထွက် တွေ လွန်ကုန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့ပါ။ သူ့သက်တောင့်သက်သာဖြစ် အောင် နေရာချပေးမလို့ပါ။ သူက သွေးမြင်ရင် မူးပြီးသတိလစ် တတ်တယ်ဗျ။ အခု ခင်ဗျားပါလို့ သူအားတင်းထားတာဖြစ်မယ်”

အခန်းတစ်ခုထဲမှာ သူ့ကို အိပ်ရာပေါ် တင်ပေးခဲ့ပြီး အောင်သူရ ဖုန်းဆက်ဖို့ထွက်သွား၏။

ဗညားဆွေမျက်နှာ ဖြူဖျော့လာသလို သွေးတွေကလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

စိမ့်စိမ့်စီးကျလျက်။ သူ့စပို့ရှပ်တစ်ထည်လုံး သွေးစိုခြနေသလို အပေါ်မှစည်းပေးထားသည့် အင်္ကျီလေးလည်း စိုခြနေလျက်။

ခေါင်းအုံးပေါ်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ သူလဲ့ချချင်ပေမယ့် သူ များအိမ်ရာမှ အားနာနေ၏။ လူက တုန်ရီလာခဲ့ပေပြီ။ သူ မဟန် နိုင်တော့။ ပုန်းညက် စိုးရိမ်တကြီးပြေးကပ်သွားမိ၏။

“ကိုဗညား သတိထားနော်၊ သတိထား။ ဆရာဝန်လာ တော့မှာပါ”

“ကိုယ့်ကိုတွဲထားပါ ပုန်းညက်ရယ်၊ ကိုယ်မသေနိုင်ပါ ဘူးနော်”

မျက်စိမှိတ်ထားပြီး သူတုန်လှုပ်နေပုံက မရယ်ရက်စရာ။

“မသေပါဘူးရှင်၊ လက်မောင်းထိရုံနဲ့ မသေပါဘူး။ အား တင်းထားနော်”

သူ့အနားမှာ ကပ်ထိုင်ပြီး သူ့ကိုသနားစိတ်ဖြင့် ဖေးမ ထားမိသည်။ လောလောဆယ် ပုန်းညက်မရှက်နိုင်အား။ ကြင်နာ သနားစိတ်က ပိုနေ၏။ တစိမ့်စိမ့်ထွက်နေသည့်လက်မောင်းကို အခန်းထဲမှာတွေ့ရသည့် မျက်နှာသုတ်စောင်အသေးစားလေးဖြင့် ပုန်းညက် ထိဖိထားမိပြန်သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၇၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

“ဆရာဝန်ကလည်း လာခဲလိုက်တာ။ ဒီပုံစံနဲ့ ဆေးခန်း သွားလည်း ကုပေးမှာမဟုတ်ဘူးနော်။ ကိုဗညားအမေ့ကို လှမ်း ခေါ်ရမလားဟင်”

“ရတယ်... ရသေးတယ်။ ကိုယ့်အနားမှာ ပုန်းညက် ရှိနေရင် အရာအားလုံးပြီးတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး ကိုဗညားရယ်၊ အခုဖြစ်ရတာ ပုန်း ညက်ကြောင့်ပါ။ သူဖြစ်မယ့်အစား ကျွန်မဘာသာဖြစ်လိုက်တာ ကမှ ကောင်းဦးမယ်။ ကျွန်မလို ဘာမှတန်ဖိုးမရှိတဲ့ မိန်းမတစ် ယောက်အတွက်များရှင်ရယ်”

မျက်ရည်များနှင့်သူမ ဗညားဆွေကို ဖေးမထားရင်း ယူ ကြိုးမရဖြစ်နေလျှင် မှိန်ဖျော့နေသည့်ကြားမှ သူက မချီပြုံး ပြုံး လေ၏။

“ကိုယ်က ပုန်းညက်ကို သိပ်ချစ်မိတာကိုး။ မင်းကို အနာတရတွေ တင်းစင်စေချင်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပဲရှေ့ က အကာအကွယ်တွေ ပေးလိုက်ချင်ပါတယ် ကောင်မလေးရယ်”

သူ့စကားကြောင့် ပုန်းညက်ရင်ထဲ ကြေကွဲနင့်စူးရပါ သည်။ ဘုရားရေ! ငါ သူ့အပေါ် အကြင်နာတွေ ပိုက်လုချည်လာ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒါဟာပဲ... အချစ်တဲ့လာ။ မဟုတ်ပါဘူး... ကိုသူရိန်ကရော။ သည်စဉ် ဆရာဝန်နှင့်အောင်သူရတို့ အခန်းထဲသို့အပြေး အလွှားဝင်ရောက်လာခဲ့ကြပြီ။

“လာပြီဟေ့၊ ဆရာဇီဝက လာပြီ။ ကောင်မလေးရှေ့မှာ Hero လုပ်တုန်းကလုပ်ပြီး ခုမှ ကြက်ဥပြုတ်မျက်နှာနဲ့။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့... တင်းထား... တင်းထား”

ပါးစပ်ကလည်းပြော၊ လက်ကလည်း ဒဏ်ရာပေါ်အောင် အဝတ်တွေဖယ်။ သန့်စင်ပြီး ကြည့်လိုက်တော့ သွေးကြောထိ သွားလို့ သွေးထွက်လွန်နေခြင်းပါပေ။ ချက်ချင်းပင် ဒဏ်ရာကို ပြန်ချုပ်၊ ဆေးထည့်၊ ပတ်တီးစည်းလိုက်သည်။ နောက် အနာ သက်သာအောင် ဆေးထိုး၊ ဆေးတွေပေး၏။

“ငါးရက်ကြာမှ ချုပ်ရိုးဖြည့်မယ်၊ ဒီရက်အတွင်း အလုပ် မသွားနဲ့။ ကောင်မလေးအနားမှာပဲ နေ။ ငြိမ်ငြိမ်နေရမယ်နော် သူငယ်ချင်း။ လက်လှုပ်ခြေလှုပ် လက်ပါခြေပါတွေ မလုပ်နဲ့။ ဖက်ချင်ပွေ့ချင်လည်း ကောင်မလေးပဲခိုင်း။ ထမင်းစားလို့တောင် သူများခွံပေးမှ ရမှာ။ မင်းဥစ္စာ ညာဖက်လက်မောင်းကိုးကွ”

“ကြားတယ်နော် ပုန်းညက်၊ ကိုယ့်ကို သေသေချာချာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပြုစုပေတော့”

လူနာကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်နေသဖြင့် အားပြန်ပြည့်လာသည်လားမသိ။ ပုန်းညက် နာရီကြည့်လိုက်တော့ နံနက်ဆယ်နာရီ။ သူ့အတွက် ပူပင်နေရတာနှင့် အချိန်တွေတောင် မေ့လျော့လို့။

“ကိုဗညား၊ အိမ်ပြန်လို့ရပြီလားဟင်။ ပုန်းညက် ချက်ရ ပြတ်ရဦးမှာ။ အိမ်သားတွေ အဆင်မပြေဖြစ်ကုန်မယ်”

“ထားလိုက်စမ်းပါကွာ၊ ကိုယ် ပုန်းဆက်လိုက်မယ်။ အကျိုးအကြောင်းပြောလိုက်မယ်ကွာ။ ဒီလောက်ဒုက္ခရောက်နေ တာ ဘယ်လိုပြန်နိုင်မလဲ။ သူတို့ဘာသာပဲ ဝယ်စားကြပေ။ ကိုယ်နားမှဖြစ်မှာပေါ့၊ ကောင်မလေးရယ်။ ညနေလောက်မှ ကား မောင်းနိုင်မယ်”

သူ့ကိုသနားပေမယ့် ပြုပုန်းညက် သူ့အနားမှာ တစ်နေ့ လုံးနေပေးဖို့ နောက်ဆံတင်းနေမိသလို။

“ကျွန်... ကျွန်မ ပြန်နိုင်မယ်လေ၊ တက္ကစီနဲ့ပြန်လိုက် မယ်။ ကိုဗညား ညနေမှပြန်ခဲ့ပေါ့”

“ဘာ! ဘယ်လို... ပြုပုန်းညက်၊ မင်းမှာ အသည်းနှလုံး

ရွှေပဒေသာစာပေ

သို့ရဲ့လား။ နှလုံးသားပါရဲ့လား။ ဘာဘာညာညာတွေ ကိုယ် ကြောချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပြီး မင်း သွားမယ်၊ ဟုတ်လား။ မင်းသွားရက်သလား။ -ဘာလဲ၊ သူရိန် ဆိုဆိုးမှာ အထင်မှားမှာတွေ မင်းကြောက်နေသလား”

သူ့အသွင်က တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်နေပြီး အသံကလည်း ကြောက်အက်ရှလို့။ သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကတော့ သူမတို့ ကို ဘယ်လိုထင်သည်မသိ။ ဆေးကုပေးပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲ မှ ထွက်ခွာသွားကြပေတော့သည်။

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူး ကိုဗညားရယ်၊ ကျွန်မက သူများအိမ်က အလုပ်သမားဆိုတော့”

“တော်... တိတ်! အဲဒီအလုပ် ချပျတ်ရင် ကိုယ် ချက် ချင်းအလုပ်ပေးဖို့အသင့်ပဲ။ မင်းကို ကိုယ်အရမ်းချစ်တယ်။ အဲဒီ အချက်ကို မင်းသေသေချာချာမှတ်ထားလိုက်”

ပြုပုန်းညက် ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်။ သူ့နှုတ်ပြင်ငြင်းမနေ ချင်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ ဘဝင်မကျ။ သူ့နေရာမှာ ကိုသူရိန်ဆိုရင် ကော၊ သူမအပေါ်မှာ အစဉ်အမြဲနူးညံ့ပြီး အရိပ်တကြည့်ကြည့် ရှိနေတတ်သည့် ကိုသူရိန်ကိုလည်း သူမ မေ့ပစ်လို့မရ။ သူဟာ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆူးတစ်ချောင်းပါပဲ။ အချစ်စူးလေးတစ်ချောင်း။ ရင်ထဲကို ဆွတ်ကျင် စူးနှင့်စေတဲ့ ဆူးကလေး။

“ဒါဆိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဆက်လိုက် အိပ်မှာ အန်ကယ်လည်းရှိတယ်၊ လူကြီးတွေကို လေးစားရမယ်”

“အန်ကယ်ကို သိစေချင်တာလား။ ကိုသူရိန်ကို သိစေချင်တာလား”

စကားနာထိုးတတ်သည့် ဗညားဆွေကို မြပုန်းညက် ကြောက်ပါသည်။ သူနှင့်စကားအချေအတင်တွေ မပြောချင်။

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်ဟန်းဖုန်း ယူပေး၊ ကားထဲမှာ”

သူ့စကားအတိုင်း မြပုန်းညက် သူ့ကားထဲမှ ဟန်းဖုန်း သွားယူစဉ် ကားတစ်စီး ကမူးရှူးထိုး ဆိုက်လာပြီး ကားထဲမှ ထမီမနိုင်ပဝါမနိုင် ထွက်လာသူက ဒေါသင်းသင်းဆွေ။ သူ့ကို ဘယ်သူက ဖုန်းဆက်လိုက်သည်မသိ။

“အမယ်လေး! အမယ်လေး! . . . ငါ့သားလေး သေပါပြီတော်။ ဘယ်တုန်းကမှ ဘာအန္တရာယ်မှမရှိခဲ့တဲ့ ငါ့သားလေး တန်ဖိုးမရှိတဲ့မိန်းမအတွက်နဲ့များ ဘေးထိုးခံရတယ်လို့၊ ဘယ်မလဲ ငါ့သားဟဲ့ အောင်သူရ၊ ကြည့်စမ်း၊ ငါ့သားကို ဘယ်မှာထား

ရွှေပဒေသာစာပေ

လေး ဆေးခန်းမပြဘူးလား၊ ဆေးရုံမသွားဘူးလား”

မြပုန်းညက် ကားနှင့်ကွယ်နေသဖြင့် မမြင်ရလို့တော်မူသည်။ မြင်များမြင်လျှင် အရေခွံ ဆွဲဆုတ်မည်လားပင်မသိ။

အောင်သူရက ဒေါသင်းသင်းဆွေကို ပြာပြာသလဲပင် သူ့အခန်း ခေါ်သွား၏။

မြပုန်းညက်၊ ဗညားဆွေ၏ဟန်းဖုန်းကိုယူပြီး တုန်ယင် သောအသံလေးနှင့် အိမ်သို့ဖုန်းလှမ်းဆက်ရသည်။ ဖုန်းကိုင်သူက သူမ ဘယ်လိုမှထင်မထားသည့် သူရိန်ဘုန်းဆက်ရယ်။

“ပုန်းညက်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာတွေအခက်အခဲဖြစ်နေသလဲဟင်။ ကိုယ်စိတ်ပူနေပြီ။ ဘယ်လာတွေ့ရမလဲ”

သူ့မှာ နတ်မျက်စိရှိသည့်နယ်၊ စိုးရိမ်ပူပန်နေသည့်အသံက လိပ်ဥပျောက်နေသည့်လိပ်မကြီးလို မြပုန်းညက်ရင်ထဲ နှင့်ရသည်။

“ကိုသူရိန်၊ ကျွန်မကို မနက်က ဈေးထဲမှာ ဓားနဲ့လှမ်း အပစ်ခံရတယ်”

“ဟင်! ပုန်းညက် ဘာဖြစ်သွားသလဲ၊ အခု ဆေးရုံမှာ လား”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၇၈ ကြယ်စင်မှူးစေ

“ကျွန်မပြောတာ နားထောင်ပါဦး။ သူက တွန်းပစ်လိုတော့ သူ့လက်မောင်းကို စိုက်သွားတာ။ အခု သူ့သူငယ်ချင်း အောင်သူရအိမ်မှာ ဆရာဝန်နဲ့ဆေးကုတယ်။ အခု သူ့အမေကြီး ရောက်နေတယ်။ ပုန်းညက် အရမ်းကြောက်တယ်။ ခုတော့ ကျွန်မကို သူမမြင်သေးဘူး”

မြပုန်းညက်အသံလေး နှစ်ဝင်သွားသည်မှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲရလို့ပါ။ အခြေအနေအရဖြစ်သွားရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုမှာ ဘယ်သူ့အလွန်လဲ။ ဒေါ်သင်းသင်းဆွေကတော့ သူ့အပေါ် အပြစ်တွေ ပုံချပါရောလား။

“ပုန်းညက် ဘာမှမကြောက်နဲ့နော်၊ ကိုယ် အခုချင်း လာပြီ။ အောင်သူရအိမ် ကိုယ်သိတယ်”

တစ်ဖက်မှ ပုန်းချသွားပြီး သူချက်ချင်းပဲ လာနေပြီထင်ပါသည်။ ပုန်းညက် အားတင်းရ၏။ ဗညားဆွေ၏အခန်းသို့လည်း လိုက်မသွားရဲ။ ကိုယ်က ဘာပြစ်မှုမှမကူးလွန်ရပေမယ့် သူ့သား ဒဏ်ရာရတာ ကိုယ့်ကြောင့်။ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့သောကကို နားလည်ပေးနိုင်ပေမယ့် ပက်ပက်စက်စက်ပြောတာတွေတော့ သူ့နားထောင်ရမှာ ကြောက်ပါသည်။ ဆည်တော့ ခြံထဲမှာပဲ ပုန်း

ညက် ကပ်နေလိုက်သည်။

သည်ကြားထဲကပင် ခဏအကြာတွင် ဒေါ်သင်းသင်းဆွေ ဒေါ်ကြီးမောကြီး ရင်ဘတ်စည်တီးနှင့် အပြင်သို့ထွက်လာကာ ပုန်းညက်ကို ရှာလေသည်။

“အမယ်လေး! အမယ်လေး! . . . ကိုယ့်ကြောင့်ဖြစ်ရတာတောင် ငါ့သားလေးကိုပစ္စလကွတ်ထားလိုက်တာ။ လုံးဝအကြင်နာတရားမရှိတဲ့မိန်းမ။ သွား . . . ဟိုမှာ ငါ့သား ညည်းကိုခေါ်နေတယ်။ အံ့ပါရဲ့တော်”

“အန်တီကိုကြောက်လို့ပါ။ စောစောက သူ့အနားမှာ နေပါတယ်”

“မတန်တရာတွေအေး၊ ပြောထားပါရဲ့နော်။ ငါ့သားက ဘယ်လောက်ကြိုက်ကြိုက် ငါသဘောတူမှုဖြစ်မှာ။ ညည်းကို ငါလုံးဝသဘောမတူဘူး။ ညည်းအကြောင်းတွေ ငါသိတယ်။ ဖျိုမေ့ကောင်လေးနဲ့လည်း မရှင်းမရှင်း။ ငါ့သားနဲ့လည်း မရှင်းမရှင်း”

မတရားပြောနေလိုက်တာ ငှက်ဆိုးထိုးသည်အသံနှင့်။ မြပုန်းညက် သူ့ရှေ့မှလွတ်အောင် ပြေးရ၏။ အခန်းထဲမှာ ဗညားဆွေက အိပ်ရာပေါ် ခေါင်းအုံးသုံးလုံး ဆင့်မှီထိုင်နေရင်း ပုန်းညက်

ကို မျှော်နေရှာ၏။

“ကြာလိုက်တာ ပုန်းညက်ရယ်”

သူ့ကိုဖုန်းလှမ်းပေးရင်း မြပုန်းညက် နောက်သို့ လှည့်
တကြည့်ကြည့်။ ကျားလိုက်လာသည်နယ်။ ချက်ချင်းပင် ဒေါ်
သင်းသင်းဆွေကလည်း ရောက်လာသည်ပါပဲ။

“သား၊ အိမ်ပြန်ရအောင်။ သူများအိမ်မှာ အားနာစရာ
ကွယ်။ မေမေဆန္ဒကတော့ ငါ့သားကို ဆေးရုံတောင် တင်ထား
လိုက်ချင်တယ်။ ညာဘက်လက်မောင်းဆိုတော့ အရေးကြီးတယ်။
အသားတွေအကြောတွေ ဘယ်လောက်တောင် ဖြစ်သွားသလဲမှ
မသိတာ။ အံ့ပါရဲ့သားရယ်၊ တစ်ခုခုဆို ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်ကျန်
ခဲ့မိမိခင်ကို ပြေးသတိရလိုက်ပါလား”

ကိုယ့်အမေအကြောင်းကို ကိုယ်သိသည်မို့ ပုန်းညက်
ဘာဖြစ်နေသည်ဆိုတာ ဗညားဆွေသိသည်။ သည်တော့ သူက
လည်း ဗီတိုအာဏာသုံး၏။

“မေမေ၊ သားစိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်နဲ့ဗျာ။ မေမေ
ရောက်လာတာနဲ့ သားစိတ်ကူးတွေအကုန် ကမောက်ကတွေ ဖြစ်
ကုန်ပြီ။ မေမေ ပြန်ဗျာ၊ လက်မောင်းထိရုံနဲ့မသေဘူး။ Heart

ထိမှ သေမှာဗျာ၊ သေမှာ”

ဒေါ်သင်းသင်းဆွေ သူ့ရင်ဘတ်ကြီး သူတီးလိုက်ပုံက
မြန်းခနဲ။

“ဟဲ့! ငမိုက်သားရဲ့၊ အမိုက်ဟုံးကြီးရဲ့၊ မအေးနဲ့ရည်းစား
ဘယ်ကပြီအရေးကြီးသလဲ။ ကိုယ့်အသက်ထက်ပဲ သူက ပိုပြီး
အရေးကြီးသလား။ လက်မောင်းဆိုပေမယ့် ဒဏ်ရာက ကြီးတယ်
ဟဲ့”

“မေမေ မသိပါဘူးဗျာ၊ မေမေစေတနာတွေက သား
အတွက် ဝေဒနာဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်။ မေမေ ပုန်းညက်ကို ချိုးချိုး
ဖွဲ့ဖွဲ့ ပစ်ပစ်ခါခါတွေ မပြောပါနဲ့”

သားအမိနှစ်ယောက် အခြေအတင်တွေဖြစ်နေကြစဉ်
ပုန်းညက် အခန်းဝမှ ရပ်ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကိုယ့်ကြောင့် ဖြစ်ရ
ပေမယ့် ဒေါ်သင်းသင်းဆွေ ရောက်လာခဲ့ပြီလေ။

သည်စဉ် သူရိန်ကား ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ သူရိန် အနား
သို့ အပြေးရောက်လာခဲ့သည်။

“ဘာတွေဖြစ်သွားကြသေးလဲ ကိုဗညား။ အိမ်ပြန်လိုက်
မလား။ ဪ... အန်တီ၊ ကျွန်တော်လည်း သတင်းကြားကြား

၂၀၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ချင်း အပြေးရောက်လာခဲ့တာ။ အန်ကယ်တောင် စိတ်ပူ...”

“တော်ပြီ၊ မင်းတို့ဇာတ်ရှုပ်ထဲ ငါသားကို မထည့်နိုင် တော့ဘူး။ ငါသား ငါပြန်ခေါ်သွားတော့မယ်။ ကိုယ့်လူသာ ကိုယ် ပြန်ခေါ်သွားတော့”

“မေမေ”

ဒေါ်သင်းသင်းဆွေ မိန်းမကြမ်းလုပ်နေပြီ။ အောင်သူရ အကူအညီနှင့် ဗညားဆွေကို အတင်းပြန်ခေါ်သွားတော့ သူရိန် ပုန်းညက်ကိုပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဗညားဆွေဟာ သူနှင့်မတည့်ပေမယ့် ယခုလို ပုန်းညက် အသက်ကို ကယ်ခဲ့သည့်အတွက် သူရိန် လေးစားပါသည်။ စိတ် ထိခိုက်နေသည့် ပုန်းညက်၏မျက်လုံးများကိုသာ သူ ကြော့ကွဲစွာ ကြည့်နေမိတော့သည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၂)

ရွှေစက်တော်...

ရာသီချိန်မို့ ဧည့်သည်တွေက အများအပြား။ တည်းခို ဆောင်တွေက ရေစပ်မှာ တန်းစီလျက်။ အဆောင်တူ ပုံစံတူတွေ။ ချောင်းသာတို့ ငပလီတို့မှာ ရေချိုးရတာက ပုံစံတစ်မျိုး။ ရွှေစက် တော်မှာ ရေချိုးရတာက ပုံစံတစ်မျိုး။ တောင်ကျချောင်းရေက ရေစီးသန်လှပြီး ရေကလည်း ကြည်လွန်းအားကြီးလို့ အောက်ခြေ မှ သဲတွေကျောက်တွေကိုပင် မြင်နေရသည်။

ပုန်းညက်တို့အဖွဲ့က အားလုံး ခြောက်ယောက်။ ပုန်း ညက်က ကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ သူရိန်ဘုန်းဆက်၊ နွေဦးပျိုမေ၊ ဗညားဆွေ။

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၀၄ ကြယ်စင်မျိုးဝေ

“တည်းခိုခန်းတွေက အဖြစ်လုပ်ထားတာ၊ သတိပို့ရမယ့်နေ့နော်။ မိန်းကလေးနှစ်ယောက်နဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်ထဲ တစ်ခန်းတည်းထားလို့တော့မဖြစ်ဘူး။ ဖျာတည်းမှဖြစ်မယ်”

ဒါက ဗညားဆွေရဲ့စကားပါ။ ပုန်းညက်အသက်ကိုကယ်ပြီးကတည်းက ဗညားဆွေသည် နေရာတကာမှာ ဆရာကြီးလုပ်လှသည်။ ခါတိုင်းက သူရိန်နှင့်တကျက်ကျက်စကားများသော်လည်း ယခုကျ ပုန်းညက်ကိုကယ်ထားသည့်မျက်နှာနှင့် သူရိန်က အလျော့ပေးလေ၏။ သူ့ဘာပဲပြောပြော အတိုက်အခံမလုပ်တော့။

ညှိုးငယ်သောမျက်နှာနှင့် ရင်ထဲမှာ ဆွေးလျနေသည့် သူရိန်အသွင်က ဝမ်းနည်းအားငယ်နေသည်ပုံ။

“ဒီတော့ ဖျိုမေ့ကို ကိုသူရိန်နဲ့ကောက်ကောက်က တစ်ခန်း၊ ကိုယ်နဲ့ ပုန်းညက်၊ ဘောဘီက တစ်ခန်းယူမယ်။ ဘယ်နှယ်လဲ”

ဗညားဆွေစကားကို ထောက်ခံသူက ဖျိုမေ့။

“ကောင်းတယ် ကိုကို၊ ဖျိုမေ့တို့ချည်းတော့ မနေရဲဘူး။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်စီ နေပေးတော့ ကောင်းတာပေါ့”

“ပုန်းညက်တို့ချည်း နေရဲပါတယ်၊ ကိုသူရိန်နဲ့ကိုဗညားက တစ်ခန်းယူ။ ပုန်းညက်တို့က တစ်ခန်းယူမယ်။ ယောက်ျားလေးတွေနဲ့ရောပြီး နေရာယူရရင် အဝတ်အစားလဲတာ၊ အိပ်တာကအစ ဘယ်ကောင်းမလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ကောက်ကောက်လည်း မမပုန်းညက်နဲ့ ဘောဘီနဲ့ပဲ နေချင်တယ်။ မမဖျိုမေ့ မနေချင်ရင် နေချင်တဲ့အခန်းသွားနေ”

ကောက်ကောက်မှာ စကားကိုခပ်ရိုင်းရိုင်းပင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်သဖြင့် ဖျိုမေ့ ဒေါသထွက်သွား၏။

“အောင်မယ်! အောင်မယ်! ကလေးကချေ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်မကများ ငါ့ကိုပြန်ပြောနေတယ်၊ ငါရိုက်လိုက်ရ”

တကယ်ပင် ဖျိုမေ့က ရိုက်မည်ပြင်လျှင် ပုန်းညက်က ကလေးကိုဆွဲဖက်ထားခဲ့၏။

“ကလေးက မလိမ္မာလို့ပြောတာပဲ ဖျိုမေ့ရယ်၊ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ”

“မလွှတ်နိုင်ဘူး၊ နင် အဲဒီလိုမြှောက်ပေးနေလို့ ကလေးက ရောင့်တက်နေတာ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ကလေးပဲ၊ ခွင့်လွှတ်လိုက် ပျိုမေ၊ ကိုကိုပြောထား
တယ်နော်။ ပြဿနာမရှာနဲ့လို့”

ဗညားဆွေ ဝင်ပြောလိုက်တော့မှ ပျိုမေ ပုန်းညက်စို့
ကို မျက်စောင်းထိုးရင်း ငှားထားသည့်အခန်းတစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွား
တော့၏။

ဗညားဆွေမှာ ညာလက်မောင်း ဒဏ်ရာရနေသည့်ကြား
မှ ပုန်းညက်တို့ခရီးမှာ ပါအောင်လိုက်လာသူမို့ သူ့ကို အားလုံး
က ဖေးမ ညှာတာကြရသည်။

မအေကလည်း တစ်ဖွတ်ထိုး၊ သားကလည်းတဖောက်
ကန်း။ ဘယ်လိုနားလည်မှုတွေယူပြီး လိုက်လာသည်တော့မသိ။
ကားကို တည်းခိုဆောင်ရွှေမှာ ရပ်ထားခဲ့ပြီး လူတွေက ငှားထား
သည့်အခန်းတွေဆီ လာကြခြင်းပင်။

အဆောင်တွေက ငါးတွေနှင့် ထရုံတွေနှင့် လုပ်ထားကြ
ပြီး သုံးလေးယောက်တည်းရသည့်တစ်ခန်းကို ငါးထောင်ခြောက်
ထောင်။ ဟိုတယ်တွေဘာတွေမရှိသေးသည်မို့ ရေစပ်မှာဆောက်
ထားသည့်အဆောင်တွေမှာ ဒီလိုနေလိုက်ကြရသည်ပါပဲ။

အခန်းက နှစ်ခန်းကပ်လျက် ယူထားသည်မို့ ပျိုမေဝင်

ရွှေပဒေသာစာပေ

သွားသည့်အခန်းထဲသို့ ပုန်းညက်နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်ပါ လိုက်
ဝင်သွားရ၏။ ကောက်ကောက်ကတော့ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။
သူ့ကို ပျိုမေ မဲတော့မှာ သိလို့ပါ။

“သမီးတော့ ပျော်မှာမဟုတ်တော့ပါဘူးမမရယ်။ သူ့
ကြောက်နေတာနဲ့”

“မလေးမစားတော့ မပြောနဲ့ပေါ့ကွယ်၊ ပျော်စရာရှိတာ
တော့ ပျော်ပါ။ မမ ရှိပါတယ်”

သူတို့ဝင်လာတော့ ပျိုမေက မျက်နှာထားကြီးနှင့် အခန်း
ထောင့်မှာ နေရာယူနေ၏။ ရန်ကုန်မှ မနက်စောစောထွက်ခဲ့ကြ
သည်မို့ ရွှေစက်တော်ရောက်ချိန်ဟာ နေ့လယ်နှစ်နာရီကျော်ပေ
ပြီ။

ပုန်းညက်ဟာ ကလေးနှစ်ယောက်အတွက် အကာ
အကွယ်ပေးရမယ့် စွန့်ခွဲတစ်ကောင်။

“ကဲ! ခဏ တုံးလုံးလဲ့ကြမယ်နော်။ ညနေကျမှ ရေချိုး
ကြမယ်။ ဘုရားဖူးကြမယ်။ ခဏအိပ်ကြစို့”

ပါလာသည့်အခင်းကို ဖြန့်ခင်းပြီး တစ်ဖက်မှာ သုံးဦး
သား တန်းစီပြီး အညောင်းဆန်နေကြစဉ် သူမတို့အခန်းထဲသို့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဗညားတွေ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဟိုမေက သူညီမ၊ နောက် ပုန်းညက်
က (သူ့အထင်) သူ့ချစ်သူ။

“ဆောရီး... ပုန်းညက်၊ ကိုယ့်ကို အကန့်ကွက်လေမယ်
ဦး။ လက်က ဘယ်လိုမှလှုပ်မရလို့ပါ”

ညာဘက်လက်မောင်းမို့ အဝတ်အစားလဲတာ ကသိ
ကအောင်ဖြစ်ရမှာ ပုန်းညက်သိပါသည်။ သို့သော် ဒီအဖြစ်ကိုသိ
ပါလျက်နှင့် သူဘာဖြစ်လို့ ဒီခရီးကိုလိုက်လာရသလဲ။

ပြီး သူက ကိုယ့်အသက်ကိုကယ်ထားသလိုမို့ ပုန်းညက်
မှာ တာဝန်ရှိပါသည်။ သို့သော် သူများတွေရှေ့မို့ အမျှစင်လေး
မြဲပုန်းညက် မျက်နှာဘယ်ထားရမှန်းမသိ။ ကိုယ်က သူ့ရဲ့စယ်
ရှယ်နာစ်လည်းမဟုတ်။

အခက်အခဲတွေဖြစ်နေတုန်း သူရိန်ဘုန်းဆက် အခန့်
မှ ညှိုးငယ်စွာပေါ်လာခဲ့သည်။ သူက ဒီခရီးရဲ့ဒီရိုင်ဘာ တာဝန်
ကြီးပါ။

“ကိုဗညား၊ မိန်းကလေးတွေနဲ့ ကလေးတွေရှေ့မှာ
မသင့်ပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ကူပါမယ်”

“ဟ! ကိုယ့်ချစ်သူ ကိုယ်အဝတ်လဲခိုင်းတာ ခင်ဗျားက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြားထဲက ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာလဲ... မကြည်ဘူးလား။
အရှင်းကြီးနော်”

သူ့စကားကြောင့် မြဲပုန်းညက် တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။
သူရိန်ဘုန်းဆက်ကို အလန့်တကြားလှမ်းကြည့်တော့ သူ့ရှုပ်က
မြို့တော့မည်မိုးလို့။

“ကိုဗညား၊ စကားကိုဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြောပါ။ ကျွန်မ
နဲ့ ကိုဗညား ဘာမှမဆိုင်သေးဘူး။ ကျွန်မအတွက် ဓားပေါက်ခံ
ရသလိုမို့ ကျွန်မကူညီနေတာ”

“ဟ! ဘာလဲ၊ မင်းက သူရိန်ရှေ့မို့ ကိုယ့်ကိုပြန်ဖွဲ့တာ
လား။ မင်းနဲ့ငါ ခုထိချစ်သူမဟုတ်သေးဘူးလား။ ဘယ်အခြေ
အနေထိ နေပြရဦးမှာလဲ”

သူ့စကားက အလွန်အကျွံ၊ ငြိမ်ခံနေရင်တော့ ပွဲက
ပြီးသွားလိမ့်မည်။ ပုန်းညက် အားနာနေလို့မရတော့။

“ကိုဗညား၊ ရှင်လွန်လာပြီနော်။ ချစ်သူဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်
ကို ရှင်ဘယ်လိုသတ်မှတ်တာလဲ။ ရှင်ကို ကျွန်မ ချစ်တယ်လို့
အဖြေပေးဖူးလို့လား”

“မင်းစဉ်းစားစရာ လိုသေးလားကွာ၊ မင်းနှလုံးသွေးတွေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၉၀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

က ခုထိဆွဲပွက်မလာသေးဘူးလား။ ကိုယ့်ကို အသက်ပေးပြီး ချစ်တဲ့သူကိုမှ အသိအမှတ်မပြု မတုန်ပြန်ဘူးဆိုရင် မင်းနလုံးသား နဲ့ မင်းဦးနှောက်တွေ နားထားလိုက်တော့”

သူပြောပုံက စီးစီးပိုးပိုးနှင့် လွန်လွန်မင်းမင်း။ သူဟာ ပုန်းညက်ကို ဘယ်လိုသဘောထားတာလဲ။ ဘယ်လိုချစ်တာမျိုး လဲ။ သူပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုလို သဘောထားပြီး မဆိုင်ခင်က ပိုင်ဆိုင် ချင်တာ။ မပိုင်ခင်က နိုင်ချင်တာလား။ မောက်မာလိုက်တာ။

ကိုယ့်အသက်ကယ်ခဲ့တာနှင့် ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံးကို သူ ခြေဖဝါးအောက် ထိုးပေးလိုက်ရမှာလား။ ဒါဖြင့် သူမအသက်ရှင် ရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမှာလဲ။ သေဆုံးသွားတာကမှ ကောင်း ဦးမည်။

“ရှင် ဒီလောက်ထိ ကျွန်မကိုပြောစရာမလိုပါဘူး။ မကျေနပ်ရင် ကျွန်မကို ဓားနဲ့ပြန်မစ်လိုက်။ အသက်ကယ်ထားတယ် ဆိုပြီး ရှင်ပိုင်ပစ္စည်းတစ်ခုလိုသဘောထားတာကတော့ တဆိတ် တရားမလွန်ဘူးလား”

“ကဲ! ထားပါတော့လေ၊ ကိုယ်က ပုန်းညက်ကိုသိပ်ချစ် တာမို့ အလျှော့ပေးလိုက်မယ်။ ဟုတ်တာပေါ့၊ လူရှေ့သူရှေ့ကြီး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဆင်းတော့ မင်းဘယ်လုပ်ပေးချင်ပါ့မလဲ။ ဆောရီး... ဆော... ကဲ! ပျိုမေ နင်ကတော့ ကိုယ့်အစ်ကိုမို့ ကူချင်တယ်မဟုတ် တား”

“ကူပါတယ် လာ... ပျိုမေ အင်္ကျီချွတ်ပေးမယ်။ ကိုကို ဆေးရုံလို့တော့မရဘူးနော်။ လက်မောင်းက အနာနဲ့မဖြစ်ဘူး။ ဆုတ်တိုက်ရုံပဲတိုက်။ အဲဒါလည်း ညီမလုပ်ပေးပါ့မယ်။ ပုန်း ညက် ရှက်နေမှာ”

“အင်း... ကိုကိုကိုစွဲကလည်း လူတွေကို ဒုက္ခပေးရာ ဆရာကနေပြီ။ အားလုံးပဲ တောင်းပန်ပါတယ်ကွာ”

ပျိုမေက သူ့ကိုအင်္ကျီချွတ်ပေးလိုက်တော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာ အပေါ်ပိုင်းက ဖွေးခနဲပေါ်လာသည်။ ကစားထားသူတစ်ယောက် မို့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက ခပ်လှလှ၊ မွေးညင်းနုတွေနှင့်။

ဒီဘက်ခန်းမှ ဟိုဘက်ခန်းသို့ သူပြန်လှည့်ဝင်သွားတော့ ပျိုမေ တဖြစ်တောက်တောက်နှင့် လိုက်သွား၏။

“ကိုကို ဒီခရီးမလိုက်ခဲ့ပါနဲ့ဆိုတာ လိုက်ချင်တာကိုး။ အခု ဒုက္ခတွေ့နေပြီမဟုတ်လား”

“နားငြိးတယ်ကွာ၊ စေတနာမရှိရင် ဘယ်သူမှမလုပ်ပေး

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြန့်

အဝတ်လဲပြီး ဗညားဆွေ သူ့နေရာမှာ လဲနေတော့ ရိန်ဘုန်းဆက် စိတ်မကောင်းစွာ ငေးကြည့်နေဖြစ်၏။ ပျိုမေတော့ ဒီအခန်းထဲမှမထွက်တော့ချေ။ တစ်ယောက်က မောင်တစ်ယောက်က သူ့စေ့စပ်ထားပြီးသားသူ။ ဟုတ်နေ၏။

အခန်းက ကျယ်လှသည်မဟုတ်။ ဗညားဆွေနှင့် သူ့ရိန်ဘုန်းတော် အခန်းတစ်ဖက်စီမှာ နေရာယူထားတော့ အလယ်မှာ အတန်ငယ် လွတ်နေ၏။ ပျိုမေက အလယ်မှာဝင်ပြီး လဲလျောင်းလေသည်။ ဗညားဆွေကလည်း ဘာမှမပြော။ ဘယ်လိုမောင်ပါလိမ့်။ မောင်နဲ့မနှစ်ယောက် ဘယ်လိုနားလည်မှုတွေ ယူထားပါလိမ့်။

“ဟိုဘက်ခန်းမှာ အထုပ်တွေကလေးတွေနဲ့ ကျပ်ညပ်နေတာပဲ။ ပျိုမေ ဒီမှာနေမယ်။ ကိုကိုကိုလည်း ကူညီရတာပေါ့”

“အေး... ဒါပေမဲ့ ညတော့ ဟိုဖက်ပြန်အိပ်”

“ဘာလဲ၊ ကိုကိုမျက်နှာပူလို့လား။ ကိုကိုက ဟိုဘက်ခန်း သွားအိပ်လေ။ မကောင်းဘူးလား”

ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ပျိုမေပြောတော့ ဗညားဆွေ တွေ့စေနေ၏။ ပျိုမေနှင့်သူရိန်က စေ့စပ်ထားပြီးသားမို့ တစ်ခုခုဆိုလည်း

ရွှေပဒေသာစာပေ

သနားမရှိ။ ပြီး သူတစ်ယောက်လုံးရှိနေသည်မို့ ဘာမှဖြစ်မှာမည်းမဟုတ်။

“ကဲ! စကားမများနဲ့ဟာ။ ငါအရမ်းပင်ပန်းနေပြီ။ အနားယူတော့မယ်”

ပြောပြီးမကြာမီ ဗညားဆွေ အိပ်ပျော်သွားသည်။ သူရိန်ဘုန်းတော် အိပ်မပျော်။ ရင်ထဲမှာ ခဲဆွဲထားသလို။ ဗညားဆွေနဲ့ နှိုင်းပြီး သူမလှချင်တော့။ သို့သော် ဗညားဆွေအမေကြီး မောက်အလွန်းတာလည်း သူစိတ်မချ။

သည်စဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ စီခနဲအော်သံကြောင့် သူရိန်ဘုန်းတော် ဗညားဆွေပါ အပြေးရောက်သွား၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ပုန်းညက်”

“ဟို... ဟိုဘက်ခန်းက ချောင်းကြည့်လို့”

ဒါက ကောက်ကောက်၏တုန်တုန်ရီရီအသံ။ အခန်းက ထရံတွေ ကားထားသည်မို့ လုံခြုံမှုမရှိတာကလည်း အမှန်။ ထရံပေါက်က ချောင်းကြည့်မှာပေါ့။ ဗညားဆွေ ရှူးရှူးရှဲရှဲဖြစ်လျှင် သူရိန်ကပင် ဖြောင်းဖျေပါ၏။ အပျော်ခရီးဟာ ရန်ပွဲတွေ၊ ရုံး၊ ဂါတ်တွေနှင့် မရောယှက်စေချင်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“လူတွေအများကြီးထဲမှာ ဘာအန္တရာယ်မှတော့ ခိုနိုင်ပါဘူး ကိုဗညား။ ဒီလိုစီစဉ်ရအောင်ဗျာ။ အားလုံးပဲ စုတည်း လိုက်ကြတာပေါ့။ ယောက်ျားတွေမြင်ရင် ဘယ်သူမှ မချေောင်တော့ပါဘူး”

“ကောင်းတယ်၊ အားလုံးစုနေကြမယ်။ အခန်းက ထမီးအိပ်ရင် အချောင်ကြီးပါ”

ဗညားဆွေ ကျေနပ်စွာပြောလျှင် ပုန်းညက်က တွေးတွေးဆဆ။

“အခန်းချင်းလဲပေးရင် ရပါပြီ။ နှစ်ခန်းငှားထားပြီး ခန်းထဲမှာ စုပြုံကျပ်ညပ်နေရရင် အသက်ရှူကျပ်တာပေါ့”

ပျိုမေက ဒီတစ်ခါ ပုန်းညက်ကိုချော့ချော့မော့မော့

“ပုန်းညက်ကလည်း အန္တရာယ်ကင်းဖို့က အဓိကတော့ အခန်းမှာ မိန်းမချောလေးတွေနဲ့ ကလေးတွေပဲရှိတယ်ဆိုတာ သူများချောင်းချင်စရာပေါ့။ ကိုကိုတို့တွေပါ ရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ်က ချောင်းရဲတော့မှာလဲ”

နောက်ဆုံး တစ်ခန်းတည်းမှာ စုနေဖို့ သဘောတူကြရသည်။

ရေချိုးချိန်မှာ အထူးပင် ပျော်စရာ။ ရေစင်လေးတွေကို ကိုင်ပြီး ဝတ်စုံပြည့်နှင့် ချိုးရတာပါ။ ရေစီးက သန်လှပေမယ့် ချောင်းထဲမှာ ရေချိုးနေလိုက်ကြတာ ပွဲတော်ကြီးသဖွယ်။ ပုန်းညက်တို့ငါးယောက် ရေချိုးနိုင်ကြပေမယ့် ဗညားဆွေကတော့ ရေမချိုးနိုင်ရှာ။ သူများချိုးသည်ကိုသာ ထိုင်ငေးနေရ၏။

ပျိုမေက မျက်နှာသုတ်စောင်တစ်ထည်ကို ရေဆွတ်ပြီး ပုန်းညက်ကို လာပေးသည်။

“ကိုကိုဗညားကို ရေစိုဝတ်နဲ့ သုတ်ပေးလိုက်ပါဦး။ ယူအတော်နေနိုင်တယ်။ ယူနုလုံးသွားက ရက်စက်လွန်းတယ်နော်”

သူရိန်ကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ရေချိုးရင်း ကလေးနှစ်ယောက်ကို ရေစီးနောက် ပါမသွားအောင် ထိန်းပေးနေရ၏။ ပျိုမေအပြောကိုမခံနိုင်သဖြင့် ပြုပုန်းညက် မျက်နှာသုတ်စောင်ကို ယူကာ ဗညားဆွေထိုင်နေသည့်ရေစင်သို့ သွားလိုက်သည်။

တစ်ကိုယ်လုံးရေစိုနေသည့် ပုန်းညက်အလှကို ဗညားဆွေ ရိုဝေစွာကြည့်နေမိ၏။ ကောင်းသည့်လက်နှင့် ရေထဲမှသူမကို သူဆီးကြိုတော့ ပုန်းညက်မတတ်နိုင်။ ရေတစ်ထွာလောက် ကျော်နေသည့်ရေစင်ပေါ်မှာ ဗညားဆွေက ထိုင်နေခြင်းပင်။

“ရေပတ်တိုက်ပေးမလို့”

“Thanks...”

သူကလည်း အင်္ကျီချွတ်ကို မျက်နှာသုတ်စောင်ပတ်ထားခြင်းမို့ မျက်နှာသုတ်စောင်ကို ခွာပေးလိုက်လျှင် ဝင်းပ ကျစ်လစ်သည့်ကိုယ်ခန္ဓာက ပွေးခနဲ။

“အာ...”

မြပန်းညက် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုယ်ခန္ဓာကို ရေစိုဝတ်နှင့် တိုက်ပေးရဲမှာလဲ။ ရေစင်ပေါ်မှာ ခြေချထိုင်နေသည့်သူ့အနားမှာ ပန်းညက်က ရေရင်စို့လောက်မှရပ်ပြီး ရေစီးထဲမှာ အသည်းအသန်။

“အား...”

ရေထဲမှ အကောင်တစ်ကောင်ကောင် ကိုက်လိုက်သဖြင့် ပန်းညက်လန့်သွားပြီး ရေထဲသို့ ကိုးယှိုကားယားလဲကျသွားလျှင်

“ဟာ!”

လူတွေက ကိုယ့်အစုနှင့်ကိုယ် ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်မို့ မမြင်လိုက်ကြပေမယ့် သူရိန်ကတော့ ပန်းညက်တို့ကိုပဲ ရင်နှင့်စွာ ကြည့်နေသူမို့ ပန်းညက် ရေစီးထဲမျောပါသွားတာကိုမြင်လိုက်၏။

သူ ရေထဲသို့ လျှောခနဲ ထိုးဆင်းသွားပြီး ပန်းညက်ကို မီအောင်လိုက်လျှင် ဗညားဆွေ ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ သူ့မှာ လက်မောင်းက အနာကြီးနှင့်မို့ မကူနိုင်မကယ်နိုင်။

ရေစီးက သန့်၊ ရေနက်သည့်နေရာက နက်မို့ ပန်းညက် ပြန်မထနိုင်ပါ။ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး မျောက်ပါနေရ၏။ သူရိန်ကလည်း နောက်မှအသည်းအသန်။

လူတွေနှင့်တော်တော်ဝေးသွားမှ ပန်းညက်ကို သူမိသွားပြီး လှမ်းဆွဲယူရသည်။ ရေက ထောက်လို့မမီပေမယ့် ပန်းညက်ကို ပခုံးပေါ်ဆွဲမိပြီး သူ ကမ်းဘက်သို့ကူးခဲ့သည်။

ရေစီးထဲမှာ မွန်းကျပ်ပြီး သတိလစ်နေသည့်ကောင်မလေးမှာ ခါးတွင် လုံချည်မရှိတော့ပါ။ အတွင်းခံဘောင်းဘီဖန်းရောင်လေးသာ ရှိတော့သည်။

“ဒုက္ခပဲ”

သူကလည်း ရေကူးဘောင်းဘီတိုလေးနှင့်မို့ တောင်မင်းမြှောက်မင်း မကယ်နိုင်။ သတိလစ်နေသည့်ကောင်မလေးကိုသာ ရေတွေအန်အောင် ကျောဖိပေး၊ တတ်သမျှမှတ်သမျှ ပြုစုနေရသည်။

သူတို့ရေချိုးချိန်ဟာ ညနေခြောက်နာရီကျော်ပြီမို့ ယခု
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တောရိပ်တောင်ရိပ်တို့နှင့် မည်းမှောင်မ
ပေပြီ။ ဆောင်းတွင်းမို့ ချမ်းကလည်းချမ်း၊ သည့်ထက်ပိုပြီး ခင်
တာက နှစ်ယောက်လုံး အဝတ်အစားမရှိလို့ပါပဲ။

ဘောင်းဘီအတွင်းခံကိုယ်စီမှာ ကောင်မလေးက အနှစ်
ဝတ် တီရှပ်အဝါလေးပါသေးသည်။ သူမတော့ အပေါ်ပိုင်းဗလာ
ဆောင်းတွင်းမို့ အအေးဓာတ်ကလည်း လောကွတ်ချော်နေသေး
သည်။

“ပုန်းညက်... ပုန်းညက်၊ မင်းသတိပြုလား”

ပုန်းညက် လှုပ်လာပြီး မျက်စိတွေပွင့်လာတော့ သူရိန်
ရင်ခွင်ထဲမှာ ခိုက်ခိုက်တုန်လို့။

“အို!”

ကိုယ့်မှာ လုံချည်မပါတော့သည်မို့ ပုန်းညက် ရှက်ခွံ
တကြီးနှင့် ငိုမလိုရယ်မလို။

“မရှက်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒါထက် ကိုယ်တို့ လူတွေနဲ့တော်တော်
ဝေးလာခဲ့ပြီ။ အရေးထဲ အဝတ်အစားတွေကလည်းမရှိ၊ ဒီအတိုင်း
တည်းခိုဆောင်တွေဆီ ပြန်သွားလို့မဖြစ်ဘူး”

သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်နေသည့်နေရာမှာ အိမ်ခြေတွေ
ဘာတွေလည်း မရှိတော့။ တကယ့်တောတန်းလေးနံဘေးမှာ။

“အလိုအပ်ဆုံးက ပုန်းညက်အတွက် လုံချည်တစ်ထည်
နဲ့ ကိုယ့်အတွက် ပုဆိုးလေးတစ်ထည်။ နေဦး၊ ကိုယ် ဟိုနား ဒီ
နား လျှောက်ကြည့်ပြီး လူနေအိမ်တွေရင် ဝတ်စရာတစ်ခုခုဝယ်
မယ်၊ တောင်းမယ်ကွာ။ ပုန်းညက် ခဏကျန်ခဲ့နော်”

ရေမွန်းနေရာမှ သတိပြန်လည်လာသည့်ကောင်မလေး
မှာ အမှောင်တောတန်းလေးနံဘေးမှာ မနေရဲပါ။

“ဟင့်အင်း၊ ပုန်းညက် ကြောက်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း မင်းပါလိုက်ခဲ့လေ”

ဒါကျတော့လည်း သူမ ရှက်ပါသည်။ ယခုတောင် မျက်
နှာဘယ်ထားရမှန်းမသိ။ အမှောင်ထဲမှာ ဖွေးဥနေသည့်ပေါင်တံ
တွေက အထင်းသာ။ ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်နေလည်း ပေါ်နေတာ
ပါပဲ။

နှစ်ယောက်သား အကျပ်ရိုက်နေရာမှ နောက်ဆုံး ပုန်း
ညက်ကပင် အကြံပေးလိုက်သည်။

“မှောင်ထဲမှာပဲ ကိုသူရိန်ကိုကွယ်ပြီး လူနေအိမ် လိုက်

ရှာကြမယ်။ ကျွန်မက အိမ်တွေထဲမဝင်ဘူးလေ။ အပြင်ကပဲ ကွယ်
စောင့်နေမယ်”

“အိုကေ၊ ဒီအတိုင်းပဲ လုပ်ရတော့မှာပေါ့”

နှစ်ယောက်သား ချောင်းနံဘေးမှစွာခဲ့ပြီး အိမ်လေးဘာ
လေးရှိမလားလို့ လိုက်ရှာကြရသည်။ တော်တော်နှင့်မတွေ့။ အရမ်း
ချမ်းနေပြီမို့ တုန်ခိုက်နေသည့်ကောင်မလေးကို ပန်းဖက်ပြီး သူ့ခေါ်
ခဲ့ရသည်။

“ဟော! ဟိုရှေ့မှာ တဲကလေး”

မှောင်ထဲမှာ မည်းမည်းဆိုသလို တဲလေးတစ်လုံးက ထီး
ထီးမားမား။

“ကိုယ် အရင်ဝင်ကြည့်မယ်။ ပန်းညက် ဒီအနားက
စောင့်”

တဲလေးဆီသို့ သူတစ်ယောက်တည်း လျှောက်လာခဲ့စဉ်
ပန်းညက် ခပ်လှမ်းလှမ်းသစ်ပင်ရိပ်မှကွယ်ပြီး ကျန်ခဲ့၏။ သူရိန်
တဲထဲသို့ လှမ်းမိုးကဲကြည့်လိုက်သည်။ တဲက လူရှိပုံမရ။ ထင်း
ခုတ်သည့်တဲလား။ ငါးမျှားသွားရင်း နားခိုသည့်တဲလား။

တဲထဲမှာ ဘာတွေရှိမလဲလို့ သူဝင်ကြည့်နေစဉ် နောက်

ဘက်မှအော်သံတစ်ချက်ကြောင့် သူရိန် စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်သွားပြီး
နောက်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့၏။ ပန်းညက်တစ်ယောက်တည်း
မသမာသူတွေနှင့်များ တိုးပြီလား။

“ဟင်! ပန်းညက်... ပန်းညက် ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

မှောင်ထဲမှာ အရပ်လေးမျက်နှာသို့ သူ့ရှာဖွေနေစဉ် သူ့
နောက်မှ ရိပ်ခနဲလှုပ်ရှားသံကြောင့် သူရိန် ရှောင်ပေးလိုက်၏။

“သေပေတော့ကွာ”

သူ့ကို တုတ်နှင့်ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ရိုက်နေသူက
နှစ်ဦးတောင်။ အမှောင်ထဲမှ သေသေချာချာလည်းမမြင်ရ။ လူ
ရမ်းကားတွေဖြစ်မည်။

သူရှုံးလျှင် ပန်းညက်ရဲ့ဘဝ သွားတောမှာမို့ သူရိန်စိတ်
ကို ချုပ်ထိန်းပြီး ထိုနှစ်ယောက်နှင့် သတ်ပုတ်နေရသည်။ တစ်
ယောက်၏တုတ်ကို လုယူလိုက်ပြီး သူရိန်ခပ်နေရသည်မှာ မသက်
သာ။ သူတို့ကို ရိုက်ချက်ထိသလို ကိုယ့်ကိုလည်း ထိတာပါပဲ။
သို့သော် သူ အနိုးမပေးနိုင်။ ဘီလူးသရဲဝင်စီးနေသလို တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်ပစ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်မှလည်း လူရမ်းကားတွေမို့
တိုက်ပွဲက ပြင်းပြင်းထန်ထန်။

“ခွပ်!”

“ဒုတ်!”

“အင့်!”

“အီး! . . .”

နောက်ဆုံး သူက ပုန်းညက်အတွက် အရမ်းကို ရဲရင့်သန်စွမ်းနေသည်မို့ ဟိုနှစ်ယောက် မှောက်သွား၏။ သည်တော့မှ သူ ပုန်းညက်ကို လှမ်းအော်ခေါ်ရှာဖွေရသည်။ တစ်ဖက်မှ ထူးသံမကြားရလေ၊ သူ့ရင်မှာ ပူလောင်ရလေ။ လူရမ်းကားတွေက ဘယ်နှယောက်တောင်လဲ။ သူ့ပန်းပွင့်လေး ရေတိမ်နှစ်သွားပြီလား။

ပြေးလွှားရှာဖွေရင်း ဆောင်းညထဲမှာပင် ဖော့ချွေးတွေနှင့် ရွဲနှစ်လာခဲ့သည့် သူရိန်၊ ခြေထောက်က တစ်စုံတစ်ရာကို ဝင်ခလုတ်တိုက်တော့မှ သူ့ငုံကြည့်ဖြစ်သည်။

“ပုန်းညက်၊ မင်း. . . မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

ပါးစပ်ထဲကို အဝတ်ဆို့ စည်းထားပြီး လက်နှင့်ခြေကို လည်း သူတို့၏အင်္ကျီများနှင့် တုပ်နှောင်ထားသေး၏။

“တောက်! ပုန်းညက် ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးမဟုတ်လား။

ရွှေပဒေသာစာပေ

ဒီခွေးသူတောင်းစားတွေက ဘယ်က ပေါ်လာရတာလဲ။ ဘယ်နှယောက်လဲ”

ကြိုးဖြည်ပေး၊ ပါးစပ်ထဲမှအဝတ်ကို ထုတ်ပေးတော့ အကြောက်လွန်နေသည့်ပုန်းညက်မှာ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ထွေးခနဲလဲကျသွား၏။

ပုံစံကြည့်ရတာ လူရမ်းကားနှစ်ယောက်တည်းပဲဖြစ်ရမည်။ သူ လဲကျနေသည့်လူဆိုးနှစ်ယောက်ထံမှ ပုဆိုးတစ်ထည် သွားချွတ်ယူပြီး ပုန်းညက်ကိုဝတ်ပေးလိုက်သည်။ သူကတော့ဘောင်သီနှင့်ပဲ တည်းခိုဆောင်တွေသို့ ပြန်တော့မည်။

ပျော့ခွေနေသည့်ပုန်းညက်ကို ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို ကျောပိုးပြီး သူ တည်းခိုဆောင်တွေဆီသို့ မိနစ်နှစ်ဆယ်မျှ လျှောက်ခဲ့ရသည်။ မီးရောင်တွေအောက်မှာ လူတွေက သူ့ကို အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး ကြည့်ပေမယ့် သူခပ်တည်တညီပဲ ကိုယ့်နေရာရောက်အောင် ပြန်ခဲ့သည်။

ဒီခရီးဟာ ဂြိုဟ်မွှေသည့်ခရီးပါပဲ။

ဗညားဆွေနှင့် ချစ်ဦးပျိုမေက သူတို့ကိုစိုးရိမ်သည့်အကြည့် မသက်သည့်အကြည့်တွေနှင့် ကြည့်ကြသည်။ သူရိန်

ရွှေပဒေသာစာပေ

မည်သူ့ကိုမျှဂရုမစိုက်နိုင်။ ပုန်းညက်ကိုသာ ဘောဘီနှင့်ကောက်
ကောက်၏အကူအညီနှင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးနေခဲ့၏။

ထိုညက အခန်းတစ်ခုတည်းမှာပဲ သူတို့စုပြုံတိုးဝေပြီး
အိပ်ကြသည်။ ပုန်းညက်မှာ ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်တွေကြောင့် လူ
က အကြောက်တရားတွေနှင့် ကြောင်စီစီ။

ယခုတော့ သူရိန် မည်သူ့ကိုမျှဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ ဦး
စားမပေးနိုင်တော့။ အရမ်းထိတ်လန့်နေသည့်ပုန်းညက်သည်သာ
သူ့ကမ္ဘာ။ ကောက်ကောက်နှင့်ဘောဘီကလည်း ပုန်းညက်ရဲ့ဘက်
တော်သားတွေ။ ချစ်ဦးပျိုမေက...

“တန်းစီအိပ်ကြမယ်၊ ကိုကို၊ ပုန်းညက်အနားမှာ အိပ်
မလား။ ကိုကိုသူရိန်ကတော့ ဗိုးမမြင်လေမမြင်ဖြစ်နေပြီ”

ကိုယ့်ကိုလုံးဝဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ပုန်းညက်ကိုသာ ဝံ့ထား
မတတ် ဂရုစိုက်နေသည့်သူရိန်ကို ပျိုမေကလည်း မကျေနပ်တော့
ပါ။ ရောဂါက တော်တော်ရင့်နေတာပဲ။ ငါ့ကိုလက်ထပ်တောင်
သူ့အသည်းနှလုံးက ပုန်းညက်ဆီ ကျန်ခဲ့မှာ။

“နေပါစေ၊ ကိုကိုမှာလည်း သေရာပါမယ့်ဒဏ်ရာကြီး

နဲ့”

“အဲဒီဒဏ်ရာကိုပဲ တသသလွမ်းနေပေါ့ ကိုကို။ ပျိုမေ
တော့ ဒီအခန်းထဲမှာ လူကျပ်လို့ ဟိုဘက်အခန်းသွားအိပ်တော့
မယ်”

“ကောင်းတယ်၊ ကိုကိုလည်း ဟိုဘက်အခန်းမှာ သွား
အိပ်တော့မယ်။ အခန်းတွေကကျဉ်းတော့ မလူးသာမလွန်သနဲ့”

အခြေအနေတွေကတော့ အကောင်းလားအဆိုးလား။
သူရိန် မည်သူ့ကိုမှအပြစ်မတင်ချင်တော့။ ကံကြမ္မာက သူတို့
ဘက်သို့အလေးသာသည်လို့ပဲ သတ်မှတ်လိုက်တော့မည်။

ကလေးနှစ်ယောက်က အတူတူအိပ်ကြတော့ ကလေး
နှစ်ယောက်ရဲ့ဘေးမှာ ဖြူပန်းညက် နေရာယူသည်။ သူ့ကလေး
ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပါပြီ။ ရေနစ်ခဲ့တာရော လူရမ်းကားတွေရဲ့လက်
ကို ခဏလေးရောက်ခဲ့တာရော တွေးပြီး သွေးပျက်နေမိ၏။

ပုန်းညက် အရမ်းရှက်မိသည်။ သူမ သစ်ပင်အုံ့ကွယ်
လေးမှ သူရိန်သွားရာဘက်သို့မျှော်ကြည့်နေမိဆဲ ဓာတ်မီးရောင်
ဝင်းခနဲကျလာပြီး အကောင်နှစ်ကောင် သွားရင်းလာရင်း သူ့ကို
မြင်သွားခဲ့၏။

“ဟာ!”

လူရမ်းကားနှစ်ယောက်၏ အာလုပ်သံကြီးကြောင့် ပုန်းညက် သူရိန်နောက်သို့ပြေးလိုက်ဖို့ ပြင်ပေမယ့် နောက်ကျသွားပေပြီ။ နှစ်ယောက်သား သူမ၏ပါးစပ်ကိုပိတ်၊ ဆွဲခေါ်ကြရာသို့ ပါသွားရသည်မှာ ပုန်းညက်ရင်ထဲ အရှင်လတ်လတ် ရေတွင်းထဲ ကျသွားရသည်နှယ်။

သူရိန် အချိန်မီပြေးလာ လျှင်မြန်ခဲ့လို့သာ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ရပေမယ့် သူမ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် နာကျင်ရှက်ရွံ့မိပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် သူတို့ကို မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်တော့။ ပုပ္ပားရောက်လျှင် ကျန်ခဲ့တော့မည်။ သူမရဲ့ဘဝဟာ ဘယ်တော့မှ ရေကြည်လာမှာလည်းမဟုတ်။ ခြေရာလည်းပျောက်၊ ရေလည်းနောက်သွားသည့် ညီမလေးကိုလည်း သူမ လက်လျှော့လိုက်ပါပြီ။

ပုပ္ပားမှာပဲ ပန်းရောင်းရင်း၊ မုန့်ရောင်းရင်း သူမ အတိတ်ကမ္ဘာမှာပဲ နှစ်မြှုပ်ကျန်ခဲ့တော့မည်။

ညဆယ်နာရီလောက်ရှိပြီမို့ သူရိန် သူမအနားမှာဝင်ပြီး လဲလျောင်းလိုက်လျှင် ပုန်းညက် ကန့်ကွက်မိသည်။ သူမအသံက အက်ကွဲစိမ်းဖန့်လျက်။ သားကောင်တစ်ကောင်ရဲ့နာကျင်ကြေကွဲသည့်အသံမျိုး။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“ပုန်းညက်ဘဝက မသန့်တော့ပါဘူး ကိုသူရိန်ရယ်။ သွားပါ... ကျွန်မနဲ့လုံးဝမပတ်သက်ပါနဲ့တော့”

“ဟာကွာ၊ ပုန်းညက်ဘာဖြစ်ခဲ့လို့လဲ။ ကိုယ် အချိန်မီကယ်ခဲ့နိုင်တယ်လေ”

တကယ်တော့ သူရိန်မှာလည်း ညိုမည်း ဖူးယောင်ကွဲပြဲလို့ပါ။ သည်အနားက ဆေးခန်းမှာ သူလည်း ဆေးထည့်၊ ဆေးထိုးထားရတာ။ သူတို့အဖြစ်တွေကိုကြားလျှင် အထင်သေးမှာစိုးလို့ ဖွင့်မပြောကြပေမယ့် ဗညားဆွေတို့မောင်နှမက မသင်္ကာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“ဒါပေမဲ့ အဲဒီအဖြစ်ကိုပဲ ပုန်းညက်ရှက်လွန်းလို့”

“ဪ... ကလေးရယ်၊ ဒါ ကိုယ်လော်မာလို့ဖြစ်ရတာ မဟုတ်တာ။ ကိုယ် ပုန်းညက်ကိုအပြစ်မမြင်ပါဘူး။ အသနားတောင် ပိုရပါသေးတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပုန်းညက် ဘယ်သူနဲ့မှမပတ်သက်ချင်တော့ပါဘူးရှင်ရယ်။ ကင်းကင်းရှင်းရှင်းပဲ နေပါနော်”

“လူတွေကြားထဲ ကိုယ်က ပုန်းညက်ကို ဘာလုပ်မှာလိုက်လို့ကွာ။ ကိုယ့်မှာလည်း ဒဏ်ရာတွေနဲ့ပါ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

၃၀၈ ❀ ကြယ်စင်စူးစေ

“ဟင့်အင်း... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟိုဘက်မှာအိပ်”

“တကယ်လက်ပေါက်ကပ်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ”

နောက်ဆုံး သူ ကလေးနှစ်ယောက်ကို အလယ်ရွှေပြီး

ဘေးတစ်ဖက်မှာ ဝင်အိပ်လိုက်ရသည်။

အိပ်မက်ထဲမှာပဲ ချစ်ပစ်လိုက်မယ် ကောင်မလေး...

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၃)

ပုပ္ဖာသွားသည့်ခရီးမှာတော့ ဗညားဆွေနှင့် ချစ်ဦးမျိုးမေ
တို့ မပါတော့ပေ။ မောင်နှမနှစ်ယောက် စိတ်ကောက်ပြီး ရန်ကုန်
သို့ပြန်သွားကြလေ၏။ သူရိန်တို့လေးယောက်သာ ပုပ္ဖာထိ ခရီး
ဆက်ခဲ့ကြသည်။

သူတို့ခရီးဟာလည်း ပျော်စရာမကောင်းတော့ပါ။ စိတ်
ထဲမှာ တထင့်ထင့်နှင့်။ ဗညားဆွေတို့ပြန်ရောက်သွားလျှင် သူရိန်
မိဘနှစ်ပါးကရော ဘာတွေဖြစ်လာဦးမှာလဲ။

ပုန်းညက် ဘာမှတွေးမနေချင်တော့ပါ။ သူမစိတ်ထဲ ပုပ္ဖာ
ရွာမှာပဲ ကျန်ခဲ့ဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးသား။ ကောက်ကောက်ကိုလည်း သူမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

ခေါ်ထားလိုက်မည်။ ဘောဘီနှင့်ကိုသူရိန်ပဲ ပြန်လိမ့်မည်။

ပုပ္ဖားရောက်တော့ ပြန်မရောက်တာ ကြာသည့်နှစ်များ အတွက် ပုန်းညက် လွမ်းဆွတ်ရသည်။ အဖြစ်ဟောင်း အတိတ်ဟောင်းတွေကို ပြန်လည်မြင်ယောက်ရင်း ပုန်းညက် တရှိက်ရှိက် ငိုမိသည်။ အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်ကုန်လို့ပါပဲ။

“တိတ်ပါ ပုန်းညက်ရယ်... မင်းဘေးမှာ ကိုယ်တစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီပဲကွာ။ ဘာမှအားမဝယ်နဲ့တော့။ မိဘတွေ သဘောမတူလည်း မင်းကို ကိုယ်လက်ထပ်မယ်”

ကားကိုသင့်တော်သည့်နေရာတစ်ခုမှာ ရပ်ခဲ့ပြီး သူတို့လေးယောက် ပုပ္ဖားတောင်ကြီးကို မျှော်ကြည့်မိကြသည်။ ဈေးတန်းကိုကြည့်ပြီး အမေ့ကိုသတိရသလို ရန်ကုန်မှာ ကျန်ခဲ့သည့် မောင်နှင့် ပျောက်ဆုံးသွားသည့်ညီမလေးကို ပြုန်းညက် သတိရလွမ်းဆွတ်မိပြန်သည်။

မျက်ရည်မဆည်နိုင်ဖြစ်နေသည့် ပြုန်းညက်ကိုကြည့်ပြီး ဘောဘီနှင့်ကောက်ကောက်မှာ ငိုမဲ့မဲ့။

“ကဲ! ပုန်းညက်ရယ်၊ ကလေးတွေ စိတ်မကောင်းအောင်ကွာ”

သူရိန်က ပုန်းညက်ကို အင်္ဂါတိတ်စေချင်ပေမယ့် ခံစားချက်တွေ တနင့်တပိုးနှင့်မို့ သူမ ဖြေမဆည်နိုင်။ ပုပ္ဖားမှ သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ပုန်းညက်ကို ဝိုင်းဝန်းနှုတ်ဆက်ကြ၏။

“နင့်ညီမလေးရော ပြန်တွေ့ပြီလားဟင်။ နင့်နှယ် နေနိုင်လိုက်တာဟယ်။ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ငါတို့အိမ်မှာ တည်း၊ ချက်ချင်းမပြန်ရဘူး”

“ဝေဟင်ရော ဘာတွေလုပ်နေသလဲ၊ ဒီတစ်ခေါက်လာရင် သူ့ပါခေါ်ခဲ့ဟယ်”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် နှုတ်ဆက်နေကြသည့်သူငယ်ချင်းများကို ပြန်ဖြေရင်း အမေထွက်နေကျ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နေရာလေးကို ပြုန်းညက် ငေးကြည့်နေမိ၏။ အဲဒီနေရာမှာ အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက် ရောင်းနေသည်။

“မုန့်ဟင်းခါး သွားစားကြရအောင်”

ကလေးများကိုပါခေါ်ပြီး ပြုန်းညက် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်သို့ လျှောက်သွားတော့ ကိုသူရိန်လည်း နောက်မှလိုက်ရသည်။ မုန့်ဟင်းခါးလေးပွဲ မှာစားနေကြစဉ် ဘောဘီထံမှ ငိုရှိက်သံလေး ထွက်လာသဖြင့် သူတို့အလန့်တကြားဖြစ်သွားကြ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘောဘီ၊ ဘယ်သူ့ကိုလွမ်းလို့လဲ”

“မေမေ... ဟီးအီး... မီးမီးမှာ မေမေရှိတယ်၊ မမကြီး
ရှိတယ်... ရှာပေးပါ... ရှာပေး”

“ဟင်! ဘယ်နေရာမှာ”

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ဘောဘီစကားပြန်ပြောလာသည်မို့ သူရိန်ဝမ်းသာအားရ
ဖြစ်ရသလို မြပန်းညက်ကတော့ ခေါင်းနားပန်ကြီးသွားရသည်။
ဘောဘီဟာ သူဌေးသမီးလေးမဟုတ်လား။ ဘောဘီကတော့ ငို
ရင်းရှိုက်ရင်း စကားတွေက ဗလုံးဗထွေး။

“မီးမီးငယ်ငယ်က ဒီမှာနေတာ၊ မီးမီးအကုန်မမှတ်မိ
ပေမယ့် မေမေရယ် မမကြီးရယ် အစ်ကိုရယ် ရှိတာမှတ်မိတယ်”

“သူတို့နာမည်တွေ သိသေးလား”

“ဟင့်အင်း”

ကလေးက ငါးနှစ်အရွယ်လေးနှင့် ပျောက်ဆုံးခဲ့သည်
မို့ ဘာမှမမှတ်မိတာလား။ ဒီကလေးဟာ သူတို့ညီမလေးလား။

“ကိုသူရိန်၊ ဘောဘီဟာ အန်ကယ်တို့ရဲ့သမီးရင်းလား
မွေးစားတာလား”

“မွေးစားတာပါ ပုန်းညက်၊ ဒက်ဒီနဲ့မာဒီမှာက ကလေး
မရှိတော့ ကလေးရှားရှားပြီး ဘယ်ကလေးဖြစ်ဖြစ် ချစ်နေတာပဲ။
ညီမလေးကို သူတို့ မန္တလေးဘက်က ခေါ်လာတာလို့ပြောတယ်”

သေချာပါပြီ၊ သူရိန်ကို အသေအချာမပြောပေမယ့် ဘော
ဘီဟာ မွေးစားသမီးဆိုရင်ဖြင့် မြသရဇီလေးလား။

“မှန်း... ညီမလေး”

ကလေး၏ကျောလေးကို လှန်ကြည့်လိုက်တော့ အမာ
ရွတ်လေးတစ်ခု။

“အို! ညီမလေးရယ်၊ ဘောဘီဟာ မမကြီးရဲ့ညီမလေးပါ
ကွယ်။ မမကြီးနဲ့ကိုကိုတို့ အမြဲရှာဖွေဖျော်လင့်နေရတဲ့ ညီမအငယ်
ဆုံးလေး မြသရဇီပါကွယ်”

ကလေးကိုပွေ့ဖက်ရင်း အကြောင်းစုံတွေ ပြောပြနေလျှင်
ဘောဘီမှတ်မိသွားပြီး မြပန်းညက်ကို ဖက်ဝိုတော့သည်။ ကောက်
ကောက်မှာ မျက်နှာငယ်လေးနှင့်။ သူတို့ချစ်ရသည့်မြပန်းညက်
ဟာ ဘောဘီအစ်မရင်းဖြစ်သွားပြီမဟုတ်ပါလား။ သူရိန်ကတော့
အချောသမား။

“ကဲကဲ... ညီအစ်မတွေလည်း ပြန်ဆုံကြပြီ။ ဘောဘီ

၃၁၄ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

လည်း စကားပြောနိုင်ပြီ။ ဒက်ဒီဆီ ဖုန်းဆက်ဦးမယ်။ ပြီးရင် ပုပ္ဖားတောင်ကို ပျော်ပျော်ပါးပါးတက်ကြရအောင်နော်”

ဦးထက်အောင်ထံ ဖုန်းလှမ်းဆက် အကြောင်းကြားပြီး လေးယောက်သား ပုပ္ဖားတောင်ကိုတက်ကြသည်။ ဘောဘီလည်း နေရာဟောင်းကို ပိုမိုမှတ်မိလာလေ၏။ ဒေါ်မေဖြူ သေဆုံးရသည့် အတွက်မူ ကလေးစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ သူတို့မမေးကြသေး။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ မေးကြပေတော့။ သက်ဆိုင်ရာ က လာမေးလိမ့်မည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ

အခန်း (၂၄)

“မာမိက ဒက်ဒီကိုအမြဲအထင်လွဲနေတယ်။ သူ့ကို ဘယ်သူမှမချစ်ဘူးလို့ အမြဲပြောတယ်။ အဲဒီနေ့က ဘောဘီ မာမိကို ဦးချဲ့တွန်းပေးနေတာ။ မာမိ ဘုရားရှိခိုးတာလည်း အကြာကြီးပါပဲ။ ပါးစပ်ကလည်း တတွတ်တွတ်နဲ့ ဘာတွေဆုတောင်းနေလဲ မသိပါဘူး”

မျက်ရည်များနှင့်ဘောဘီ ရဲအရာရှိတွေမေးတာကို ပြောပြနေ၏။ ကလေးမို့ မမှန်တာမပြောတတ်သလို ရဲဆိုတာလည်း ကြောက်ရမှန်းမသိပါ။ ညှော်ခန်းထဲမှာပဲ အားလုံးရှေ့မှာ ပြောပြနေ၏။

ရွှေပဒေသာစာပေ

“နောက် ဘုရားရှိခိုးပြီး အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းဖို့ မာမို့ ကိုတွန်းပေးနေတုန်း မာမိက ဝိုးချဲ့ကို လက်နဲ့တအားလှည့်တယ်။ ဘောဘီက မာမို့ကိုမလုပ်ပါနဲ့လို့ ငိုပြီးတောင်းပန်ရင်း ဝိုးချဲ့ကိုဆွဲ ထားတာ။ မာမိက ဘောဘီကိုလှည့်တွန်းလိုက်တော့ နောက်က စားပွဲစွန်းနဲ့ဆောင့်မိပြီး ဘောဘီလဲကျကျန်ခဲ့တယ်။ နောက် လေ့ ကားက အသံတွေ အော်သံတွေ ကြားလိုက်ရပြီး ဘောဘီသတိ လစ်သွားခဲ့တယ်။ မာမို့ကိုအရမ်းသနားတာပဲ။ မာမိ ဘာလို့ခုလို လုပ်ပါလိမ့်”

ကလေး၏စကားကြောင့် အဖြေက ရှင်းသွားပေပြီ။ ဒေါ် မေဖြူ စိတ်ဓာတ်ကျ အားငယ် သံသယတွေဝင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ် ကို လုပ်ကြံသွားခြင်းပင်။

ဦးထက်အောင်မှာလည်း ယခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်ပေတော့ ၏။ ဇနီးသည်ဆုံးသွားလို့ သောကရောက်ရသည့်ကြားထဲ သူ့ကို ပါ အမှုပတ်တော့မည့်အဖြစ်မှ ကင်းလွတ်သွားရပေပြီ။

ရဲအရာရှိများ ပြန်သွားတော့ ဦးထက်အောင်က ဘောဘီ ကိုပွေ့ချီရင်း ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောမိ၏။

“သမီးလေးကြောင့် ဒက်ဒီအမှုမဖြစ်ရတာ။ ငါ့သမီးလေး

ကယ်လို့သာ”

ညွှတ်ခန်းထဲမှာ မြပုန်းညက်နှင့် ဝေဟင်ပါ ရောက်နေကြ သည်။ ပုန်းညက်ဖုန်းဆက်ထားသဖြင့် သူ့ညီမလေးဆီ လာတာ ပါ။ ယခုတော့ ဗညားဆွေနှင့်ပျိုမေ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ရောက် သွားကြပေပြီ။ သံသယတွေတစ်ထွေးကြီးနှင့် စိတ်ပျက်သွားကြ လေသလားမသိချေ။

သူရိန်ဘုန်းဆက်ကိုလည်း သူ့မိဘများက မိဘစကား နားမထောင်သဖြင့် အမွေပြတ်ကြော်ငြာထည့်လိုက်ပေပြီ။ သူရိန် ကတော့ ဝမ်းမနည်းပါ။ ဦးထက်အောင်၏ကုမ္ပဏီမှာပင် အလုပ် ဝင်လိုက်ပြီး မိဘများ စိတ်ဆိုးပြေမည့်ရက်ကို စောင့်နေခဲ့သည်။

ယခုတော့ သည်အိမ်မှာ ဦးထက်အောင်၊ ဘောဘီနှင့် သူရိန်။ နောက် မြပုန်းညက်၊ ကောက်ကောက်နှင့်ဆိုတော့ ငါး ယောက်။ ညွှတ်ခန်းထဲမှာ အခြေအနေတွေ ငြိမ်းချမ်းနေကြစဉ် မြပုန်းညက်ကပင် ဦးထက်အောင်ကို အနူးအညွတ်တောင်းပန် လိုက်သည်။

“အန်ကယ့်ကို ကျွန်မ ခွင့်တောင်းစရာတစ်ခုရှိပါတယ်”

“ပြောပါ ပုန်းညက်”

“ကျွန်မဟာ အန်ကယ်တို့အိမ်အတွက် အန်ကယ်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းအတွက် ဒုက္ခပေးသူတစ်ယောက်လို ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ကျွန်မကို အလုပ်ထွက်ခွင့်ပြုပါလို့ တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုတွေ့လိုက်တာလဲ သမီးရယ်၊ ပြောပါဦး”

“အန်တီသေဆုံးသွားတာလည်း ကျွန်မပယောဂမကင်းသလို အခု ကိုသူရိန်ကို သူ့မိဘတွေ အမွေဖြစ်လိုက်တာလည်း ကျွန်မကြောင့်ပါ။ အန်ကယ်အတွက် အလုပ်သမားမရှားပါဘူးရှင်၊ ကိုသူရိန်မိဘတွေငြိငြိမှုကိုလည်း အန်ကယ်မခံယူပါနဲ့တော့။ ကျွန်မမရှိတော့ရင် အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ပုန်းညက်စကားကို သူရိန်က ပြာပြာသလဲဝင်တားသလို ဦးထက်အောင်ကလည်း တားပါသည်။

“ကြံကြံဖန်ဖန်တွေ မတွေးပါနဲ့ ပုန်းညက်ရယ်၊ မာမိဆုံးတာလည်း မာမိစိတ်ကြောင့်ပါ။ ကိုယ့်ကျတော့ ယျှိုမေ့ကိုမယူနိုင်တော့ တစ်ဖက်မိဘတွေ စိတ်ကျေနပ်အောင် ဖေဖေနဲ့မေမေက ဒီလိုပဲကြော်ငြာရတော့မှာပေါ့။ ဒက်ဒီကိုလည်း ကိုယ့်မိဘတွေက အထင်မလွဲကြပါဘူးကွယ်။ ဒါ ဒက်ဒီလုပ်နေတဲ့ပြဿနာမှမဟုတ်

တာ။ ကိုယ့်အပြစ်နဲ့ကိုယ် မိဘကစွန့်ဝစ်ခံရတဲ့ကြားထဲ ပုန်းညက်ကပါ ကိုယ့်ကိုပစ်သွားမယ်ဆိုရင် ကိုယ့်တာဝန်ခလုံး ရေစန့်မျှောပြီသာမှတ်”

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ်၊ ခုဆို အန်ကယ်တို့အိမ်မှာ သမီးကိုပိုပြီးလိုအပ်ပါတယ်။ သားမိဘတွေ ငြိငြင်လည်း ခဏပေါ့ကွယ်။ နောက် အမြင်မှန်ရသွားကြမှာပါ။ အန်ကယ်ကတော့ သားနဲ့ပုန်းညက်ကို အမြန်ဆုံးပေးစားပြီး ဒီအိမ်မှာ ဥမကွဲသိုက်မပျက် နေချင်တာပါပဲ”

“ကောင်းတယ် ဒက်ဒီ၊ အဲဒီအစီအစဉ်အကောင်းဆုံးပဲ”

သားအဖတွေ အတိုင်အဖောက်ညီနေကြလျှင် ဝေဟင်မှာ ဘာမှဝင်မပြောသာ။ ဒီလိုနဲ့ပဲ ညီမလေးကိုရော ဆုံးရှုံးရမှာလား။ သူစိတ်ကူးထားတာက တစ်နေ့မှာ သူတို့မောင်နှမသုံးယောက် အတူတူနေကြရမယ်လို့ပါ။ သူ့ရဲ့ပြင်းပြသောဆန္ဒဟာ ဘယ်တော့မှ အကောင်အထည်ပေါ်မလာတော့ဘူးလား။

မြပုန်းညက်၊ ဝေဟင်အတွင်းစိတ်တွေကို နားလည်ပါသည်။ ညီမကိုသိပ်ချစ်တဲ့မောင်လေး။ အသံတိတ်ရင်ကွဲနာကျနေတာကို သူမ မမြင်ရက်။ နောက် ကိုသူရိန်ကို သူမ ချစ်ပေမယ့်

အလွှာမတူသည့် မကြည်ဖြူသည့်အသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့ သူမ မဝင်ချင်ပါ။

ဝေဟင်ကိုထားခဲ့ပြီး သူမတို့ညီအစ်မက ရွှေတံပေါ် စံနေရမှာလား။ အတွေးနှင့်ပင် ရင်ထဲနှင့်ရသည်။

“အန်ကယ်ကို နောက်ထပ်တောင်းပန်ချင်တာက ကျွန်မတို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို ဒေါ်ကြီးအိမ်မှာ ခဏလောက် သွားနေခွင့်ပေးစေချင်တာပါ။ ကောက်ကောက်ပါပေါ့”

“ဟာ! သမီးရယ်၊ ဒါဆို အန်ကယ်တစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ရမှာပေါ့။ သားကလည်း ဘယ်ခွဲချင်ပါ့မလဲ”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ဝေဟင်ပါ ဒီမှာလာနေကွယ်၊ ဟိုအိမ်ကိုတော့ မထည့်လိုက်ပါရစေနဲ့”

ဦးထက်အောင်နှင့်သူရိန်တို့ တားဆီးနေကြလျှင် ဝေဟင် မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နှင်လာခဲ့၏။ ညီမလေး သူ့ပခုံးပေါ် သူ့ကျောပေါ်မှာ ချီပြီး ချော့ခွဲမွှေးခွဲ အတူနေခဲ့ရတဲ့ညီမငယ်လေးနဲ့သူ ဘယ်တော့မှ အတူမနေရတော့ဘူးလား။

ခဏလေးတောင် နေခွင့်မပေးကြတော့ဘူးလား။ ဒီမှာ လာနေဆိုပေမယ့် တကယ်သူဌေးကြီးတွေရဲ့အိမ်မှာ သူ့ဘယ်လို

လာနေရဲမှာလဲ။

ဝေဟင်ရင်ထဲမှာ အသံတိတ်ဘာသာစကားကို ဖြန့်ညက် နားလည်ပါသည်။ သူ့ညီမလေးကို အရမ်းတွေ့ချင် တွေးပိုက်ယုယချင်ရှာတဲ့မောင်လေးရဲ့ဆန္ဒကို ခဏလေးတောင် သူမ မဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တော့ဘူးလား။ ဘဝချင်းတွေ ခြားနားသွားကြပြီလား။

ပြဿနာတွေ ရှုပ်ထွေးနေသည့် သူရိန်တို့အသိုင်းအဝိုင်းထဲသို့လည်း သူမ ခွေးတိုးဝက်ဝင် မဝင်ချင်ပါ။ လူဆိုတာ မာနရှိရမှာပဲ။ ကိုယ့်ကိုမကြည်ဖြူတဲ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲကို သူမ ဖွတ်အတင်းမဝင်ချင်ပါ။

“အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်မတို့မောင်နှမတွေကို တစ်ပတ်လောက်တော့ အတူနေခွင့်လေး ပေးစေချင်ပါတယ်။ မောင်နှမတွေ ငယ်ငယ်တုန်းကလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် လွတ်လွတ်လပ်လပ်လေး သွားနေပါရစေ”

ဘေဘီကတော့ ယခုမှတွေ့ပေမယ့် ရင်ထဲက နှလုံးသွေးတွေ အတူစီးဆင်းခဲ့ဖူးကြသည့် အစ်ကိုကို လှမ်းတကြည့်ကြည့်။ ကောက်ကောက်ခမျာလည်း မျက်နှာလေးငယ်ငယ်။ သူမဘဝက

၃၂၂ ❀ ကြယ်စင်မှူးဝေ

ဘယ်လိုကြီးလဲ။ မမမြပုန်းညက်အပေါ်၊ မှီခိုအားကိုးနေရရှာသူမို့
မြပုန်းညက်သို့ပဲ နေကြာပန်းလေးလို မော့တာကြည့်ကြည့်။

နောက်ဆုံး မြပုန်းညက် တောင်းပန်လွန်းသဖြင့် သူမ
တို့ကို အဒေါ်ရှိရာအိမ်လေးသို့ သူရိန်ကိုယ်တိုင် ကားနှင့်ပို့ပေးခဲ့
ရလေသည်။

အခန်း (၂၅)

ဝေဟင့်အတွက် အပျော်ဆုံးရက်တွေပါပဲ။ ပျောက်ဆုံး
နေခဲ့သည့်ညီမလေးကို ကျောပိုးပြီး မနက်တိုင်းလမ်းလျှောက်ရ
တာ မမောနိုင်မပန်းနိုင်။

ဆယ်နှစ်သမီးမို့ ဘောဘိုဗလက မနည်း။ သို့သော် ဝေ
ဟင်မှာ ညီမလေးပျောက်သွားခါစလိုပဲ စိတ်ထဲမှာထင်မိသည်။
အလုပ်လည်း မဆင်းတော့ဘဲ ညီမလေးအနားမှာပဲ အချိန်ပြည့်
နေလေ၏။

“မမရယ်၊ တစ်ပတ်ပဲအတူနေရမယ့်ညီမလေးအနားမှာ
ကျွန်တော် အတတ်နိုင်ဆုံးနေပါရစေ။ ဒီတစ်ပတ်အလုပ်မဆင်း
ပါရစေနဲ့”

ရွှေပဒေသာစာပေ

ရွှေပဒေသာစာပေ

“အေးပါ အေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ မောင်လေးရယ်၊ စိတ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ချမ်းသာအောင်နေပါကွယ်။ ခုဆို တို့ညီမလေး ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိနေပြီပဲ။ ငါတို့သွားတွေ့လို့ရပါတယ်”

“ညီမလေးကိုခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ ပုပ္ဖားကိုပြန်ရင် မကောင်းဘူးလားဟင်”

“မကောင်းဘူး။ ငါတို့နဲ့နေရင် ညီမလေး ဆင်းရဲမယ်။ မွေးစားမိဘတွေက အရမ်းချမ်းသာတာ။ ညီမလေးကောင်းစား တာကိုပဲ ငါတို့ဝမ်းသာကြရအောင်”

ဘေဘီနှင့်ကောက်ကောက်တို့မှာ အိမ်ရှေ့တွင် ဖယ်ရပ် တမ်းကစားနေကြပြီး မြပုန်းညက်နှင့်ဝေဟင်က ညှဉ်ခန်းထဲမှာ စကားပြောနေကြသည်။ ဒေါ်ကြီးကတော့ ဈေးထွက်သွားပေပြီ။

ဝေဟင်မှာ ရင်ထဲဆို့နှင့်ကြေကွဲရလွန်းသဖြင့် မျက်ရည် များ စီးကျလျက်။ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ပြီး လက်သီးကိုဆုပ်ထား ပုံမှာ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ။

“ရင်နာတယ်မမရယ်... ကျွန်တော် ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အရမ်းစိတ်နာတယ်။ ကျွန်တော်တို့သာ ချမ်းသာရင် ညီမလေးကို ပြန်ခေါ်ထားလို့ရမှာနော်”

မြပုန်းညက် ဘာမှဖြေရှင်းချက်မပေးနိုင်တော့ပါ။ ကိုယ် လည်း ကြေကွဲရတာပဲလေ။ သူမက ဦးထက်အောင်တို့အိမ်မှာ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူးလို့ဆုံးဖြတ်ပြီးလို့ပါ။ ဘာပဲပြောပြော သူများ အိမ်မှာ အလုပ်မလုပ်တော့ဘူး။ သူရိန်နဲ့လည်းမပတ်သက်ချင် တော့။

ရပ်ကွက်၏လိုအပ်ချက်အရ ရင်ခွင်ပိုက် ကလေးထိန်း ကျောင်းလေး ဖွင့်မည်။ အလုပ်သမားတွေ များသည့်ရပ်ကွက်မို့ နို့အရွယ်၊ လေးဖက်ထောက်အရွယ်၊ နှစ်နှစ်သုံးနှစ်အရွယ်လေး တွေကို သူထိန်းပေးမည်။ ကောက်ကောက်ကတော့ သူ့လက် ထောက်ပေါ့။

ကောက်ကောက်ဟာ ကိုယ်နှင့်ဘာမှမတော်ပေမယ့် မြ ပုန်းညက် ကိုယ့်ညီမလေးလိုပဲ သဘောထားပါသည်။ ကလေး ဆယ်ယောက်လောက်ဆို တစ်နိုင်တစ်ပိုင်ပါပဲ။ ကလေးထိန်းငှား လျှင် အကုန်အကျအရမ်းများမှာမို့ မြပုန်းညက်၏ကလေးထိန်း ကျောင်းမှာ ထားကြမှာမလွဲ။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ မောင်လေးရယ်၊ ညီမလေးကလည်း လက်ရှိမိသားစုအပေါ် ပိုပြီးခင်တွယ်ချင်ခင်တွယ်မှာပေါ့”

သည်စဉ် အိမ်ရှေ့တွင် ကစားနေကြသည့် ကလေးနှစ်ယောက်ထံမှ အသံတွေမကြားရသဖြင့် ဝေဟင်လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အိမ်ရှေ့မှမောင်းထွက်သွားသည့် ဂျစ်ကားတစ်စီးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့်...

“ဟာ! ကလေးတွေ ပါသွားပြီ ပါသွားပြီ မမ လုပ်ပါဦး”
ကောက်ကောက်၏ရန်ငြိုးရန်စတွေလား။ နှစ်ယောက်လုံးခေါ်သွားသဖြင့် ဝေဟင်ခုန်ထလိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှမောင်းလာသည့်ကားကို လှမ်းတားလိုက်သည်။

“ဝေဟင်”

“ကိုသူရိန်၊ လုပ်... လုပ်ပါဦး၊ ညီမလေး ပါသွားပြီ”

“ဟေ! အေး... တက် တက်”

သူရိန်ဘုန်းထက်မှာ ပုန်းညက်နှင့်ဘောဘိုကို လာခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူရိန်နှင့်ဝေဟင် မောင်းထွက်သွားသည့်ဂျစ်ကားနောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်ကြ၏။

“ကားက ဘယ်ထိအောင် လျှောက်မောင်းနေတာထိ”

မြို့ထဲလမ်းတွေမှကျော်လွန်ကာ ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးရောက်သော်လည်း ကားကမရပ်။ နောက် လမ်းဘေးမှခြံကြီး

ခြံထဲသို့ ကွေ့ချိုးဝင်သွားတော့ သူတို့ကားလည်း ချိုးဝင်လိုက်၏။

“ကိုသူရိန်၊ နီးရာရဲဌာနတစ်ခုကို ဖုန်းဆက်ထားတယ် မဟုတ်လား”

“အေး... ငါတို့နိုင်ချင်မှနိုင်မှာ။ သူတို့က လူရမ်းကားတွေ”

ကားပေါ်မှာရှိစဉ်ကပင် ဂျစ်ကားနံပါတ်နှင့်အဖြစ်အပျက်ကို သူရိန် လှမ်းတိုင်ပြီးပေပြီ။

ဂျစ်ကားပေါ်မှ လူသုံးယောက် ဆင်းလာ၏။ အားလုံး မိုက်တီမိုက်ကန်းရုပ်တွေ။ ကလေးနှစ်ယောက်ကိုတော့ ဂျစ်ကားပေါ်မှာ ကြိုးတုပ် ပါးစပ်အဝတ်ဆို့ထားပေ၏။

“တောက်! လူမဆန်တဲ့ကောင်တွေ၊ နေခင်းကြီးများ ကလေးတွေကို ဝင်ဆွဲရဲတယ်။ ဒါ မင်းမဲ့တိုင်းပြည်မဟုတ်ဘူးကွ”

ဝေဟင် ဒေါသတွေထွက်ပြီး နီးရာလူကို လက်သီးနှင့် လှမ်းထိုးတော့ သုံးယောက်နှင့်နှစ်ယောက် ထိုးပွဲစတင်လေ၏။

“သူ့မအေကိုယ်တိုင် ငါတို့ကို သုံးသိန်းခွဲရောင်းထားပြီးသား၊ ငွေလည်းချေပြီးသား၊ မင်းတို့ခြေဝင်ရှုပ်လို့ သံသရာရှည်နေရတာ”

“ဒါဆိုလည်း ဘာဖြစ်လို့ နှစ်ယောက်လုံးခေါ်သွားရတာလဲ”

“မထူးတော့ဘူး။ နှစ်ယောက်လုံးကို ရောင်းစားပစ်မယ်”
တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အသည်းအသန်တိုက်ခိုက်နေကြရသဖြင့် စကားတွေမပြောနိုင်ကြတော့။ ကလေးနှစ်ယောက်မှာ ကားပေါ်မှ မျက်ရည်များနှင့် ကြည့်နေကြရသည်။

“ဟာ၊ ဝေဟင်၊ သူ့လက်ထဲမှာ ဓား...”

ဝေဟင်မှာ နှစ်ယောက်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေချိန် သူ့ပြိုင်ဖက်တွေက တကယ့်လူကြီးတွေ။ သူရိန် ကိုယ့်ပြိုင်ဖက်ကို အမြန်ဆုံးထိုးသတ်ပြီး ဝေဟင်ကိုကူညီချင်ပေမယ့် ကိုယ့်လူကလည်း ဗလကောင်းကောင်းနှင့်သတ်နေကြ ပုတ်နေကြတွေ။

“အား...”

ဝေဟင်ထဲမှ အော်သံကြားလိုက်ရသဖြင့် သူတို့အားလုံး လှမ်းကြည့်လိုက်ကြလျှင် ဝေဟင်ဝမ်းဗိုက်မှ သွေးတွေကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ဟာ၊ မင်းတို့အရမ်းလွန်နေပြီ”

သူရိန်စိတ်ဆိုးဆိုးနှင့် တရကြမ်းသတ်ပုတ်သော်လည်း

သူတို့သုံးယောက်က သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး ဂျစ်ကားပေါ်သို့ အလျှင်အမြန်တက်လိုက်ကြသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ၊ လူ့အန္တတွေ ကလေးတွေကိုထားခဲ့”

ဂျစ်ကားက လျှင်မြန်စွာ ရှေ့မှမောင်းထွက်သွားလျှင် သူရိန်မှာ လဲကျနေသည့်ဝေဟင်ကိုပဲ ကူရမလို့၊ ကလေးတွေ နောက်ကိုပဲ လိုက်ရမလို့။

သည်စဉ် ခြံမှာ ရဲကားနှင့်တွေ့ပြီး ဝိုင်းဝန်းဖမ်းဆီးကြသဖြင့် လူဆိုးသုံးယောက်ကို ဖမ်းမိလိုက်ကြသည်။ ကလေးနှစ်ယောက် ဝေဟင်လဲကျရာဆီသို့ အပြေးအလွှားရောက်လာကြပြီး ဝေဟင်ဘေးတစ်ဖက်စီမှာ ဝင်ရောက်ပွေ့ထူငိုကျွေးကြ၏။

“ကိုကို... ကိုကိုဝေဟင်၊ သမီးတို့ကိုလိုက်ကယ်ရလို့ ခုလိုဖြစ်ရတာ။ အီးဟီးဟီး...”

ဓားဒဏ်ရာက ကြီးပေမယ့် ဝေဟင်သတိမလစ်အောင် အာရုံကိုစုစည်း စိတ်ကိုတောင့်ခံထားသည်။ မျက်လုံးတွေတောင် ပြာလာပါပကော။

ဝေဟင်၏မျက်လုံးများက သူ့ညီမလေး မြသရီကို ရှာဖွေနေသလို သူ့လက်များကလည်း ညီမလေးလက်ကို စမ်းသပ်

ဆုပ်ကိုင်လျက်။

“ညီမ... ညီမလေး”

“ကိုကို... ကိုကိုမသေရဘူး၊ ကိုကိုနဲ့တစ်သက်လုံး အတူတူနေမယ်နော်”

အခြေအနေတွေ မကောင်းတော့ပြီလား။ ရဲများမှာလည်း လူဆိုးတွေကို လက်ထိပ်ခတ်ဖမ်းဆီးပြီး ရဲကားပေါ်တင်ကြသည်။ သူရိန် ဝေဟင်ကို ကားပေါ်ချီတင်ဖို့ကြိုးစားပေမယ့် ဝေဟင်က လက်ကာတား၏။

“နေပါစေတော့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်ညီမလေးနဲ့ မခွဲပါရစေနဲ့။ ကျွန်တော် ညီမလေးအနားမှာပဲ နေပါရစေ။ ညီမလေး လက်ပေါ်မှာပဲ သေပါရစေ”

တော်တော်သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ဝေဟင်ပါလား။ သူရိန် မျက်ရည်တွေလည်လာပြီး ဘာဆက်လုပ်ပေးရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ် နောက်မှ မြပုန်းညက် တက္ကစီတစ်စီးနှင့်ရောက်လာခဲ့သည်။

“မောင်လေး... ဝေဟင်၊ အစ်ကို လုပ်ပါဦး၊ မောင်လေးကို ကယ်ပါဦး။ ဆေးရုံပို့ရအောင်လေ။ အားတင်းထားပါ မောင်လေးရယ်။ ငါတို့မောင်နှမတွေ ပုပ္ပားရွာကိုပြန်ပြီး အရင်လို

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေကြရအောင်”

အစ်မနှင့်ညီမလေး၏အလယ်မှာ နာကျင်လွန်းသည့်ကြားမှပင် ဝေဟင်မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းလျက်။ အလို၊ ငါ့မျက်လုံးတွေ ဘာမှမမြင်ရတော့ပါလား။ အသံတွေကိုတော့ သူမှတ်မိနေပါသည်။ သူ့ရဲ့နံဘေးမှာ မမရယ်၊ ညီမလေးရယ်...

ဟော! ဟိုးကောင်းကင်မှ မေမေ ဆင်းသက်လာပါပကော။

“မေမေ သားကိုလာခေါ်တာလားဟင်”

“အို! မောင်လေး၊ အားတင်းထားစမ်းပါ။ အစ်ကို မောင်လေးကို ကားပေါ်တင်ရအောင်”

သို့သော် သူ့ဒဏ်ရာက အလှုပ်အလှဲပင် ‘မခံတော့ချေ။ သွေးတွေက ဗွက်အိုင်တစ်ခုလို ရွှဲစိနေခဲ့ပြီ။

“ကိုကို... ကိုကို မသေပါနဲ့။ ညီမလေးကို မထားခဲ့ပါနဲ့။ ညီမလေး ကိုကိုနဲ့အတူတူနေပါမယ်”

ကလေးမို့ ဘောဘိုအော်ငိုသံက အသည်းကြေမှုစဖွယ်။ သူရိန် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း မျက်ရည်များက ဖြေမဆည်နိုင်။ ကံဆိုးလိုက်ကြတဲ့မောင်နှမလေးတွေ။ ပုပ္ပားဟာ ဂန္ထဝင်အချစ်

၃၃၂ ❀ ကြယ်စင်ရှုမေ

တွေ စံတင်ထိုက်တဲ့အချစ်တွေ ထွက်ရှိတဲ့ပင်မရေစီးပဲ။

“ညီမလေး ကိုကိုအမြဲသတိရနေနော်။ မမ ကျွန်တော် သွားတော့မယ်။ ညီမလေးကို အမြဲစောင့်ရှောက်ပါ။ ကျွန်တော့် အတွက်မိ ပိုပြီးဂရုစိုက်လိုက်ပါနော်”

ပြောပြီး ဝေဟင်အသက်ပြတ်သွားခဲ့လျှင် ကလေးနှစ်ယောက်နှင့် မြပန်းညက်၏ရင်ပွင့်မတတ် ငိုနှိုက်သံများက သူရိန်ရင်ကို ပင်ပန်းလှစေသည်။

“စိတ်ချပါ မောင်လေးရယ်၊ ညီမလေးကို ငါ နှင့်အတွက် ပါပိုပြီး ဂရုစိုက်လိုက်ပါမယ်။ ကံဆိုးလိုက်တဲ့ငါ့မောင်လေးရယ်။ ကောင်းရာဘုံဘဝသို့ ရောက်ပါစေ၊ မေမေနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဆုံတွေ့ရပါစေ”

ရွှေပဒေသာစာပေ

BURMESE CLASSIC

နဂါး

ပုပ္ဖာရွာရဲ့သုဿန်မှာ ဂူသစ်လေးနှစ်လုံး။ မေမေအရိုးအိုးထည့်ထားသည့်ဂူလေးနှင့် မောင်လေးဝေဟင်ရဲ့အရိုးပြာထည့်ထားသည့်ဂူ။

မြပန်းညက်၊ ဘောဘီနှင့်ကောက်ကောက်တို့ သုံးယောက်စလုံး ရင်ထဲမှာဖြေမဆည်နိုင်ကြ။ ခပ်ပါးပါးစီးကျနေသည့်မျက်ရည်များက မျက်ဝန်းကမ်းပါးကို တိုက်စားခြောက် သွေ့လောင်စေကြပြီ။

အဖြစ်ဆိုးလိုက်တဲ့ မောင်လေးရယ်။ ဒီလိုဖြစ်စေခဲ့တဲ့ တရားခံဟာ ငါတို့ရဲ့ဆင်းရဲခြင်းကြောင့်လား။ ဒါမှမဟုတ် လောက

ရွှေပဒေသာစာပေ

ကြီးကို အကျည်းတန်စေတဲ့ လူမသမာတွေကြောင့်လား။ နောင် သံသရာမှာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ဒီလိုဘဝမျိုးတွေနဲ့ မကြုံပါစေနဲ့လို့ မမဆုတောင်းပေးပါတယ်”

မြပန်းညွှန် မေမေအုတ်ဂူလေးကို-ရိုသေစွာ ရှိခိုးဦးချ လိုက်တော့ ကလေးနှစ်ယောက်က မေမေဂူကိုရော ဝေဟင်္ဂူ လေးကိုပါ ရှိခိုးလိုက်ကြသည်။

မြသရီမိနှင့်ကောက်ကောက်၏နှုတ်မှ ဆုတောင်းသံလေး များက တိုးဖွပေမယ့် အက်ကွ လှိုင်းထနေခဲ့သည်။

“ကိုကိုရေ၊ ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ညီမလေးတို့နဲ့ အမြဲဆုံ တွေ့ရပါစေ။ ဒီလိုမျိုးငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဆိုးဆိုးရွားရွား သေရ တဲ့အဖြစ်ဆိုးမျိုး ဘယ်တော့မှမကြုံပါစေနဲ့လို့ ညီမလေး ဆုတောင်း ပေးပါတယ်”

“ကောက်ကောက်တို့ကို ကယ်ခဲ့ရလို့ အခုလို ကိုကိုသေ ဆုံးရတာပါ။ ကောက်ကောက်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ ကိုကိုဝေဟင်ရေ၊ ကိုကို ကောင်းမွန်ရာဘဝကိုရောက်ပါစေ”

မြပန်းညွှန်တို့သုံးယောက် မျက်ရည်များနှင့် ဖြေမဆည် နိုင်နေရာသို့ ဦးထက်အောင်နှင့် သူရိန်တို့ ထီးကိုယ်စီနှင့် ရောက်

ရှိလာကြပြီး သူရိန်က မြပန်းညွှန်ကိုတွဲထူလိုက်အပ် ပီးထက် အောင်ကလည်း သူ့မွေးစားသမီးလေးနှစ်ယောက်ကို ဆွဲထူလိုက် သည်။

“တို့တွေ သူ့ကိုအမြဲသတိရနေကြရအောင်။ ဒီပုဗ္ဗားကို အနည်းဆုံး တစ်နှစ်တစ်ခါ လာကြရအောင်”

ယခုအခါ သူရိန်ဘုန်းဆက်နှင့်မြပန်းညွှန် လက်ထပ် ပြီးသည်မှာ တစ်နှစ်ပင်ပြည့်ခဲ့ချေပြီ။ မြပန်းညွှန်၏အရည်အချင်း နှင့်စိတ်နှလုံးကောင်းမွန်မှုတို့ကြောင့် သူရိန်၏မိဘများကလည်း အသိအမှတ်ပြုခဲ့ချေပြီ။

ဒက်ဒီဦးထက်အောင်၏အိမ်မှာ နေကြပေမယ့် ဟိုဘက် မှာ လိုအပ်တော့လည်း သွားရောက်ကူညီပေးကြ၏။

“ဪ... ပန်းခင်းလမ်းလျှောက်ရတော့မယ်ဆိုကာမှ သူ့မ၏မိခင်နှင့်မောင်လေး မလိုက်ပါနိုင်တော့ပြီကော။”

“အရမ်းကြီးမင်းပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ ဗိုက်ထဲက ကလေးလေး သနားပါတယ်။ တိတ်နော်၊ သံယောဇဉ်သိပ်ကြီးတဲ့ဝေဟင်ကို မောင်လည်း အမြဲသတိရနေမှာပါ”

ကိုယ်ဝန်နှင့်အလှဆုံးချစ်ဖုန်းလေးကို တွဲခေါ်ရင်း သူရိန်

၃၃၆ ❀ ကြယ်စင်မျှားဝေ

ကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့တော့ ဒက်ဒီနှင့်ညီမလေးနှစ်ယောက်က
ကားနောက်ခန်းထဲမှာ နေရာယူပြီးကြပေပြီ။

သူတို့နှစ်ယောက် ကားရှေ့ခန်းမှ စီးလိုက်ကြသည်။
ကားကိုဖြည်းညင်းစွာမောင်းထွက်ရင်း သူရိန် ပုပ္ဖားတောင်ကြီးကို
ကျောခိုင်းခဲ့တော့ ဝေဟင်္ဂိုညည်းသံလေးကို ကြားလိုက်ရသလို။

ပုပ္ဖားတောင်ကြီးကတော့ ထူးခြားလှပသည့်ဆွဲဆောင်
မှုများနှင့် ဂန္ထဝင်အချစ်များစွာကို အသက်သွင်းပေးနေလေဆဲသာ။

ကြယ်စင်မျှားဝေ